

தமிழ்த்தேசிய சுயநிரணய உரிமை

- மாநாட்டு மலர் -

வெளியீடு :

தமிழ்நாடு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட் - லெனினிஸ்ட்)

எண். 6, 70அடி சாலை, சுப்புத்தோட்டம்,

தியாகராயநகர், சென்னை - 600 017.

துமிழ்த்தேசிய சுயநிர்ணய உரிமை - மாநாட்டு மலர் -

முதற்பதிப்பு & வெளியீட்டு நாள்:
ஏப்ரல் 7, 2018, சென்னை

தமிழ்நாடு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மா-ல)
எண். 6, 70அடி சாலை, சுப்புத்தோட்டம்,
தியாகராய்நகர், சென்னை - 600 017.
அலைபேசி : 93846 40622
மின்னஞ்சல்: tncommunist@gmail.com

அச்சாக்கம்:
தி பிரின்டர்க் கிந்தியா
மத்தீயபேருந்து நிலையம்,
திருச்சி.

நன்கொடை : ரூ. 100/-

பதிப்புரை

அன்பிற்குரிய தோழர்களே,

சனவரி 25 மொழிப்போர் ஈகியர் நாளில், தமிழ்த்தேசிய சுயநிர்ணய உரிமை மாநாட்டை சிறப்புற நடத்தி முடித்தோம். 2015 ல் சாதி சீழிப்பு மாநாட்டை நடத்தினோம். 2016ல் கியற்கை வளங்கள் கொள்ளை போவதற்கு எதிரான மாநாட்டை நடத்தினோம். அதன் தொடர்ச்சியாக 2018 சனவரி 25ல் தமிழ்த்தேச குழியரசு முழுக்கத்தை முன்வைத்து இந்த மாநாட்டை நிறைவெசும்தோம். தமிழகம் சந்தித்து வருகிற முதன்மையான நெருக்கடிகளை ஜிந்து தீமைகளை முறியடிப்போம் என்ற அரசியல் செயல் திட்டங்களாக மாற்றி பிரச்சார இயக்கங்களையும் மாநாடுகளையும் நடத்தினோம். இன்றைக்கு உலகமய கொள்கையும், மத்தியிலே ஆட்சியில் அமர்ந்து இருக்கிற வலதுசாரி காவி பாசிச சக்திகளும் நம்மை மேலும் மேலும் நெருக்கடிகள் தள்ளிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். தமிழகத்தின் உரிமைகள் பறிபொவது மட்டுமல்ல, தங்குதடையற்று இயற்கைவளம் சூறையாடப்படுகிறது. மைய, மாநில அரசு உறவுகளில் முன்பிருந்த அதிகாரங்கள்கூட வெட்டி சுருக்கப்பட்டு, தில்லியை நோக்கி அதிகாரத்தை குவிப்பதும், பெயரளவிலான கூட்டாட்சி வடிவங்களையும் அகற்றிவிட்டு சூற்றையாட்சியைத் தினிப்பதும் நடைபெறுகிறது. இது உடனடி அரசியல் நெருக்கடி மட்டுமல்ல, தமிழகத்தின் முன்னொடிகள் கண்ட கிலட்சிய கனவான 'தமிழ்நாடு தமிழர்க்கே' என்ற அரசியல் சனநாயகத்திற்கு சவுக்கும் தோண்டுவதாகும் கிடை நாம் ஒருபோதும் அனுமதிக்க முடியாது என்ற அரசியல் கடமையோடுதான் இந்த மாநாட்டை முன்னெடுத்தோம். இந்த கடமையில் தங்களை இணைத்து கொண்டு நமது தோழமை கியக்கங்களும், தலைவர்களும் மாநாட்டின் நோக்கம் வெற்றிபெற பெரும் பங்கு ஆற்றியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்நேரத்தில் நமது வாழ்த்துகளையும் நன்றிகளையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். மாநாட்டு உரையையும் கருத்துகளையும் கட்டுரை வடிவிலே வழங்கியிருக்கிறார்கள். அதைதான் மாநாட்டு மலராக பதிப்பிக்கிறோம். தொடர்ந்து உரையாடுவதற்கும், கருத்துக்களை செழுமைப்படுத்திக் கொள்வதற்கும், இந்த ஆவணப்படுத்தல் பயனுள்ளதாக அமையும் என நினைக்கிறோம். எனவே அவ்வகையில் இந்நால் உருவாக்கத்தில் பங்காற்றிய கட்சித் தோழர்களுக்கும், குறிப்பாக பதிப்புப் பணியில், நூல் தொகுப்பில் ஈடுபட்ட தோழர்கள் வழக்கறிஞர் கென்னடி, பேராசிரியர் குழந்தை, செந்தில், அருண் நெடுஞ்செழியன், பிரின்டர்ஸ் இந்தியா லட்சமி உள்ளிட்ட தோழர்களின் பணி முதன்மையானதாகும். அவர்களுக்கு நமது வாழ்த்துகளும் நன்றியும்.

மேலும் நாம் மாநாட்டை கம்யுனிஸ்ட் கட்சி[மா-லெ] மக்கள் விடுதலை, தமிழ்நாடு என்ற நமது பழைய பெயரில் நடத்தினோம் அப்பொழுது நமது கட்சியில் எழுந்த அமைப்பு அரசியல் சிக்கலைத் தொடர்ந்து பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதன் ஊடாக தீர்வுகாண முயற்சித்து கொண்டிருந்தோம். ஆனால் பிழவாதமான குறுங்குழுவாத தன்மையில் பேச மறுப்பதும் பெயரை பயன்படுத்தி குறப்பம் விளைவிப்பதுமாகத்தான், பிரிந்து சென்ற அணி செய்துகொண்டிருந்தது. எனவே, குழு சக்சரவ வாயிலாக கிடைதுசாரி அரசியல் மீது மேலும் அவநம்பிக்கையை நாம் ஏற்படுத்தக்கூடாது என்ற நோக்கில் நமது கட்சியின் பெயரை 'மா-லெ' இயக்கத்தின் வரலாற்று தொடர்ச்சி என்ற ஏற்போடு, தமிழ்நாடு கம்யுனிஸ்ட் கட்சி [மா-லெ] என மாற்றிக்கொண்டோம். எனவே, இதன் பெயரிலேயே இந்நால் வெளிவருகிறது என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். தொடர்ந்து உரையாடுவோம். நன்றி.

தோழமையுடன்,

பாலன்

பொதுச்செயலாளர்

தமிழ்நாடு கம்யுனிஸ்ட் கட்சி[மா-லெ]

30/3/2018.

உள்ளடக்கம்

1. சனநாயக தமிழ்நாடு - ஒரு நூற்றாண்டு கனவு	பாலன்	7
2. ஓரே நாடு -ஒரு மொழி -ஒரே மதத் தினிப்பும் தமிழ்த்தேசிய சுய நிர்ணய உரிமை போராட்டமும்	விநாயகம்	11
3. தமிழ்த் தேசியத்தின் வரலாற்று வழித்தடம் சில அறிமுகக் குறிப்புகள்	தியாகு	23
4. தேசிய இனப் பிரச்சினை	ந. இரவீந்திரன்	31
5. தேசியம் பற்றி	சிவசந்தர்	39
6. தமிழ்நாடு - மக்கள் விடுதலை + தமிழ்த் தேசியம்	மீ.த.பாண்டியன்	51
7. நூற்றாண்டாஸ் தொடரும் சுயநிர்ணய சிந்தனைப்போக்கு	கொளத்தூர் தா.செ.மணி	59
8. தமிழ்த் தேசம் - எங்கே நிற்கிறது?	பொழிலன்	67
9. அரசியல் முற்றுகையில் தமிழகம்	க.இரா.தமிழரசன்	74
10. மாநில சுயாட்சியா? தமிழ்த்தேசிய சுயநிர்ணய உரிமையா?	செந்தில்	81
11. நவதாராளவாத உலகமயமாக்கல் யுகத்தில் சர்வதேசவாதம் மற்றும் தேசியவாதம் என்பனவற்றை புரிந்துகொள்வதற்கான குறிப்பு.	இ.சோபிதன்	89
12. கட்டலோனிய தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் படிப்பினை	அருண் நெடுஞ்செழியன்	93
13. ஸ்காட்லாந்தின் சுயநிர்ணய உரிமை	பாலன்	101

சனநாயக தமிழ்நாடு - ஒரு நூற்றாண்டு கனவு

Uனிதகுல நாகரீகத்தில் வளர்ச்சி யில் முன்னேறி யசமுகங்களை வரலாற்று சமூகங்களாக, சமூகவியல் பார்வையும் மானுடவியல் உலகமும் பதிவு செய்கிறது. அந்தமான் குடிகளையேயே தன்டகாரன் யாவின் கொண்டுக்களையேயே பரிதாபத்தோடுதான் பார்க்கிறது. இரண்டாயிரமாண்டு மில்லைனிய நூற்றாண்டில், சனநாயகம் ஏற்றுமதியாகாத மத்திய கிழக்கின் இருண்ட மூலைகளுக்கு ஓளிபாய்ச்ச வேண்டும் என அமெரிக்க புஷ் நிர்வாகம் கூறியதை நாகரீக சமூகம் படித்தெயுப்பிற்கான நீதியாக ஏற்கத்தான் செய்தது. காலந்தோறும் மேலாதிக்கவாதம் புதிய வகை கருத்து மன்றங்களால் இயற்கை தேர்வின் ஒரு பகுதியாக பாடம் செய்யப்படுகிறது. ரத்தம் சிந்துகின்ற துயரக் கதைகளோடு கிராமங்கள் எரிக்கப்பட்டு ஏதிலிகளாய் புகலிடம் தேடி ஒரு வருகின்ற ரோகிங்கியாக்களை இந்து தேசியவாதம் பயங்கரவாதிகளாய் சித்தரிப்பதை புகலிடம் அளிக்க மறுப்பதை நவீன சமூகம் வேடுக்கை பார்த்து கொண்டு தானே இருக்கிறது. அறிவிக்க இருந்த ஈழதேசத்தை பல்லாயிரம் தமிழர்களைக் கொத்து குண்டுகளால் அழித்தபோதும், காத துரம் இருந்த கடவுக்கு நடுவே இரண்டு தேச அரசுகள் என்ற சவருக்குள் கண்ணேரும் கம்பளையுமாக கொந்தளிப்புமாக நம்மால் மவுனிக்கத்தானே முடிந்தது.

நாடற்றவர்கள் தேசமற்றவர்கள் ஏதிலிகள், புகலிடம் தேருவோர் என பெரும் மனிதக் கூட்டம், நாட்டு எல்லைகளைக் கடந்து, பெருந்தொகையில் அழிக்கப்பட்டு வேர் பிருங்கப்பட்டு, நாடோடிகளாக அலைவதை சமூக வரலாறு என்னவாக பதியப்போகிறது. தவிர்க்க முடியாத இயற்கையான வளர்ச்சி போக்கு என்றால்? ஏகாதிபத்ய சகாப்தமான இந்நூற்றாண்டு நவீன தேசிய அரசுகள் உருவான காலபகுதியாகும் ஏகாதிபத்ய அரசுகள் பெரிய பொருளியல் எல்லைக்குள் பல்தேசிய மக்களை ஒடுக்கிறமிப்புக்குள்ளாக்கின. முதலாளியத்திற்கு முந்தைய சமூகங்களை நவீன தேசங்களாக வளர்வதை தடை செய்தன. வரலாறு அற்ற சமூகங்களாக மாற்றி அரசற்ற சமூகங்களாக இன அழிப்பு செய்து வரலாற்றின் திசைபோக்கை மாற்றி உலகை, அரசுகளை தேசங்களின் சிறை கூடமாக மாற்றின. சமூக வளர்ச்சியின் பல்வேறு கட்டங்களில் உள்ள சமூகங்களை மூலதனத்தின் முன்பு ஒரு படித்தான்தாக அரைத்து பொடியாக்க விரும்புகின்றன காலனிய நாடுகளின் பெருமூலதன சக்திகளும் இவ்வகையான தேச கட்டுமானங்களைத் தங்களுக்கு சாதகமானதாக மாற்றியிருக்கின்றன. வளர்ச்சியடைந்து உதித்தெழுகின்ற தேசங்களை துணை தேசியங்களாக வரையறுப்பு செய்து பெருந்தேசியவாத ஒருக்குமுறையை செலுத்துகின்றன. இத்தகைய மேலாதிக்கவாத கோட்பாடுகள்தான் உலகை ஒருக்கின்ற பெருஞ்சக்திகளின் தேசம், தேசியம் பற்றிய அரசியல் கொள்கைகளைத் தீர்மானிக்கின்றன.

இந்திய தேசியத்தின் வரலாற்று உருவாக்கமும் அதன் இன்றைய அரசியல் கொள்கைகளும் நமக்கேயான தனித்த பண்புகளையும் உள்ளடக்கியவை. இந்தியப் பெருந்தேசியத்தின்

மேலாதிக்கவாதம் பல்வேறு வரலாற்று காரணிகளையும் சக்திகளையும் உட்கூறாக கொண்டு தோற்றும் பெற்றவை இந்துப் பெருந்தேசியவாதமாகவும், இந்தியப் பேரரசவாதமாகவும், காலனி ஆதிக்க எதிர்ப்பாகவும், துணைக்கண்டத்தில் எழுந்த பல்வேறு இனங்களின் சனநாயக விருப்பங்களோடு தற்காலிக சமரசம் செய்து கொண்டதாக உருப்பெற்றது. இது மட்டுமின்றி நூற்றுக்கணக்காக விரவிக்கிடக்கின்ற பல்லினச்சமூகங்கள் நவீன தேசியக் கூறுகளைக் கொண்டு வளர்சியறாததால் மய்ய அரசை கொண்டு இந்தியா என்கிற அரசியல் எல்லையை வரைவதற்கும் அதன் மீது தேசியம் என்ற போர்வையை மூடுவதற்கும் இந்திய ஆளும் வர்கத்திற்கு வாய்ப்பாக இருக்கிறது. இத்தகைய தேசியங்கள் காலனியாதிக்கம் விட்டு சென்ற பல பல்லின நாடுகளின் பொதுப்பண்பாகவும் இருக்கிறது.

பிரிட்டிஷ் இந்தியா உருவாக்கிய அரசியல் எல்லையும் அரசு வடிவமும் 150 ஆண்டுகால வரலாற்றைக் கொண்டவை. கூடுதலாகவோ குறைவாகவோ அந்த அரசியல் வரைபடம் இன்றுவரை ஒரு மையத்தோடு தொடர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. அதேசமயம் காலனியாதிக்க சக்தியானது தேசியத்தைப் பகட்டுக்காயாக உருட்டி விளையாண்டது. எழுந்த தேசியங்களை வெட்டியும் பிரித்தும் மோதவிட்டும் வேடுக்கை பார்த்தது. இந்திய தேசியத்தை உருவாக்கவில்லை பெரும் படுகொலைகளோடு மதவழி தேசியம்தான் பிரிந்தது. காலனிய எதிர்ப்பில் ஒரு இந்திய தேசியம் உருவானது. அது அன்னிய ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பில் உருவானது. ஆனால் அது உள்ளிருந்து எழுந்த சனநாயகத்திற்கான கேள்விகளால் விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டபோது அது அக்கேள்விகளோடு தற்காலிக சமரசங்களை செய்து கொண்டது. ஆனால் உள்ளார்ந்த சனநாயக தன்மையை பெற்றுக் கொள்ளாமல் மதவழி ப்பட்டதாகவும், அரசு தேசியமாகவும், பெருந்தேசியவாதமாகவும் பெருமதலானிய பிற்போக்கு தேசியமாகவும் பிறகு வீழ்ந்து போனது.

47க்கு பிந்தைய 70 ஆண்டுகால இந்திய அரசு மற்றும் தேசிய உருவாக்கம் குறித்த கொள்கை களும் நடைமுறையும் பெருந்தேசியவாத, பேரரசவாத ஒடுக்குமுறை கண்ணோட்டத்தைத்தான் பின்பற்றின. 70 ஆண்டுகால அரசின் கொள்கைகளை, ஆட்சியை, வரலாற்றை அறிவியலை எழுதுகின்ற உயர் கல்விக்குழாம் பீடங்களின் சிந்தனையை, முதன்மையாக தீர்மானித்த, செல்வாக்கு செலுத்திய காங்கிரஸ் மற்றும் பாராளுமன்றவாத இடதுசாரி கட்சிகள்தான் தீற்கு முதன்மை பொறுப்பானவர்கள் ஆவர். இவர்கள் உலகில் உள்ள தாராளவாத முதலாளிய குடியரசுகள் தொடங்கி சோசலிச் நாடுகள் வரை உள்ள அரசுமைப்பு வடிவங்களிடமிருந்து நவீன அரசு, குடியரசவாதம், தேசியம், சனநாயகம், கூட்டரசு வடிவம், சௌரியம் என நவீன அரசு அறிவியல் கோட்பாடுகளைப் பயின்று வியாக்யானங்களை அளித்த போதிலும் நடைமுறையில் பண்டைய பேரரசவாதிகளாகத்தான் செயல்பட்டார்கள், சுற்றியிருக்கின்ற சிறிய நாடுகள் தங்களை இணைத்து கொள்வார்களோ என்ற அச்சத்தோடு வாழுகின்ற அளவிற்கு இவர்களின் விரிவாதிக்கவாதக் கொள்கை செயல்பட்டு வந்தது. ஆனால், காலனி எதிர்ப்பில் உருவான அமெரிக்க குடியேற்ற தேசியத்தை போன்ற வலுவான தேசியத்தைக்கூட இவர்களால் உருவாக்க முடியவில்லை என்பதுதான் நிதர்சனமான உண்மை. பல்தேசியங்களை இணைத்து சீர் அரசுமைப்பு உருவாக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் உள்ளிருந்து எழுகின்ற சனநாயக விருப்பங்களுக்கும், பெரிய சமூக முறண்களுக்கும் முகங்கொடுத்து சனநாயக கட்டமைப்புக்கு மாறுவதற்கு மாறாக, போலியான விவகாரங்களுக்குள் ஒளிந்து கொள்கிறார்கள். போலியான ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக்கு தேவையான பேரரசவாதம், பண்டைய இந்தியா என்ற

கலாச்சார கருத்துமுதல்வாதம், அரசுப் பெருமதலாளியம், கலப்புப் பொருளாதாரம் போன்ற கதம்பமான சிந்தனை போக்குகள் உட்சாரமற்ற இந்திய தேசியத்தை நோக்கி இவர்களை வழிநடத்தின. ஒவ்வெற்றிடத்தைத்தான் இவர்களுக்கு உள்ளும்புறமும் இருக்கின்ற கலாச்சார இந்து தேசியவாதிகள் மதவழிப்பட்ட பெரும்பான்மை இந்திய தேசியவாதமாக கட்டமைக்க முயற்சி செய்கிறார்கள். பெருமதலாளிகளும் ஏகாதிபத்தியவாதிகளும் பெரும் சந்தைக்காக அரசு தேசியத்தை இத்தோடு ஓன்றினைக்கிறார்கள்.

1990 க்குப் பின்தைய உலகமய காலகட்ட தற்போதைய நெருக்கடி காங்கிரஸிடமிருந்து அரசாங்க அதிகாரத்தை நேரடியாக இந்துத்துவ சக்திகளிடம் கைமாற்றியிருக்கிறது. இந்துப் பெரும்பான்மை தேசியவாதம், அகண்ட பேரரசவாதம் அரசாங்கத்திலே அமர்ந்து கொண்டு எல்லாவற்றிலும் தீவிர மாற்றத்தை செய்துகொண்டிருக்கிறது. அதற்கு நவீன சனநாயகம், குடியரசவாதம் பற்றி எவ்வித விழுமியங்களும் இல்லை. நவீன இரக்கமற்ற அரசு வழவுத்தை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு எல்லாவித அவசரகால பாசிச அரசியல் வழவங்களுக்கும் துணியக்கூடிய அபாயம் உண்டு. கல்வி, வரிவிதிப்பு, தேர்தல், நிதி, வங்கி இணைப்பு என ஏகபோக மையப்படுத்துதலை நோக்கி தீவிரபடுத்தப்படுகின்றன. பொருளியல் நெருக்கடிகளை மடைமாற்றுவதற்கும் ஏகபோக ஆதரவு சீர்திருத்தங்களை அமல்படுத்துவதற்கும் பினவுவாத இந்துதேசியம் சேவை செய்யும். ஒற்றை சந்தையும், ஒற்றை தேசியமும் ஒன்றுக்கு மற்றொன்றுக்கு சேவை செய்யும். சந்தை சக்திகளுக்கு தேசியமும், ஒற்றை பெருந்தேசியவாதிகளுக்கு சந்தை சக்திகளும் சேவை செய்யும் புள்ளியில் இந்த பேரழிவு சக்திகள் ஓன்றினைக்கிறார்கள். உலகமயப் பெருஞ்சக்திகள் பெரிய நாடுகளினது அரசுகளின் கிறையான்மையையே சில நிறுவனங்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டன. அந்நாடுகளில் வலதுசாரி சக்திகள் ஆட்சியில் அமர்த்தப்பட்டுள்ளார்கள் பல்லின சமூகங்களின் வளங்கள் தீவிரமாக சூறையாடும் முதலாளிகளால் (crony capitalist) சூறையாடப்படுகின்றன. இங்குதான் நாம் முன்பைவிட ஒரு சனநாயகமற்ற, பல்லின சமூகங்களை நஷ்கக்கூடிய ஒற்றையாட்சி நெருக்கடியை எதிர்கொள்ளவிருக்கிறோம். இச்சூழலில்தான் இந்த அரசியல் நெருக்கடியை எதிர்கொள்வதோடு மட்டுமின்றி சனநாயகத் தீர்வையும் முன்வைக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பாகவே தமிழகம் ஒரு கனவைக் கண்டது தனித்த ஒரு சமூக அரசியல் பாதையைத் தேர்வு செய்தது, மாபெரும் ஆளுமைகள் தோன்றினார்கள் தமிழன், சுயமரியாதை, தமிழ்நாடு தமிழருக்கே, தென்னிந்திய நலவுரிமை என முழுக்கமிட்டார்கள். சமூக முரண்களுக்கான சனநாயகத்தையும், அரசியிமைக்கான சனநாயகத்தையும் கோரினார்கள் தேசியம் குறித்த மாறுபட்ட பார்வைகளை முன்வைத்தார்கள். இந்தியா முழுவதும் காலனிய எதிர்ப்பு தேசியம் பேரவையாக எழுந்தபோது தெற்கிலிருந்து இவர்கள் அதன் உள்ளார்ந்த சனநாயகம் குறித்த விவாதத்தை எழுப்பினார்கள். இது இந்திய அரசியலை சனநாயகபடுத்துவதற்கு பங்களிப்பு செய்தத்தோடு மட்டுமில்லாமல் தவிர்க்க முடியாமல் பலநேரங்களில் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்வதற்கு இந்திய அரசமைப்பை நிர்ப்பந்தத்திற்கு உள்ளார்க்கியது. இத்தகைய போக்குகள் இன்றுவரை ஒரு மரபாக தொடர்ந்தபோதிலும் தமிழகத்தின் பிரதான மைய நீரோட்ட கட்சிகள் இக்கோரிக்கைகளை இந்திய ஆளும் வர்க்க சக்திகளோடு பேரம்பேசும் பொருளாக மாற்றியதுதான் வேதனை தருகின்ற பின்னடைவாகும். ஆனால் தமிழகத்தின் மாற்று முற்போக்கு முகாகமாக இருக்கின்ற இடதுசாரி முற்போக்கு, சுயமரியாதை, தமிழ்தேசிய இயக்கங்கள் நூற்றாண்டு கண்ட சனநாயக மரபுரிமையிக்க

கோரிக்கைகள் இன்றைக்கு தமிழ்த்தேசிய சனநாயக விடுதலை அரசியலாக வளர்த்திருக்கிறார்கள். இக்கோரிக்கைகள் இன்றைய காலப் பொருத்தப்பாட்டோடு நடைமுறை அரசியலில் முன்னுக்கப்பட வேண்டும். அதுதான் திட்டவகைப்பட்ட முறையில் தீர்வு பெறுவதற்கும், உடனடி அபாயமாக எழுந்திருக்கின்ற இந்துத்துவப் பார்ப்பனிய ஒற்றையாட்சி பாசிசுக்கைகளை வீழ்த்துவதற்கும் வழிவகுக்கும்.

மாநில சுயாட்சி கோரிக்கையை நாம் சனநாயக தீர்வாக ஏற்கவில்லை அது இந்திய ஒற்றையாட்சியின் கீழ்வைக்கப்படுகின்ற நிர்வாக சீர்திருத்த கோரிக்கை மட்டுமே தேசிய இனம் தான் விரும்பித் தேர்வு செய்கிற சுயநிரணய உரிமை என்ற கோப்பாட்டின் அடிப்படையில் அல்லாமல் ஒருங்கும்வர்க்கத்திடம் அதிகாரப் பரவலாக்கத்தைக் கோருவது மட்டுமே, அதேபோன்று தனிநாட்டு கோரிக்கை மக்கள் பெருந்திரளின் உடனடி கோரிக்கையாக மாறவில்லை, மக்கள் இன்னும் தங்களுடைய அரசியல் பொருளாதார கோரிக்கைகளினுடாக பட்டறிவைப் பெறுவதின் வாயிலாகத்தான் இந்திய தேசிய வளர்ச்சி மாயையிலிருந்து விலகுவார்கள். உடனடி கோரிக்கைகளும் இறுதி இலட்சியமும் சந்திக்கின்ற புள்ளியில் வரலாறு பெரும் மாற்றத்தை சந்திக்கும். அது வரை படிப்படியான மாற்றமும் தயாரிப்பு பணிகள் மட்டுமே நடைபெறும்

இவ்விடத்தில்தான் நாம் சுயநிரணய உரிமை கோப்பாட்டின் அடிப்படையில், தமிழ்தேசத்திற்கான குடியரசு கோரிக்கையையும், விருப்பப்பூர்வமான கூட்டரசுக்கான கொள்கையும் முன்வைக்கிறோம். அதுமட்டுமின்றி, தமிழ்தேசியம் உள்ளிட்ட இயற்கையாக எழுகின்ற பல்தேசியங்களை துணைதேசியமாக சித்தரித்து ஒற்றை இந்திய தேசியத்தை பெருந்தேசியமாக கட்டமைப்பதையும், தேசங்களின் குடியரசு உரிமையை மறுத்து ஒற்றையாட்சியைத் திணிப்பதையும் நிராகரிக்கிறோம். அதேபோன்று பண்டைய தமிழ் பேரரசவாதமும் இனத்துாய்மைவாதமும் நவீன தமிழ்தேசியத்தின் சனநாயக விருப்பங்களுக்கு பொருந்தாதது என உறுதிப்பகுப்புகிறோம்.

தோழர் பாலன்
பொதுச் செயலாளர்
தமிழ்நாடு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மா-லெ)
vasan08@rediffmail.com

ஓரே நாடு - ஒரு மொழி - ஓரே மதத் திணிப்பும் தமிழ்த்தேசிய சுய நிர்ணய உரிமை போராட்டமும்

தமிழ்மொழி காக்க, இந்தி திணிப்பை எதிர்த்து தியாகிகள் நாளான இந்நன்னாளில் இந்த திருச்சி மண்ணில் தமிழ்தேச சுயநிர்ணய உரிமை மாநாட்டை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். இம்மாநாட்டில் எனக்கு முன்னால் பேசிய தோழர்களே, எனக்கும் பின்னால் பேச உள்ள தோழர்களே, வருங்கால தமிழ்தேசிய சமத்துவ அரசமைப்பின் கீங்கே அமர்ந்திருக்கும் ஒருந்தல்மிக்க கூம் தலைவர் களே உங்கள் அனைவருக்கும் புரட்சி கர செவ்வணக்கங்களை உரித்தாக்குகின்றேன். அதுபோல் மாநாட்டில் நல்ல முடிவை எடுக்கள் என்ற கருத்தையும், என்ன முடிவு எடுக்கப் போகிறீர்கள் என்ற கேள்வியோடும், தேடலோடும் இங்கு வந்துள்ள பல்வேறு அரசியல் அமைப்புகளைச் சேர்ந்த முன்னணி தோழர்களே உங்கள் அனைவருக்கும் மீண்டும் ஒருமுறை புரட்சிகர செவ்வணக்கத்தையும் மொழிப்போர் தியாகிகளுக்கு அஞ்சலியையும் உரித்தாக்குகின்றேன்.

தோழர்களே.....!

‘நாடுகள் சுதந்திரத்தை விரும்புகின்றன. தேசங்கள் விருத்தலையை விரும்புகின்றன. மக்கள் புரட்சியை விரும்புகிறார்கள்’ என்றார் மாவோ. நமது நாட்டு மக்களும் புரட்சியை விரும்புகிறார்கள். நமது தமிழ்த் தேசமும் உண்மையான விருத்தலையை விரும்புகின்றது என்பதை ஓப்புக்கொள்வதில் நமக்குள் எந்த குழப்பமும் இல்லை. அதனால்தான் சிறுசிறு வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் இம்மாநாட்டில் நாம் சீரணியாக திரண்டுள்ளோம்.

நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தமிழகமாகட்டும், இந்தியாவாகட்டும், இன்றுள்ளது போல் நேற்றில்லை, நேற்று இருந்ததுபோல் அதற்கு முன்பு இல்லை. மொழி, பண்பாடு, அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம் கைவ அனைத்துதளங்களிலும் பல்வேறு மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகிதான் இன்றைய நிலையை அடைந்திருக்கிறோம். தேசம் என்றால் என்ன? நாடு என்றால் என்ன? தேசமும், நாடும் சீன்றா? என்பது பற்றியெல்லாம் நமக்குள் கோட்பாட்டு விவாதங்களும், கொள்கை கருத்துப்போர்களும் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன.

கோட்பாடு வரையறைகளை நம்மில் பலர் அறிந்தும் அறியாததைப்போல் மோதிக் கொண்டிருக்கிறோம். குறிப்பாக இந்தியா ஒரு தேசமா? நாடா? என்ற சர்ச்சை தமிழ்த் தேசிய அரசியலில் பெரும் சிக்கலாக உள்ளது. உழைக்கும் மக்களின் ஒற்றுமைக்கும் பாட்டாளி வர்க்க தலைமையிலான புரட்சிக்கும் மிகப்பெரும் தடையாக எப்படி சாதி அமைப்பு உள்ளதோ அதே அளவிற்கு இந்திய நிலப்பரப்பு முழுமைக்கும் தேசிய இனப்பிரச்சனையும் உள்ளது. இதை நாம் புரிந்துகொள்ள சர்வதேச அளவிலான சில வரலாற்று அனுபவங்களை இங்கு பொருத்திப் பார்க்க வேண்டிய தேவையுள்ளது.

தேசங்கள் அடிப்படையில் மூன்று வகைப்பாடுகளின் அடிப்படையிலானது. முதலாவது, அரசுகளின் வழியலமைந்த தேசம். இதற்கு இங்கிலாந்தை உதாரணம் சொல்லலாம். ஏன் என்றால் எவிசபத் அரசாட்சியின்கீழ் அது உருவாக்கப்பட்டது. இங்கிலாந்து மட்டுமல்லாது, நெப்போலியனின் யத்தங்களின்போது பல ஜரோப்பிய நாடுகளில் தேசம் தொடக்க நிலையிலும் வளர்ந்து, பிறகு உருப்பெற்றது. அப்படித்தான் இங்கிலாந்து நாட்டிலும், அரசுகளின் வழியில் இங்கிலாந்து கட்டியமைக்கப்பெற்றது. இரண்டாவதாக காலனிய ஆதி கூட்டுரை எதிர்ப்பு நிலையில் உருவான தேசங்கள் உதாரணமாக ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா மற்றும் இலத்தின் அமெரிக்க நாடுகளில் உருவான தேசத்தை இந்த வகைப்பாட்டுக்குள் மதிப்பிடலாம். இங்கு அந்நிய ஆதி கத்திற்கு முன்பு தேசங்கள் பெரிதாக உருப்பெறவில்லை என்றாலும் அது கருநிலையில் உருவாகி இருந்ததை மறுக்க விரைவாக காலனியத்திற்கு எதிரான தேச கட்டமைப்பு மேலும் வலுப்பெற்று அந்நிய ஆக்கிரயிப்புக்கு எதிராக காலனியத்திலிருந்து அரசியல், பொருளாதாரம், இராணுவம் உள்ளிட்ட சுதந்திரம் அல்லது விடுதலை என்ற அரசியல் கோரிக்கையோடு உலகம் முழுமையும் பல தேசங்கள் உருவாயின. மூன்றாவதாக பண்பாட்டு சிருமைப்பாட்டுலான தேசங்கள். அதாவது அரசியல், பொருளாதாரம் இரண்டிற்கும் முன்பாகவே பண்பாட்டு அடிப்படையிலான சிருமைப்பாடு பரந்த மக்கள் மத்தியில் கையாக சில நாடுகளில் இருந்திருக்கிறது. இதற்கான செவ்வியல் எடுக்காட்டுகளாக ஜெர்மனியையும் தீதாவியையும் அரசியல் ஆய்வாளர்கள் சுட்டுக் காட்டுகின்றனர்.

ஜரோப்பிய நிலப்பறப்பிலாகட்டும் அல்லது ஆசிய நிலப்பறப்பிலாகட்டும் நிலப்பிரபுத்துவ சமூக கட்டமைப்பு என்பது தேசக் கட்டுமானத்துக்கு ஏற்றதாக அங்கும் இருந்ததில்லை. ஏன் என்றால், அது மையப்படுத்தப்பட்ட அரசு நிர்வாக அமைப்பை ஏற்படில்லை. இந்த பலவீனத்தைத்தான் காலனிய ஆட்சியாளர்கள் தங்களின் சுரண்டலுக்குப் பயன்படுத்தி எளிதாக பல நாடுகளை அடிமைப்படுத்தினர். இந்திய சூழலும் அப்படித்தான் அமைந்திருந்தது.

இந்தியாவில் தேசம் அல்லது நாடு என்ற சொல் தமிழ் உட்பெட்ட பல மொழிகளில் பல இடங்களில் குறிப்பிடப்படுகிறது. இது இன்றுள்ள அர்த்தத்தைப்போல் அன்றைய காலங்களில் இருந்தது இல்லை என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது. குறிப்பாக தமிழகத்தில் இனக்குழுதன்மையிலானதாகவும், தினைக் கோட்பாடுகளையும், சீத்த நிலவியல் கூறுகளையும், அதனடிப்படையிலான உற்பத்தியையும், தொழிலையும், உணவு முறைகளையும், மொழி மற்றும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் கொண்டதாக உள்ளது. இன்றுள்ளதைபோல் இறுக்கமான அரசுக்கட்டமைப்பு பரந்த மொழி மற்றும் பண்பாட்டு நெருக்கமான கூறுகளை அன்று கொண்டிருக்கவில்லை.

இந்தியாவில் தேசிய இன சிக்கல் :

இன்றுள்ள இந்தியா என்பது இலக்கண மற்றும் மாபெரும் இலக்கிய மரபுகளைக் கொண்ட தமிழ் போன்று பல செவ்வியல் மொழிகளையும், நன்கு வளர்ந்த, வளர்கின்ற பல்வேறு தேசிய இனங்களின் மொழிகளையும், வரிவழவும் பெறாத பேச்சுமொழியாக இருக்கிற, நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பழங்குடி இனங்களின் மொழிகளையும் கொண்டது.

பல்வேறு மதங்களையும், பலவகைப்பட்ட வழிபாட்டு முறைகளையும், சமயங்களையும் கொண்டது. கால்மீரிலிருந்து கன்னியாகுமரி வரையிலான வித்தியாசமான மாறுபாடுகளைக்

கொண்ட பல்வேறு பண்பாடுகளையும், உணவுப் பழக்கங்களையும், உற்பத்தி முறைகளையும் கொண்டது. ஆக, இந்தியா என்பது மொழியால், மதத்தால், இனத்தால், கலாச்சாரத்தால் ஏற்றத் தாழ்வான நிலப்பறப்பால் எனப் பெரும் துணைக்கண்டமாகும். வரலாற்று ரீதியாகவே இந்தியா ஒரு தேசமல்ல, ஆனால் அது ஒரு நாடு.

ஒவ்வொரு பல தேசங்கள் [தேசிய இனங்கள்] இணைந்த நாடுகள் பல இருக்கின்றன. இந்திலையில் இந்தியத் தேச மொழியாக்குவதும் அதன் அடிப்படையில் இந்து இந்திய தேசத்தை கட்டமைப்பது கடந்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளாக நடக்கும் முயற்சியாகும். ஒரு தேசத்தை மட்டுமே கொண்ட நாடுகளும் இருக்கின்றன. ‘இந்துஸ்தானிய மொழியைக் கட்டாய மொழியாக்குவதில் எந்த தவறுமில்லை’ என்ற கருத்தை காந்தி முதற்கொண்டு பலர் நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இங்கே வலியுறுத்தி வருகின்றனர். அதைத்தான் இன்று சங்பரிவாரங்களும் செய்கின்றன.

நமக்கு கடந்தகால வரலாறு தெரிவிப்பது என்னவென்றால் பிரிட்டிஷ் காலனி ஆட்சிக்கு முன்புவரை, இந்தியா அரசியல், பொருளாதார், கலாச்சார ரீதியாக ஒரே ஆட்சிக்குப்பட்ட நாடாக இருந்ததில்லை. மெளரியர்களும், குப்தர்களும், முகலாய மன்னர்களும் ஒரு பரந்த நிலப்பறப்பை இன்றைய ஆப்கானிஸ்தான், பாகிஸ்தான், வங்கதேசம் உள்ளிட்ட பகுதிகளை ஏற்றத்தாழ்வான அளவுகளில் பல நூற்றாண்டுகள் ஆட்சி புரிந்து இருக்கின்றனர். அதே காலத்தில் தென்னிந்தியாவை எடுத்துக்கொண்டோமானால், இன்றைய இலங்கை, பர்மா, மலேசியா உள்ளிட்ட பகுதிகளில் பல்லவ, பாண்டிய, சோழ, சேர, விஜயநகர உள்ளிட்ட பல்வேறு அரசுகள் பல்வேறு காலங்களில் ஆட்சிபுரிந்து இருக்கிறார்கள்.

இந்த சாம்ராஜ்யங்கள் நீண்ட காலம் இருந்தாலும் கூட அந்தந்த வம்சங்களின் ஆட்சி அதிகாரம் மறைந்தவுடன், அந்த அரசமைப்பு மறைந்துவிட்டது. இதில் வேறுக்கை என்னவென்றால் மேற்கண்ட அந்த பேரரசுகளுக்கு உள்ளேயே மன்னர்கள் விதிக்கும் கப்பத் தொகையை மட்டும் கட்டிவிட்டு, அதே வேளை தங்களை சுதந்திரமான சிற்றரசுகளாகவும், பாளையக்காரர்களாகவும் பலர் செயல்பட்டனர். ஆக ஒருபோதும் ஒரே நாடாக செயல்பட்டதில்லை. இந்தியாவின் அரசியல் ஒற்றுமை, மையப்படுத்தப்பட்ட ஆட்சிமுறை என்பது பிரிட்டிஷ் துப்பாக்கி முனையில்தான் உருவாக்கப்பட்டது, அப்போதும்கூட பிரிட்டிஷ் அல்லாத பிற காலனி ஆதிக்கத்தின்கீழ் பல பிரதேசங்கள் இருந்தன. அதுபோல் 562 குட்டி சமஸ்தானங்கள் தங்களை தனி அரசுகளாக பாவித்துக் கொண்டு ஆங்கிலேயருக்கு கப்பம் கட்டிவிட்டு ஆட்சியை நடத்திக்கொண்டிருந்தன. காலனி ஆட்சிக்காலத்தில் இந்தியாவில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட பொதுக் கலாச்சாரம் அதற்கு முந்தைய காலத்தில் பேரரசவாதிகளாலும், வேதங்களையும், பார்ப்பனிய மனு தர்ம கோட்பாடுகளையும் உள்ளடக்கிய இந்துக் கலாச்சாரம் என்பதும் ஆதிக்க திணிப்பிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டதே. அதற்குள் எந்த சனநாயக அம்சமும் இருந்ததில்லை. கலாச்சார ரீதியில் பிரஞ்சுக்காரனும், ஆங்கிலேயனும் அல்லது ஜெர்மானியனும் நெருக்கமாக வாழ முடியும், ஆனால் இந்தியாவில் பஞ்சாபியும், மராத்தியனும் அல்லது ஒரு குஜராத்தியோ, வங்காளியோ தமிழனோ, கிராஜஸ்தானியோ கலச்சாரரீதியாக சீர்மையில் நெருக்கமாக இருக்கவில்லை. வேற்றுமையில், ஒற்றுமை என்றும் இந்திய ஒற்றுமை என்பதன் பெயரால் இந்துமத நம்பிக்கையை புனிதமாக கருதும் இந்துத்துவ சக்திகளிடத்தில் மட்டுமே ஒற்றுமை என்பது குழிகொண்டுள்ளது.

இந்து ஒற்றுமை, கலாச்சாரம், அதனடிப்படியிலான இந்து தேசம் என்ற அரசியல் முழுக்கம் முன்னெனப்பொழுதும் இல்லாத அளவிற்கு இப்போது காவி பயங்கரவாதிகளால் காத்திரமாக

முன்னெழுக்கப்படுகிறது. இந்து கலாச்சாரம் என்ற வாதம் உண்மையில் வேற்றுமைகள் நிறைந்த பொய் மூட்டை என்பதை தவிர வேறொன்றுமில்லை எப்படியெனில் இந்துமதப் பழக்கவழக்கங்கள், ஒவ்வொரு தீட்திற்கும் ஒவ்வொரு மாதிரி உள்ளது. ஒரே மாதிரியாக எங்குமில்லை. எல்லா தீடங்களிலும் ஏற்றத்தாழ்வான மேல் ஜாதி, கீழ் சாதி என்ற பாகுபாட்டை இந்து மதம் போதிக்கிறது. பிறப்பின் அடிப்படையில் உயர்வு, தாழ்வைப் போதிக்கின்றது.

உணவுமுறையும்கூட இந்துக்கள் என்று சொல்லப்படுவரிடத்தில் ஒரே மாதிரியாக இல்லை, வழிபாட்டுமுறையில் சமத்துவமில்லாத வழிமுறையைக் கொண்டுள்ளது. ஆக, இந்து கலாச்சாரம் என்பது பார்ப்பனிய அதனோடு ஒத்துப்போகிற உயர்சாதி மேட்டு குழியினருக்கானதாக இருக்கிறது. இவர்களின் கனவாகத்தான் இந்திய தேசியம் உருபெற்றதிலிருந்து வளர்த்தெடுக்கப்படுகிறது.

ஜோப்பாவின் வரலாறை நாம் பார்ப்பதுபோல் இந்திய வரலாறை பார்க்க முடியாது. இந்திய துணைக் கண்டத்திற்குள் சிந்துசமவெளி ஹரப்பா, மொகஞ்சதாரோ முதல் ஆதிச்ச நல்லூர், கீழடி வரையிலான பலவேறு நாகரிகங்கள் உள்ளன. இந்திய நாகரிகம் என்ற ஐன்று எங்கும் இருந்ததில்லை. அதுபோல் ஓட்டுமொத்த இந்திய ஆட்சியாளர்களால் முன்வைக்கப்படுகிற வரலாறும் அதனோடு கைணத்து பார்க்கப்படுகின்ற இந்து, இந்தி, இந்துத்துவ வரலாறு என்ற வரலாற்றுப் பண்புகளைவிட மொழி, கலாச்சாரம், இனக்குழுக்களின் வேறுபட்ட வரலாறுகள் தொன்மையானதாகவும், சிறப்பானதாகவும் இருக்கின்றன. இந்திய தேசியத்திற்கான வரலாறுகளாக முன்வைக்கப்படுகின்ற இந்துஸ்தான், பாரததேசம், இன்றைக்கு அது ராமராஜ்யம் என்ற முழக்கமானது ஆய்வு நோக்கில் பொருளாற்ற தாகவும், வரலாற்று நோக்கில் ஆதாரமற்றதாகவும் இலக்கியப் படைப்புகளில் கற்பனை அடிப்படையிலான எதார்த்தத்தில் எங்கும் நிகழாத புனைவுகளை மட்டுமே கொண்ட பொய் மூட்டைகளால் இந்திய தேசியம் இன்றைய காவி படையினரால் கட்டமைக்கப்படுகிறது.

இந்திய ஒற்றுமை ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தின் நலன்களில் இருந்து உருவாக்கப்பட்டதையாரும் மறுக்க முடியாது அதே வேளை இங்கு தேசங்கள் உருவாவதையும், தேசிய இனங்களின் வளர்ச்சிக்கும் அரசியல் பொருளாதாரத்தின் வளர்ச்சிக்கும் யிகப்பெரும் தடையாக காலனி ஆதிகம் இருந்தது. காலனிய நலன்களோடு கூட்டு சேர்ந்து அன்னிய மூலதனத்தோடு இந்தியப் பெரு முதலாளிகள் உருவாக்கப்பட்டனர். இவர்களின் கூட்டாளியாக நிலவுடைமை வர்க்கமும் செயல்பட்டது. ஆக இந்திய முதலாளித்துவம் என்பது காலனிய ஆட்சியாளர்களுக்கும் இந்திய பிறபோக்கு நிலவுடைமை வர்க்கத்திற்கும் பிறந்த கள்ளக்குழந்தையாகும். இந்திய பெரு முதலாளிகளை நாம் கீப்படுதான் அமைக்க முடியும்.

காலனிய நாடுகளில் ஏற்படுத்தப்பட்ட அரசு வழியிலான தேசமென்பது அங்கு இயல்பாக வரலாற்றுக் கட்டத்தில் உருவாக வேண்டிய தேசிய எழுச்சி மற்றும் நிலவுடைமை வர்க்கத்திற்கு எதிரான சனநாயகப் புரட்சியானது ஏகாதிபத்தியவாதிகளால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது. முதலாளித்துவம் ஏகாதிபத்தியமாக மாறி பிற நாடுகளைக் காலனியாக அடிமைப்படுத்த தொடங்கியதிலிருந்து பார்த்தோமேயானால் இங்கு முதலாளித்துவமானது அதன் உருவாக்கத்திலேயே சனநாயகப் பண்பையோ, தேசத்தின் மீது பற்றோ, தேச மக்களின் மீது அன்போ, சொந்த நாட்டின் சந்தை மீதுகூட அவர்களுக்கு அக்கறையோ இருந்ததில்லை.

தற்போது இந்தியாவில் இருக்கின்ற பெரும்பாலான பெருமதலாளிகள் தங்களின் சொந்த தேசிய இனத்திற்கு துரோகம் கிடைத்து, அதைச் சுரண்டு சர்வதேச நிதி மூலதனத்தோடு கைகோர்த்து உலகமயமாக்கம் என்பதன் பெயரால் மக்களின் உழைப்பை தாழுமாறாகச் சுரண்டுகின்றனர். தேசத்தின் வளத்தையும், கனிம வளங்களையும், கொடுரமாகச் சுரண்டுகின்றனர். இந்த பெருமதலாளிகள் அவர்கள் உருப்பெற்று வளர்ந்த காலத்தில் தேசிய இன உரிமைகளையும், மொழி, மாநில உரிமைகளையும் பேசியவர்களாக இருந்துள்ளனர். காஷ்மீர், பஞ்சாப், மகாராஷ்டிரா, தமிழ்நாடு, கர்நாடகா, ஆந்திரா போன்ற மாநிலங்களிலிருந்து உருவான பெரும்பாலான முதலாளிகள் இன்று இந்தியப் பெருமதலாளியவர்க்கத்தோடு கூட்டுச் சேர்ந்துவிட்டனர். இந்தியா மட்டுமல்லாது பல வெளிநாடுகளிலும் தொழில் முதலீடு செய்கின்றனர். ஆக தேசிய முதலாளிகளிலிருந்து பெருமதலாளிகளாகி அதிலிருந்து நாடு கடந்த பெரும் நிறுவனங்களாக (MNC) பரிணமித்துள்ளனர்.

இந்திய தேசியம் - ஆதரவும் எதிர்ப்பும்

காலனிய ஆட்சியை எதிர்த்து நடந்த விருத்தலைக்கான போராட்டங்கள், இரண்டு வகையாக நடந்தன. ஒன்று மக்கள் தீரள் போராட்டங்கள் மற்றொன்று ஆயுதப்போராட்டம். அதோடு காலனிய ஆட்சியின் போதே இந்தியா ஒரு தேசமல்ல என்று பலமான குரல்கள் எழுந்தன. குறிப்பாக வங்கதேசம், பஞ்சாப், தமிழ்நாடு, காஷ்மீர், வடகிழக்கு பிரதேசங்கள் போன்ற பகுதிகளில் போராட்டங்கள் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வெடித்து இன்றுவரை நடந்து வருகின்றது.

குறிப்பாக இந்தி திணிப்பிற்கு எதிராக 1930களில் தமிழகத்தில் போராட்டங்கள் வெடித்தன. 1948-ல் உருவாக்கப்பட்ட இந்திய பிரதேச மொழிவாரி குழுவிலும் இந்த முரண்பாடு வெளிப்பட்டது. அக்குழு, “மொழிவாரி பிரதேசங்கள், தேசிய மொழி பரவலுக்கும் அல்லது தேசிய உணர்வை வளர்ப்பதற்கும் தடையாக இருக்கும் ஒரு மொழிவாரி பிரதேசத்தில் துணை தேசியம் எப்போதுமே மேலாதிக்க சக்தியாக இருந்து, எப்போதும் ஒரு உணர்ச்சிமிக்க பிரிவினைகளைத் தூண்டும், ‘இந்தியா இன்னும் ஒரு தேசமாக உருவாகவில்லை.’” எனவே பிரதேசங்களை மறுபங்கீடு செய்வதற்கு அதுவரை பொறுத்திருக்க வேண்டும், மொழிவாரி பிரதேசங்கள் சுயாட்சியை ஏற்றுக்கொண்டால் அது இந்திய தேசியத்தின் மறைவிற்கு இட்டுச்செல்லும். ‘‘இந்தியா ஒரு தேசமாகும் நாள்வரை மொழிவாரி பிரதேசங்கள் உருவாவதற்கு பொறுத்திருக்க வேண்டும். மொழிவாரி பிரதேசங்களில் காணப்படும் துணை தேசியக்கூறுகள் அனைத்தும் அடக்கப்பட வேண்டும்’’ என்ற கருத்தை குழு முன்வைத்தது. கீக்குழுவின் இன்னொரு உறுப்பினரான பட்டாபி சீத்தாராமய்யா “அனைத்து உண்மையான கூட்டாட்சிகளைப் போல் இந்தியக் கூட்டமைப்பும் பிரதேச சுயாட்சியை அனுபவிக்கும் பிரதேசங்களைக் கொண்டு கட்டமைக்கப்படுகிறது. மொழி, கலாச்சாரத் தன்மைகளைக் காக்கும் வகையில் பிரதேசங்களின் அரசியல் சட்டங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும் அப்படியானால்தான் பயிற்றுமொழியும், ஆட்சிமொழியும், நீதிமன்ற வழக்குமொழியும், பேரவைகளின் வழக்கு மொழிகளும் அந்தந்த பிராந்திய மொழிகளில் நடைபெற முடியும். கிடற்கு குறைந்த எதுவும் பிரதேச சுயாட்சியைக் கேளி செய்வதும், கூட்டாட்சியை மறுப்பதுமாகும் என்று சீத்தாராமய்யா மாறுபட்டு வாதிட்டார். பிறகு அவரும் குழுவோடு ஒத்துப்போனார்.

இந்திய தேசியம் என்ற பெயரில் ஆட்சியாளர்களின் அகண்ட பாரத கனவிற்கு எதிராக அன்று முதல் இன்றுவரை கடும் போராட்டங்கள் நடந்துவருகின்றன. காஷ்மீர் மற்றும் வடகிழக்கு தேசிய

இனங்கள் தங்களின் விடுதலைக்காக 1940களைத் தொட்டே ஆயுத போராட்டத்தைத் தீவரமாக நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். அதுபோல் பஞ்சாப், வங்கம், தமிழ்நாடு உள்ளிட்ட தேசிய இனங்கள் நூற்றாண்டுகளாக இந்திய தேசியத்தின் மொழி இந்தி, சமஸ்கிருத மொழித் திணிப்பு மற்றும் கலாச்சாரத் திணிப்பு என ஒருக்குமுறைகளுக்கு எதிராகப் போராடுக் கொண்டிருக்கின்றனர். அப்படியானால், உண்மையில் இந்திய தேசிய புனிதக்கடமையை யார்தான் நிறைவேற்ற துடுக்கின்றனர்? இந்தியா எனும் பெருத்த சந்தையில் இலாபம் பார்க்கத் துடுக்கும் இந்திய அதிகார வர்க் கெருமுதலாளிகளும் அவர்களுக்கு தலைமைதாங்கும் ஏகாதிபத்திய கார்ப்ரேட் சக்திகளும் இவர்களோடு கூட்டணி வைத்து சொந்த தேசிய இனத்தின் வளர்ச்சிக்கும் சன்நாயகத்திற்கும் அறிவியல்பூர்வ மாற்றத்திற்கும் பெரும் தடையாக இருக்கும் பிற்போக்கு பார்ப்பனீய சாதிய நிலவடைமை வர்க்கமும் ஆகும்.

காலனியத்தின் தொங்கு சதைகளாக இருந்து இந்தியப் பெரு முதலாளிகளாக உருப்பெற்ற பார்சி பனியா, குஜராத்தி, மார்வாரி, நாட்டுக் கோட்டை செட்டியார்கள் போன்றவர்கள் பல தேசிய இனங்களில் இருந்து உருப்பெற்று வந்தவர்கள்தான். இந்த தரகு அதிகார வர்க்க பெருமுதலாளிய கும்பலுக்கு அன்று காங்கிரஸ் தலைமை தாங்கியது. இன்று பாசக தலைமை தாங்குகின்றது. இந்த கும்பல்தான் பலமொழி, பல சமயம், பல பண்பாடு கொண்ட பெரும் துணைக்கண்ட நிலப்பரப்பை ஒரே தேசம் என்கின்றனர். ஒரு மொழி, ஒரு பண்பாடு, குறிப்பிட்ட நிலப்பரப்பில் அமைந்த வாழ்க்கை முறை இதைத்தான் ஒரு தேசம் என்கின்ற சர்வதேச அளவிலான அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்ட வரையறைகளைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு ஒரு துணைக்கண்டத்தை, ஒரு நாட்டை தேசம் என்கின்றனர். காஷ்மீர், பஞ்சாப், தமிழ்நாடு உள்ளிட்ட பல்வேறு தேசிய இனங்களை மொழி அடிப்படையிலான துணைத் தேசியம் என்கின்றனர். இது அப்பட்டமான மோசி.

இங்குள்ள தேசிய இனங்களைத் துணைத் தேசியம் என்று நேரு தலைமையிலான எந்தக்குடு கூறியதோ அவர்கள்தான் நமது தேசத்தை “மொழித் தன்மையை மையமாகக் கொண்ட கலாச்சார அடிப்படையிலான பிராந்திய உணர்வு” என்றனர். 1948-ல் 1956-ல் நேரு ஊள்ளிட்ட தலைவர்கள், இந்தியா ‘‘ஒன்றுபட்ட தேசமாக மாறவில்லை’’ என்றும் கூறினார்கள். ஆனாலும் இந்திய தேசத்தைக் கட்டி எழுப்புகின்றனர்.

ஆனால் 1975-ன் அவசர காலத்திலும் அதற்கு முந்தைய மற்றும் பிந்தைய சூழலிலும் மாநிலங்கள் மீதான ஒருக்குமுறையையும் மையத்தின் மீதான அதிகாரக் குவிப்பையும் படிப்படியாக அதிகரித்து வருகின்றனர். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாநில அரசுகளை கலைப்பது. பொதுப்பட்டியல், மையப்பட்டியல், மாநிலப்பட்டியலில் உள்ள அதிகாரங்களை படிப்படியாக மையப்பட்டியலில் இணைப்பது. மாநிலங்களின் வருவாய் இனங்களை மைய நிர்வாகத்தினீக்கும் கொண்டுவருவது என்று அகண்ட பாரத கனவு திட்டம் படிப்படியாக அமல்படுத்தப்படுகிறது. நேற்றை வாட் [VAT] இன்றைய ஜி.எஸ்.டி என மாநிலங்கள் மைய அரசாங்கத்தின் பிச்சைக்காசில் வாழும் நிலைக்கு தள்ளப்படுகின்றன. மோடு கும்பல் இதுவரை இல்லாத அளவிற்கு கார்ப்பரேட்டுகளுக்கும் பெருமுதலாளிகளுக்கும் இந்திய நிதி மூலதனத்தையும் கனிமவளங்களையும் வாரி வழங்குகின்றது.

அதேபோல் இன்னொரு பக்கம் 1956-க்கு முன்பு பிரிந்து போவதுடன் கூடிய சுயநிர்ணய உரிமை, மாநிலத்தில் சயாட்சி மத்தியில் கூட்டாட்சி, மாநில உரிமை என்ற முழுக்கம் கழுதை

தேய்ந்து கட்டெறும்பான கதையாகிப்போனது. ‘தமிழ்நாடு தமிழருக்கே! அடைந்தால் திராவிட நாடு, இல்லையென்றால் சூக்காடு!!’ பிறகு அது அதிகார பகிரவு என்ற மட்டத்திற்கு சென்றது. தேசிய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்திய மாநில அரசியல் சக்திகள் தில்லி அதிகார ஜோதியின் வெளிச்சத்தில் தங்களைப் பளிச்சென காட்டிக்கொள்ள முனைந்துவிட்டனர். சர்வதேச நிதி மூலதன கொள்ளையிலும் உலகமயமாக்கல் சுரண்டவிலும் இந்தியாவில் இன்னும் வளர்ச்சிப் பெறாத பின்தங்கியுள்ள பிற தேசிய இனங்கள், பழங்குடிகள் மீது ஒடுக்குமுறை செலுத்தவும் பெரு முதலாளிய கும்பலோடும் தில்லி அதிகார மையத்தோடும் அகில இந்திய தன்மையோடும் தங்களை கிணைத்துக் கொண்டனர். இதற்கு தங்களின் சொந்த தேசிய இனத்தின் நலன்களைக்கூட காட்டிக் கொடுக்கவும் துரோகம் கிழைக்கவும் துணிந்து செயல்படுகின்றனர்.

திமுக, அனைதிமுக ஆகிய இரண்டு கட்சிகளும் தொடர்ந்து 30 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மத்தியில் ஆட்சியில் பங்குபெற்று வருகின்றனர். காவிரி, பாலாறு, மூல்லைப்பெரியாறு நதி நீர் சிக்கவிலும் தமிழகத்தைப் பாதிக்கின்ற பல்வேறு திட்டங்களிலும், மீனவர் படுகொலை, விவசாயிகள் தற்கொலை தமிழக கனிம வளங்கள் கொள்ளை, மீத்தேன பெட்ட்ரோலிய மண்டலம், நீட் தேர்வு, ஈழமக்கள் படுகொலை என்று அனைத்தும் தமிழக நலனிற்கு எதிரான செயல்பாடுகளையே மேற்கொண்டனர். காரணம் அதிகாரம், கொள்ளை என்பதிலிருந்து இவர்களும் அகண்ட பாரதம் வல்லரசு இந்தியா, உலகமயமாக்கல் கொள்ளையில் பங்கு என்று பிராந்திய நலனைத் துறந்து அகில இந்திய அதிகாரம், பிரதமர் கனவு என்று இவர்களின் வர்க்க குணாம்சமே மாறிவிட்டது.

தமிழ்த் தேசிய நலன், மாநில சுயாட்சி, தன்னாட்சி, தன் தேச உரிமை, தமிழ்தேச விருதலை தேசிய இன சுயநிரணய உரிமை என்று எந்த வகையில் போராடனாலும் மத்திய அரசு ஒன்று என்றால் இவர்கள் ஒன்பதாக செய்துமுடித்து அனைவரையும் பிரிவினைவாதிகள், இந்திய இறையாண்மைக்கு எதிரிகள் என்று கடும் ஒடுக்குமுறையைச் செலுத்துகின்றனர். அடிக்கடி கூட்டாட்சி பற்றி பேசும் இவர்கள்தான் அதன் அரிச்சுவழியைக்கூட ஏற்க மறுக்கின்றனர். காஷ்மீர் மற்றும் வடகிழக்கு தேசிய இனங்களை இராணுவ ஆட்சி மூலம் ஒடுக்குவதற்கும் உ.பி, ராஜஸ்தான் மத்திய பிரதேசம், பீகார் போன்ற வருவாய் குறைந்த மாநிலங்களின் செலவிற்கும் தமிழகத்தின் வளம் கடுமையாக சுரண்டப்படுகிறது.

பாண்டிசேரி, ஆந்திரா, கர்நாடகா, கேரளா, தெலுங்கானா பகுதி மக்களின் வரிப்பணம் இந்திய பெரு முதலாளிகளுக்கும், வடகிழந்திய பின்தங்கிய பகுதிகளின் செலவினத்திற்கும், தில்லி அதிகார மையத்தின் ஆடம்பரத்திற்கும் வாரி இறைக்கப்படுகிறது. நம்மிடமிருந்து பெறப்படும் 1 ரூபாய்க்கு மத்திய அரசு 35 முதல் 40 பைசாவை நமக்கு திரும்பத் தருகிறது. ஆனால் உ.பி. இராஜஸ்தான், ம.பி போன்ற மாநிலங்களுக்கு 1 ரூபாய் எடுத்ததற்கு 1.40 அவர்களுக்கு திரும்ப தரப்படுகிறது. ‘நீ அரிசி கொண்டு வா, நான் உயியைக் கொண்டு வருகிறேன். இரண்டையும் கலந்து ஊதிஊதி தின்னலாம்’ என்பதுபோல் உள்ளது. இதுதான் சமத்துவ பங்கீடா? ஏற்க மறுப்போம் இந்த துரோகத்தை.

சாதி ஒழிந்த சமதர்மத் தமிழ்த் தேசக் குழியரசு படைப்போம்

தோழர்களே! இந்த மாநாட்டு வேலைகள் நடந்து கொண்டிருந்த போது ஒரு சில கருத்துக்களை சிலர் முன்வைத்தனர். நீங்கள் மா.லெ. இயக்கவாதிகள்தானே! வர்க்க போராட்டமும் இந்திய தேசிய புரட்சியும்தானே உங்கள் திட்டம் நீங்கள் எப்படி தமிழ்த் தேசிய சுய நிர்ணய உரிமை மாநாட்டை

நடத்துகிறீர்கள் என்றனர். நினைத்து பாருங்கள், மா.லெ. இயக்கம்தான் இந்தியாவைத் தேசிய இனங்களின் சிறைக்கூடம் என்றது. மார்க்சிய லெனினிய மாவோவாவிய கருத்துக்காண்ட இயக்கம்தான் காஷ்மீர், வடகிழக்கு தேசிய இனங்களின் விடுதலை இயக்கங்களோடு கைகோர்த்து செயல்பட்டுவருகிறது. இப்போதும் செயல்படுகிறது. சுதந்திரமான தேசிய ஒன் குடியரசுகளின் கூட்டரசை முன்வைக்கின்றது. அதுபோல் ஏக இந்திய புரட்சிதான் நடத்தப்படும் என்று உண்மையிலேயே புரட்சிகர நடைமுறையில் உள்ள எந்த மா.லெ. கட்சியும் சொல்லவில்லை. ஒரு சில கற்பனைவாதிகளை நாம் கவனத்தில் எடுக்கவேண்டியதில்லை

அதுபோல் தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை 1950 களில் தோழர் ஜீவா முதல் மணவி கந்தசாமி மா.லெ. இயக்கத்தில் தோழர் எஸ்.என்.நாகராஜன் அதன்பிறகு தமிழரசன் என தமிழ்த்தேச அளவில் புதிய சனநாயகப் புரட்சி என்ற அரசியலை முன் வைத்தவர்கள் உள்ளனர். அதன் தொடர்ச்சியாகத்தான் எங்களின் அரசியல் முன்னெடுப்பு இருக்கின்றது என்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறோம். அந்த இடதுசாரி மரபை நாங்கள் உயர்த்திப் பிடிக்கின்றோம்.

இந்தி திணிப்புக்கு எதிராகவும், இந்திய தேசியமயமாக்கலுக்கு எதிராகவும் அன்றைக்கு காலனிய அரசு கொண்டுவந்த ஒன் உரிமை, மொழி உரிமையைப் பறிக்கின்ற எல்லாத் திட்டங்களுக்கு எதிராகவும் அன்று முதல் ஒன்று வரை 100 ஆண்டுகளாகத் தமிழகம் போராடுக் கொண்டு வருகிறது. பெரியாரும் அவருக்கு முன்பும் பின்பும்கூட பலர் பல தளங்களில் போராடினர். தமிழை வழக்காடு மொழியாகவும் அரசு அலுவல் மொழியாகவும், மத்திய அரசின் தொடர்பு மொழியாகவும் ஆக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கையும் நீண்ட காலமாக இருந்து வருகிறது. மோடு கும்பல் இதுவரை இல்லாத அளவிற்கு ஒன் ஒருக்குமுறைகளை நடத்துகிறது. அகண்ட பாரதக் கனவை இந்து ராஜ்ஜியத்தைக் கட்டியமைக்கத் துடுக்கின்றது. செத்து எலும்புக்கூடாகிப்போன சமஸ்கிருதத்தை எழுப்பி நடமாடவைக்க சாம, பேத, தான, தண்ட தந்திரங்களைக் கையாளுகின்றது. அதற்கு பெரும்தடையாக பெரியார் நமக்கு விட்டு சென்ற அரசியல், தமிழகத்தை உயிர்ப்புடன் வைத்திருக்கின்றது. அதனால்தான் பெரியாரை பாசக கும்பல் கடுமையாக தாக்குகின்றனர்.

தமிழகத்தில் சில தீவிரமான கருத்துக்கள் பலத்த குரலோசையோடு ஓலிக்கின்றன. அதாவது, 'தமிழகத்தை தமிழன்தான் ஆளு வேண்டும். நம்மை மற்றவர்கள் ஆளுவதா?' என்கின்றனர். பெரியாரையும், இடதுசாரி தலைவர்களையும் சில தலைத் தலைவர்களையும் இந்தப்பிரிவினர் 'பச்சை தமிழர்கள்' இல்லை என்கின்றனர். நமது ஒரே கேள்வி, பச்சைத் தமிழன் இங்கு ஆட்சியில் அமர்ந்தால் எல்லா பிரச்சனைகளும் தீர்ந்துவிடுமா? உண்மையில் தமிழகத்தின் வளர்ச்சிக்கு தடையாக இருந்து இங்குள்ள தொழிலாளர்களை, விவசாயிகளை, உழைக்கும் மக்களை, சிறுகுறு தொழில் துறையினரை, சிறு வணிகர்களைச் சுரண்டுவது யார்? மனல் கடத்தல், கிராண்ட், கனிம சியற்கை வளக்கொள்ளையில் ஈடுபடுவது யார்? அந்த சுரண்டலால்தானே தமிழகம் நாசமாகிக்கொண்டு வருகிறது. அவர்கள்தானே, இங்கே மக்களை சாதி ரீதியாகவும் மத ரீதியாகவும் ஒன் ரீதியாகவும் மோதவிட்டு வர்க்க ரீதியாக நம்மை சுரண்டுகின்றனர். இந்த உண்மையைப் பச்சைத் தமிழர் கோட்பாட்டை முன்வைப்பவர்கள் ஏன் ஏற்க மறுக்கின்றனர்? அல்லது மறைக்கின்றார்களா? எது உண்மை?

தமிழக வரலாற்றில் பல துரோகங்களை நடத்திய பச்சைத் தமிழர் பட்டியலை வேண்டுமானால் நாம் தயாரிக்கலாம். மூப்பனார் பச்சை தமிழர்தான். அவர் தமிழகத்திற்கு எப்போதும் நன்மைதான்

செய்தாரா? ராஜீவ்காந்தியோடு சேர்ந்து ஈழத்திற்கு என்ன செய்தார் என்று நமக்கு தெரியாதா? அதுபோல் 2009 ஈழப்போரின் போது பச்சைச் தமிழர் சிதம்பரம் தமிழர்களைக் காப்பாற்றினாரா? இல்லையே. அவ்வளவு ஏன்? இப்போது தமிழகத்தில் பதவியில் இருக்கும் பழனிச்சாமியும் பன்னர்செல்வமும் அக்மார்க் தமிழர்கள்தான். அவர்கள் தமிழகத்திற்கு நலன்களையா செய்கிறார்கள்? ஆட்சியில் இருப்பவர்கள் எந்த அரசியல் கொள்கைக்காக இருக்கின்றார்கள், அதற்கு அவர்கள் எவ்வளவு நேர்மையாக உழைக்கின்றார்கள் என்பதுதான் தீர்மானிக்கும். தமிழகத்தைச் சார்ந்த மத்திய அமைச்சர்கள் தமிழ்நாட்டிற்கு என்ன என்ன இழப்புகளைச் செய்தார்கள் என்று நமக்கு தெரியாதா?

அதுபோல் தமிழர்களிடத்தில் ஒற்றுமை இல்லை என்ற கருத்து வெளித்தோற்றத்தில் சரியானது தான். ஆனால் ஏன் ஒற்றுமை இல்லை? பல்லாண்டு காலமாக இங்கு மேலோர் கீழோர் என்ற வேறுபாடு உள்ளது. ஏழை பணக்காரர் என்ற முரண்பாடு உள்ளது. இனர், சேரி என்ற சாதி வேறுபாடு உள்ளது. அப்படியானால் தமிழ் இனம் அதன் அடிப்படையிலான தமிழ் தேசம் என்ற ஓர்மை எப்படி வரும்? நிச்சயம் இந்த முரண்பாடுகளும் வேறு பாடுகளும் களையப்பட்டு சமூகம் ஜனநாயகப்படுத்தப்படும்போதுதான் தேச ஒற்றுமை நடைமுறையில் சாத்தியம் ஆகும். நதிநீர் சிக்கலுக்காகத் தண்ணீர் தராத கர்நாடகா, கரூரா, ஆந்திரா மீது நமக்கு பெரும் கோபம் வருகிறது, போராடுகின்றோம், வழக்கு தொடுக்கின்றோம். இதன் உச்சமாக, அண்டை மாநிலங்கள் மீது போர் தொடுத்து அணைகளை உடைத்து தண்ணீர் கொண்டுவர வேண்டும் என்று முழங்குகின்றோம். ஆனால், இங்கே பிறந்து, இந்த தேசத்தின் வளர்ச்சிக்காக உழைத்து, நமது மொழி கலாச்சாரத்தோடு வாழும் தலித் மக்களுக்கு தெருவில் செருப்பு போட்டு நடப்பதற்கும் ஏரி குளத்தில் தண்ணீர் எடுப்பதற்கும் மறுக்கின்றோம். இதில் சாதி கடந்து காதல் கல்யாணம் நடந்துவிட்டால் கலவரம் நடக்கின்றன; சேரிகள் கொளுத்தப்படுகின்றன. உண்மையில் நமக்குள் தமிழ்த்தேச ஓர்மை வேண்டுமானால், அங்கே நிச்சயம் ஒருக்கப்பட்ட மக்களுக்கு சமூக நீதியும் சனநாயகமும் கட்டாயம் உறுதிபடுத்தப்பட வேண்டும். அதைவிடுத்து ‘முதலில் தமிழராய் ஒன்றுபடுவோம், தமிழ்த்தேசம் படைப்போம், நமது உள்பிரச்சனைகளைப் பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம்’ என்ற வாதம் மோசியானது ஆகும். இதனால்தான் நாங்கள், ‘சாதி ஒழிந்த சமதர்மத் தமிழ்த்தேசக் குடியரசு படைப்போம்’ என்று தெளிவாக முன்வைக்கின்றோம். தேசிய விடுதலையின் பிரிக்க முடியாத ஒரு அங்கம் சாதி ஒழிப்புப் போராட்டம் என்று கூறுகின்றோம்.

ஸழத்தமிழர் படுகொலையின் போது என்ன நடந்ததது? அதற்கு முன்பும் இதுபோல் பலமுறை நடந்திருக்கின்றது. ஒரு சாதி சங்க அரசியல் தலைவர் கைது செய்யப்பட்டால் கடுமையான போராட்டம், பஸ் உடைப்பு, மறியல், பந்த நடத்தப்படுகிறது. வடக்கு, கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, நடுவில் என்று எங்கெங்கு எந்த சாதி சமூகம் செல்வாக்காக உள்ளதோ அப்பகுதி போர்க்களமாக மாறுகிறது. ஆனால் உலகத்தமிழ் இனத்தின் ஒப்பற் தலைவர் என போற்றுகின்ற பிரபாகரன் உள்ளிட்ட போராளிகளும் பொதுமக்களும் கொல்லப்பட்டபோது சம்பிரதாயமான ஆர்ப்பாட்டங்களோடு போராட்டம் முடிந்துபோனது. பெரிதாக ஏதும் நடக்கவில்லை. அதுபோல் ஆந்திராவில் இதுவரை 30-க்கும் மேற்பட்டவர்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். தமிழ்த்தேசிய அரசியலில் செல்வாக்கு செலுத்தும் சக்திகள் அதை பெரிதாக கண்டுக்கொள்ளவில்லை. ஏன் என்றால் அவர்கள் பெரும்பாலும் பழங்குடிமக்கள், கூவி ஏழை தொழிலாளர்கள். தமிழகம் சாதியாலும், வர்க்கத்தாலும்தான் இயங்குகின்றது என்பதற்கு இன்னும் என்ன சாட்சி வேண்டும் நமக்கு.

தமிழகம் காலனிய ஆட்சியின் கடைசிப் பகுதியில்தான் தேசிய அணிதிரட்டலை நோக்கி வளர்த் தொடங்கியது. பழங்காலம் தொட்டு பல நூற்றாண்மூகளாகத் திணை அழப்படையிலான வாழ்க்கை முறைதான் நமது சமூகத்தின் வாழ்வியலாக இருந்ததைப் பார்க்க முடிகிறது. அதன் நீட்சி நவீன அரசு சமூகமாக மாறிய பின்பும், இப்போதும் தொடர்கிறது. தமிழ்த் தேசிய சீர்மை இன்னும் முற்றுப் பெறவில்லை என்றே கருதத் தோன்றுகிறது. பண்டைய சமூகம் தொட்டு இன்றுவரை அரசு அமைப்பு மாறிமாறி வந்தாலும் திணைச் சமூகத்தின் கலாச்சாரம், சமயம், மொழி, வாழ்க்கை முறை என அனைத்தும் வேறுபாடுகளுடன்தான் தொடர்கிறது. இது வர்க்க, சாதி முரண்பாடுகளிலும் வெளிப்படுகிறது. அதாவது எந்தெந்த திணைப் பகுதியில் எந்த இனக்குழு சாதிய, சொத்துடமை, வர்க்கர்தியாக செல்வாக்காக உள்ளதோ அது அந்தப் பகுதியின் அரசியல், பொருளாதார சமூக உறவுகள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது.

அதேவேளை, நவீன சமூகத்தின் வளர்ச்சி, முதலாளியத்தின் வளர்ச்சி, சந்தையின் புதிய வாய்ப்புகள் காரணமாக சில நுட்தரப் பிரிவினர் சமீப காலமாக சீரளவு கீழ் சமூகங்களில் இருந்தும் வளர்த்துள்ளதைப் பார்க்கலாம். ஆனால், இது சாதிய, வர்க்க உற்பத்தி உறவுகளில், இன முரண்பாட்டில் அழப்படையான மாற்றம் எதையும் கொண்டுவந்து விடவில்லை. உழுகுடி சமூகத்தைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட நமது தமிழ்சூழகத்தில் தேசிய இனப் பிரச்சனை என்பது அழப்படையில் விவசாயிகள், கூவி ஏழை உழவர்களின் பிரச்சனையாக உள்ளது. ஏனென்றால், இந்த வர்க்கத்தைத்தான் கார்ப்பரேட்டுகள், ஏகாதிபத்திய சக்திகள், பெரு முதலாளிகள், அரசு இயந்திரம், இந்துத்துவாதிகள் என அனைவரும் கொழுரமாக நீர், நிலம், காற்று, இயற்கை வளம் என எல்லா மட்டங்களிலும் சுற்றுகின்றனர். இதனால் முதலில் வாழ்வாதாரத்தை இழப்பதும் ஓப்புறப்புத்தப்படுவதும் விவசாயத் தொழிலாளி வர்க்கம்தான். நாம் அணிதிரட்ட வேண்டியர்களும் அவர்களைத்தான். ஏகாதிபத்திய காலகட்டத்தில் தேசிய இன பிரச்சனை என்பது அழப்படையில் வேளாண்குடி மக்களின் பிரச்சனையாக உள்ளது.

உண்மையில் இன்று தமிழகம் இந்தியாவின் மற்ற பகுதிகளைவிட நீர், நிலம், காற்று, கடல் பரப்பு, கனிம வளம், இயற்கை வளம், மனித உழைப்பு, பெட்ரோலியம் என 360 கோணத்தில் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகியிருக்கின்றது. வரலாறு, மொழி, கலாச்சாரம், வேலைவாய்ப்பு என எல்லாவற்றினமீதும் குமுக சூக்குமுறை நடத்தப்படுகிறது. இதை நம்மீது செய்வது யார்? நமது எதிரிகள் யார்? உலகின் கார்ப்பரேட் கம்பெனிகள், இந்திய பெரு முதலாளிகள், சொந்த தேசிய இனத்தின் சனநாயக அம்சத்திற்கும் அறிவியல்பூர்வ மாற்றத்திற்கும் பெரும் தடையாக உள்ள பிற்போக்குப் பார்ப்பனிய நிலவுடமை சாதிய சக்திகள் இந்த கும்பல்தான் இன்று பாஜக காவி கும்பலோரு அணிசேர்ந்து தமிழகத்தைக் கபளீகரம் செய்ய அணிசேர்க்கின்றது. இதில் பிற்போக்கு மடங்களும் இந்துமயமான மத நிறுவனங்களும் இந்திய ஒற்றுமை, இந்து கலாச்சாரம் என இன்று உரக்க கத்துகின்றனர். சாதி மத மோதலைத் தூண்டி நமது ஒற்றுமையைக் குலைத்து சொந்த இனத்திற்கும் வர்க்கத்திற்கும் துரோகம் இழைக்கின்றனர்.

துரோகம் இழைக்கும் எட்டப்பன் வாரிசுகளை அழித்து நாசம் செய்ய வேண்டியது நமது கடமையாக முன்னிற்கின்றது. இவர்கள் தமிழ்த் தேசிய அரசியலில் பெரியாரி ய செயற்பாட்டாளர்களையும், உண்மையான சாதி எதிர்ப்பு சக்திகளாய் புரட்சிகர, இடதுசாரிகளையும், சீசுலாமிய, கிறித்துவ மத சீறுபான்மையினரையும் தேச துரோகிகள் என்று குற்றஞ்சாட்டி பிரிவினைவாதிகள் என்கின்றனர்.

ஆம்!.... தோழர்களே, நமக்கு உதவாத, நம்மை ஏமாற்றி சுற்றுகின்ற, நம் மொழியை அழித்து இந்தி, சமஸ்கிருதத்தை தினிக்கின்ற பார்ப்பனீய சாதி முறையை நியாயப்படுத்துகின்ற கேடுகெட்ட

இந்திய தேசியத்திற்கு துரோகம் மட்டுமல்ல, அந்த சனியனைத் தூக்கியெறியும் காலம் விரைவில் வரும். நாம் வரலாற்றுரீதியாக வேத மறபுகளோடும் ஆகம விதிமுறைகளோடும் இன்றுள்ள இந்து, இந்தி, இந்தியா மற்றும் அதன் கலாச்சாரத்தோடும் நாம் சீட்டியதும் இல்லை, உரசியதும் இல்லை. நமக்கான சமயம், வழிபாடு, உணவு, கலாச்சாரம், மொழி வேறு. அவர்களுடையது வேறு. நாம் நாமாக இருந்தோம். இடையில் பலவந்தமாகவும் ஒண்டவர்களின் மூலமாகவும் நம்தீரு பலவகை திணிப்புகள் நடந்து அதற்கு எதிராக அன்றும் போராட்டனாம். ஆகவே, இந்திய தேச கலாச்சார சீற்றுமையை எங்கள் மீது திணிக்காத்திர்கள். அதை நாங்கள் எப்போதும் ஏற்றது இல்லை. இப்போதும் ஏற்க மாட்டோம். இனி எப்போதும் ஏற்க மாட்டோம்.

கர்நாடகத்தில் நாங்கள் இந்துக்கள் அல்ல என்று 2.5 கோடிக்கும் மேலான விங்காயத்துக்கள் இந்துத்துவத்திற்கு எதிராக கடுமையாகப் போராடி வருகின்றனர். கேளாவிலும் சமஸ்கிருத, இந்தி எதிர்ப்பு, மைய அரசின் மாநில அரசு மீதான ஒருக்கு முறை எதிர்ப்பு என போராட்டம் வெடிக்கின்றது. திராவிட நாடு, தென்னிந்திய நாடு, வட இந்திய ஆதிக்க எதிர்ப்பு என கருத்தை வெளிப்படுத்துகின்றனர். ஒந்திராவில் தென்னிந்திய மாநிலங்களில் வரி வருவாய்களையும், சியற்கை வளங்களையும் சுரண்டி இந்திய அரசு, வட இந்திய இந்தி மாநிலங்களை வாழ வைக்கின்றது. இதை ஏற்க முடியாது என்று கடும் எதிர்ப்பு கிளம்புகின்றது.

தென்னிந்திய மாநிலங்களின் இந்த எதிர்ப்புகள் விரைவில் ஒரு புதியப் போராட்டக் கட்டத்தை எட்டும். தென்னிந்திய நலன் என்ற கோரிக்கையும் கடந்த காலங்களில் காலனிய ஒட்சியின்போதே எழுப்பப்பட்ட நூற்றாண்டு கால கோரிக்கை. அன்றைக்கு இன்றுள்ள தமிழகம்தான் போராட்ட வியூக தளமாக இருந்தது. ஆகவேதான் மற்ற தேசிய இன சக்திகள் தமிழகத்திலிருந்து பெரும் போராட்ட அலையையும் அதற்கான தலைமையையும் எதிர்பார்க்கின்றனர்.

அண்டை மாநிலங்களோடு நதிநீர் பிரச்சனை, எல்லைப் பிரச்சனை, இதர அரசியல் பிரச்சனைகள் என முரண்பாடுகள் ஒருபக்கம் தொடர்ந்தாலும் மறுபக்கம் கார்ப்பரேட்டுகளுக்கு எதிராகவும், இந்திய அதிகார வர்க்க, பெருமதலாளிகளின் சுரண்டலுக்கு எதிராகவும் சகோதர தேசிய இனங்களோடு இணைந்து நம் அனைவரின் பொது எதிரிக்கு எதிராகவும் போராடுவது சமகால தேவையாக இள்ளது. அகண்ட பாரத கனவு கொண்ட கார்ப்பரேட்டுகளின் கைக்கூலிகளை வீழ்த்த நாம் கரம் கோர்ப்பது காலத்தின் கட்டாயமாகும்.

மார்க்கிய லெனினிய மாவோ கருத்துக்களை வழிகாட்டும் தத்துவமாக ஏற்றுக் கொண்ட நமக்கு மனிதனை மனிதன் சுரண்டாத ஒரு உலகத்தை படைப்பதுதான் இறுதி லட்சியம். அதற்கு உலகில் உள்ள எல்லா தேசங்களிலும் புரட்சியை நடத்தி சுண்டலை ஒழிப்பது நமது சர்வதேச கடமை. அதற்கு முதல்பழயாக, நமது சொந்த தேசத்தில் சொந்த நாட்டில் புரட்சியை நிறைவேற்றுவோம். எதிரிகள் அவர்களின் வர்க்க நலன் காக்க பகையற்ற முரண்பாடுகளைக் கலைந்து நமக்கு எதிராக ஒன்றுபடுகின்றனர். நாமும் நமது பகையற்ற [நட்பு] முரண்பாடுகளைக் கலைந்து ஒன்றுபடுவோம் என்று உரிமையோடு அழைக்கின்றோம். கடைசியாக ஒரு விசயத்தை மட்டும் கூறிவிட்டு எனது பேச்சை முடித்துக் கொள்கின்றேன்.

இங்கு மார்க்கிய லெனினிய அரசியல் சக்திகளிடம் பொதுவான ஒரு அணுகுமுறை இள்ளது. அது வெறும் அணுகுமுறையாக மட்டுமல்லாமல் செயல்பாடுகளைத் தீர்மானிப்பதாகவும் இள்ளது.

அதை உடைத்து எறிய வேண்டும். அது என்னவென்றால்,

சாதி சீழிப்பு போராட்டமா? ஆதரிப்போம்...

பஞ்சமி நில மீட்பு போராட்டமா? ஆதரிப்போம்...

சிறுபான்மை உரிமைக்கான போராட்டமா? ஆதரிப்போம்...

சமூக நீதிக்கான போராட்டமா? ஆதரிப்போம்...

சுற்று சூழல் காக்கும் போராட்டமா? ஆதரிப்போம்...

அந்த வகையில் தேசிய இனங்களின் உரிமைக்கான போராட்டமா? அதையும் ஆதரிப்போம் என்று கூறுவதும் அரசியல் நிலைப்பாடு எடுப்பதும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள், சில இடதுசாரிகளின் நிலைப்பாடாக இருந்தது. இப்போதும் இருக்கின்றது இனியும் இருக்கும். ஆனால், இப்படி மக்களின் பல்வெறு பிரிவினருக்கான போராட்டங்களை மற்ற அரசியல் சக்திகள் முன்னெடுப்பதும் நடத்துவதும் அதை நாங்களும் ஆதரிப்போம் என்ற நிலைப்பாடு எங்களுடையது அல்ல. மற்றவர்கள் நடத்தும் போராட்டங்களை ஆதரிப்பது ஒரு கம்யூனிஸ்டின் தார்மீக கடமையாக இருக்கலாம். ஆனால், அதுதான் உண்மையான கடமையா? அதற்கு மாறாக, அதன் நியாயத்தை உணர்ந்து அதற்கான போராட்டங்களைத் திட்டமிட்டு தலையீடு செய்வதும், அதை தலைமை தாங்கி கூட்டுசேர்ந்து போராடவும் நாங்கள் தயாராய் இருக்கின்றோம்.

அந்த வகையில் தமிழ்த்தேசிய சுயநிர்ணய உரிமைக்கான போராட்டங்களை ஆதரிப்பது மட்டும் எங்கள் வேலையாகப் பார்க்கவில்லை. அதற்கு தலைமைதாங்கி போராடவும் தமிழ்த்தேசிய விடுதலை என்ற அரசியல் இலட்சியத்தை அடைய விரும்பும். போராட்டக்காரர்களோடு இணைந்து களப்பணியாற்றவும் தயாராக உள்ளோம். அதற்காகத்தான், சாதி சீழிந்த சமதர்ம தமிழ்தேசக் குழியரசு படைக்க இந்த மாநாட்டின் மூலம் உறுதியேற்கிறோம். பேச வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன்.

தோழர் விநாயகம்
தலைமைக் குழு உறுப்பினர்
தமிழ்நாடு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மா-லெ)
vinayagam73@gmail.com

தமிழ்த் தேசியத்தின் வரலாற்று வழித்தடம் சில அறிமுகக் குறிப்புகள்

க

ருத்தரங்க விவாதப் பொருள் என்ற நிலையிலிருந்து இன்று களப் போராட்ட முழுக்கமாகத் தமிழ்த் தேசியம் வளர்ந்துள்ளது. ஒவ்வொரு சிக்கவிலும், இது குறித்துத் தமிழ்த் தேசியத்தின் நிலைப்பாடு என்ன? என்ற கேள்வி எழுப்பப்படுகிறது. வாழ்க்கை என்னும் உரைகல்லில் தமிழ்த் தேசியம் ஆடிக்கடி உரசிப் பார்க்கப்படுகிறது. போற்றியோ தூற்றியோ தமிழ்த் தேசியம் குறித்துப் பேச வேண்டிய தேவை வலுப்பெற்றுள்ளது. புற நிலையிலும் அக நிலையிலும் தமிழ்த் தேசியத்தின் தேவை முனைப்பற்று வருகிறது.

உணர்வெனும் வகையிலும், கருத்தியலெனும் வகையிலும், கியக்குமெனும் வகையிலும் தமிழ்த் தேசியம் தமிழக அரசியலில் தவிர்க்கவொண்ணாத ஒழுந்தலாக எழுந்து வரும் இந்நிலையை அது திடீரென்று எட்டி விடவில்லை. அதற்கொரு வரலாறு உண்டு. இந்த ஒழு பல ஒடைகள் கொண்டது. அந்த ஒடைகள் சேர்ந்தும் பிரிந்தும் ஒட்டியும் வெட்டியும் பாய்ந்தோடித் தமிழ்த் தேசியத்தின் பல்கிளைத் தடமாகின்றன.

தமிழ்த் தேசியம் என்பது முதலாவதாக நாம் தமிழர்கள் என்ற உணர்வைக் குறிக்கும். இனவனைர்வு, ஓர்மை, தமிழ்ப் பண்பாடு என்று பலவாறு உரைக்கப்பெறும் தமிழ்த் தேசிய உணர்வு வளர்ந்து முழுமை பெற்றுக் கருத்தியலாக மலர்வது வெறும் அகவய நிகழ்ச்சிப்போக்கு மட்டுமன்று. அது உரிய புறவய நிலைமைகளின் தோற்றுத்துடனும் வளர்ச்சியுடனும் கியங்கியல் உறவு கொண்டிருப்பதாகும்.

தமிழ் மக்கள் ஒரு மொழிவழிக் குழுகாயமாக அமைந்து எல்லைகள் வரையறுக்கப்பட்ட புலத்தில் வாழ்ந்தமைக்கான இலக்கிய வரலாற்றுச் சான்றுகளாக தொல்காப்பியமும் சிலப்பதிகாரமும் திகழ்கின்றன. தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகம் என்றும் தமிழ்நாடு என்றும் இந்த இலக்கியங்கள் தமிழ் மக்களின் தாயகத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன.

தமிழ்ப் பண்பாட்டையும் அந்தப் பண்பாட்டின் முற்போக்கான கூறுகளையும் சுட்டும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் பற்பல. இவ்வகையில் தொல்காப்பியம், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் தொடங்கி, சித்தர்கள், வள்ளலார் வரை தமிழ்த் தேசியத்தின் வேர்களைக் காண முடியும்.

சமற்கிருதம், ஒங்கிலம், உருது, பாரசீகம், இந்தி, தெலுங்கு உள்ளிட்ட அயல்மொழிகளின் ஊடுருவலைத் தடுத்துத் தமிழின் தூய்மை காக்கும் போராட்டம் தமிழ்த் தேசியத்தின் வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெற்றத்தக்கதாகும். தேவநேயப் பாவாணர் கூறுவது போல், தமிழின் தொன்மையை உலகிற்கறிவித்தவர் கால்ஞாவெல் பெருமகனார்; தனித்தமிழுக்கு வித்திட்டவர் பரிதிமாற்கலைஞர். செழியாகத் தழையச் செய்தவர் நிறைதமிழ் மலையாம் மறைமலையழகளார், அதனை மரமாக வளர்த்துத்தவர்கள் பாவாணரும் பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனாரும். ஆய கலைகள் அனைத்துக்கும் ஏற்ற திறன் கொண்ட மொழியாகத் தமிழை வளர்த்திட உழைப்பவர்களில்

முதலாமவர் சொல்லாய்வறிஞர் அருளியார். இவர்கள் எல்லாம் முன்னெண்டுத்த, இன்றளவும் முன்னெண்டுத்து வருகிற தனித்தமிழ் யைக்கத்தின் முயற்சிகளில் எதிரொலித்த தமிழர் மறுமலர்ச்சியை தமிழ்த் தேசியத்தின் இன்றியமையாக் கூறுகளில் ஒன்றாகக் கருத வேண்டும்.

அயல்மொழிப் படையெழுப்புக்கெதிராகத் தமிழின் தூயமை காக்கும் போராட்டத்தில் தனித் தமிழியக்கத்தின் பங்கு மதிக்கத்தக்கது. பாவாணரூம் பாவலரேறுவும் தனித் தமிழுக்காக மட்டுமல்ல, தனித் தமிழ்நாட்டுக்காவும் மழங்கியவர்கள். இன்றளவும் உயிர்ப்போடியங்கி வரும் தென்மொழி உள்ளிட்ட தீழ்களையும் இவ்வகையில் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும்.

சரியாகச் சொன்னால், தமிழ்த் தேசம் உருவாகுமுன்பே தமிழ்த் தேசியம் முகிழ்த்து விட்டது. அது தேசம் இல்லாத தேசியமாகத்தான் இருந்தது. அது உணர்வாக, பண்பாடாக, அறநெறியாக இருந்து, தேச உள்ளடக்கத்தைப் பெற்ற பின் ஒரு முழுமைப்பட்ட அரசியல்-கருத்தியலாக மலர்ந்தது. தேச உருவாக்கத்துக்குத் தேசியம் உதவிற்று. தேசியத்தின் வளர்ச்சிக்குத் தேச உருவாக்கம் பொருத்தமான அடித்தளத்தை மழங்கிற்று. தமிழ்த் தேசத்துக்கும் தமிழ்த் தேசியத்துக்குமான வரலாற்று-இயங்கியல் உறவை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இந்தியத் துணைக்கண்டம் பிரித்தானியரின் (சிறிதளவுக்கு பிரெஞ்சியர், போர்த்துகேயர், டச்சியர் ஆகியோரின்) காலனியாதிக்கத்துக்குள் வராமற் போயிருந்தால் ஐரோப்பாவைப் போலவே தமிழகத்திலும் இந்தியாவின் பிற பகுதிகளிலும் உரிய திருத்தங்களோடுதான் என்றாலும் மொழிவழித் தேசியங்களின் இயல்பான படிமலர்ச்சி பற்பல தேச அரசுகளின் உருவாக்கத்துக்கு வழிவகுத்திருக்கக் கூடும்.

வல்லார்சியத்தின் குறுக்கீடும் அதனால் மேலிருந்து திணிக்கப்பெற்ற முதலியமும் மொழிவழிக் குழுகாயங்களில் தாக்கங்கொண்டு தேசியங்கள் வளர்வதற்கு முதலில் தடை ஆயின என்றாலும், பிறகு அவை விழித்தெழுச் சுற்றழியாக வழிவகுத்தன. இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் மொழிவழித் தேசியங்களின் வளர்ச்சிக்குக் காலனியாதிக்கம் போலவே மற்றொரு தடையாக அமைந்தது இந்துக் குழுகமாக அறியப்படும் வர்ண சாதிக் கட்டமைப்பு.

இந்தியத் தேசியத்துக்கு இணையாகவே மொழிவழித் தேசியங்களும் வளர்ந்தன. ஒரு வகையில் இந்தியத் தேசியத்தின் வளர்ச்சியே கூட மொழிவழித் தேசியங்களின் வளர்ச்சிக்கு ஊக்கமளித்தது எனலாம். இந்தியத் தேசியம் எதிர்வகைத் தேசியமே தவிர நேர்வகைத் தேசியமன்று என்றாலும், அது இந்துத்துவப் பழையமையிலிருந்து ஊட்டம் பெற்ற தயங்கியதில்லை என்றாலும், வல்லாதிக்கத்துடன் முரண்பட்ட வரை குழியாண்மை (சன்நாயக) உள்ளடக்கம் கொண்டிருந்தது. வரம்புக்குப்பட்ட அளவில் என்றாலும் வல்லாதிக்கக எதிர்ப்புக்கு மக்கள் பெருந்திரளை அணிதிரட்ட வேண்டிய தேவை இருந்தது. இதற்காக மக்கள்மொழியில் பேசவும் மக்கள்மொழியில் கலை கிளக்கியம் படைக்கவும் வேண்டியிருந்தது. ஆகவேதான் இந்தியத் தேசியம் வளர்ந்த போதே தமிழ்த் தேசியமும் வளர்ந்தது. இறண்டுக்குமான முரண்பாடும் முட்டல் மோதலும் அப்போதே வெளிப்பட்ட போதிலும் ஒன்றையொன்று ஓழித்துக் கட்டும் பகைமையாக முற்றவில்லை. இந்த உறவுமுறையை வரலாற்றுப் பகைமையும் அரசியல் நட்பும் என்று குறிப்பிடலாம்.

இந்தியத் தேசியப் பாவலர் பாரதியிடம் தமிழ்த் தேசியமும் இருந்தது. கப்பலோட்டுய தமிழர் செக்கிழுத்த சிதம்பரனாரின் இந்தியத் தேசியம் தமிழ்த் தேசியத்தை மறுதலீக்கவில்லை. அது எல்லா

வகையிலும் தமிழ்த் தேசியத்தின் வித்துகளைச் சூல்கொண்டிருந்தது. பாவேந்தர் பாரதிதாசன் இந்தியத் தேசிய மண்ணிலிருந்துதான் தமிழ்த் தேசியத்தின் தலைப்பாவலராக மலர்ந்தார்.

மொழிவழித் தேசியத்தின் மலர்ச்சிக்கும் இந்தியத் தேசியத்துக்குமான இடையறவை விளங்கிக் கொள்ள வங்காளத்தின் வரலாறு நமக்கு உதவும். 1905 வங்கப் பிரிவினைக்கு எதிரான எழுச்சி இந்திய விழுதலைப் போராட்டத்தின் பேரருச்சியான சுதேசி இயக்கத்துக்கு வழிகோலிற்று என்றால் இராசாராம் மோகன்ராம், ஈஸ்வரசந்திர வித்யாசாகர் போன்றவர்களின் சமூக சீர்திருத்த இயக்கம் இந்தியத் தேசியக் கருத்தியல் வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்தது. இலக்கியத் துறையில் பக்கிமசந்திரரும் இரவீந்திரநாத் தாகூரும் வங்கத் தேசியத்துக்கும் இந்தியத் தேசியத்துக்கும் பாலம் அமைத்தவர்கள். ‘வந்தே மாதறம்’ பாடலில் போற்றி வணங்கிய வங்க அன்னையைத்தான் இந்தியத் தாயாக மாற்றிக் கொண்டார்கள். நம் பாரதியார் இந்தப் பாடலில் இடம் பெறும் ஏழு கோடியை முப்பது கோடியாக மாற்றிக் கொண்டது வெறும் மொழிபெயர்ப்பு அன்று, தேசியப் பெயர்ப்பு! இந்த வகையில் வங்கத்தையும் தமிழகத்தையும் ஒப்பாய்வு செய்தால் கருத்துக்குரிய பார்வைகள் கிடைக்கும்.

தமிழ்த் தேசியம் என்ற உணர்வும் கருத்தியலும் வெறும் கோட்பாட்டுச் செயல்வழிகளால் மட்டும் வந்து கிடைப்பவை அல்ல, அவை பெருந்திரீர் மக்கள் இயக்கங்களின் வழி மலரக் கூடியவை. இவ்வகையில் தமிழ்த் தேசியம் என்னும் அரசியல் போக்கு இந்தியத் தேசிய அரசியல் எனும் உதிரத்தில் உதித்ததென்று சொல்வதில் எனக்குத் தயக்கமில்லை. இவ்வகையில் [மீண்டும் இவ்வகையில்தான்] இந்தியத் தேசியத்தின் இயங்கியல் நிலைமறுப்புதான் தமிழ்த் தேசியம்.

தமிழ்த் தேசிய சீர்க்கைக்குப் பெரும் தடையான வர்ன சாதிக் கட்டமைப்பையும் அதனை ஆளும் பார்ப்பனியத்தையும் எதிர்த்து சமூகநீதிக்காக நடைபெற்றுள்ள இயக்கங்கள் யாவும் உள்ளியலாகவும் உள்ளடக்கத்திலும் தமிழ்த் தேசியத்துக்கான நன்மூயற்சிகளே - அவை தம்மை அப்படி அழைத்துக் கொண்டாலும் இல்லை என்றாலும்! இந்தக் கோணத்தில் பார்க்குமிடத்து திருவள்ளுவர் தொடர்க்கி சித்தர்கள் வழியாக வள்ளலார் வரை தமிழ்த் தேசியத்தின் வரலாற்று வேர்களுக்கு நீர் பாய்ச்சியவர்கள் என்று சொல்லலாம்.

தந்தை பெரியார் ‘குடியரசு’ ஏட்டைத் தொடர்க்கியது சுயமரியாதை இயக்கத்தின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது மட்டுமன்று, வரலாற்று வழியில் தமிழ்த் தேசம் தன்னைத்தான் இனங்காணும் செயல்வழியின் தொடக்கத்தையும் குறித்தது என்பார் இ.எம்.எஸ். பார்ப்பன மேலாதிக்க எதிர்ப்பும் சமூகநீதிக்கான குரலும் வெளிப்படையாக ஒலித்தன என்னும் அதேபோது, கிடு தமிழ்த் தேசிய வளர்ச்சியில் ஒரு முக்கியக் கட்டத்தைக் குறித்தது. பின்னர் வந்த முதல் மொழிப்போரில் பெரியார் தலைமையிலான சுயமரியாதை இயக்கம் முதன்மைப் பங்கு வகித்தது தற்செயலன்று.

இராசாசி சென்னை மாகாணத் தலைமையமைச்சராகப் பொறுப்பேற்று இந்தித் திணிப்பில் ஈடுபட்டதும், அதற்கெதிராகத் தமிழறிஞர்களும் தந்தை பெரியாரும் அறப்போர் தொழுத்ததும் (1938) இந்தியத் தேசியத்துக்கும் தமிழ்த் தேசியத்துக்குமான முதல் அரசியல் மோதலைக் குறித்தது. இந்த மோதலின் உச்சத்தில்தான், தமிழ்நாடு தமிழருக்கே என்ற வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க முழுக்கம் பிறந்தது. சரியாகப் பொருள் கொண்டால், இது தமிழ்த் தேசியத் தன்தீர்வரிமைக்கான [சுயநிர்ணய உரிமைக்கான] முழுக்கம் ஆகும். இந்த உரிமையை ஆகும் அரசு அறிந்தேற்க வேண்டும்

என்பதற்கான சட்டவாத முழுக்கமன்று. இது நம் தேசத்தின் பிறப்புரிமை என்பதறிந்து இந்த உரிமையைப் பயன்படுத்தி விடுதலை கேட்பதற்கான முழுக்கம் ஆகும்.

இடைக்காலத்தில் இந்த முழுக்கத்தின் திரிபுற்ற வடிவமாக திராவிட நாடு திராவிடருக்கே என்று முழுங்கினாலும் மொழிவழி மாநில அமைப்புக்குப் பின் தமிழ்நாடு தமிழருக்கே! என்று மீண்டு விட்டது. பெரியார் தமிழ் நாட்டின் முழு விடுதலைக்கான முழுக்கமாகவே இதனைக் கூறி வந்தார்.

தமிழ்நாடு தமிழருக்கே! என்பதை இறுதி முச்சு வரை வலியுறுத்தியவர் பெரியார். ஒனால் இந்த முழுக்கத்தை மெய்ப்படச் செய்வதற்கான விடுதலை அரசியலை அவர் கைக்கொள்ளத் தவறினார். விடுதலைக் கருத்தியலைப் பேசிக்கொண்டே பல நேரம் சிற்சில சீர்திருத்தங்களை முன்னிறுத்தி விடுதலையின் பகவர்களுக்குத் துணைபோகும் நடைமுறை அரசியலைக் கடைப்பிடித்தார். தமிழ்த் தேசியப் பேரெழுச்சியாக அமைந்த 1965 இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்துக்கு எதிராகவும் அரசு அடக்குமுறைக்கு ஆதரவாகவும் பெரியார் எடுத்த நிலைப்பாடு ஒரு பெரிய சறுக்கல் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

பெரியாரிடமிருந்து பிரிந்து சென்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தொடங்கிய அண்ணா தமிழ்த் தேசியத்துக்கு முரணான திராவிட நாடு என்னும் பொருந்தாக் கோரிக்கையைப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அண்ணாவின் திராவிட நாட்டுக்குத் தெளிவான வரையறையும் கிடையாது. 1956 - 6 காலத்தில் இந்தக் கோரிக்கையை மோசி என்று சாடி, தனித் தமிழ்நாடுதான் சரி என்று பரப்புறை செய்தவர் பெரியார்.

1961 இல் பிரிவினைத் தடைச் சட்டம் வரப்போவதைக் காட்டி அண்ணா திராவிட நாடு கோரிக்கையைக் கைகழுவினார். அமைப்பைக் காக்கக் குறிக்கோளைக் கைவிடும் வேழ்க்கையான முடிவை மேற்கொண்டார். திராவிட நாட்டுக்கு மாற்றாக மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கையைக் கைகொண்டார். அதுவும் வெறும் தேர்தல்வழிப் பதவி அரசியலுக்கான முழுக்கமாகச் சுருங்கிப் போயிற்று. தேசிய விடுதலை இயக்கத்தைக் கட்டுவதை விடவும் தேர்தல் அரசியலுக்கான கட்சி ஒன்றைக் கட்டுவதிலேயே குறியாக இருந்து அதில் வெற்றியும் பெற்றார். இந்தியத் தேசியத்தோடு இணங்கிப் போவதற்குப் பொருத்தமாகவே திமுகவும் அதன் தொடர்ச்சியாக அதிமுகவும் தங்கள் கொள்கைகளையும் நடைமுறைகளையும் அமைத்துக் கொள்கின்றன.

அண்ணாவின் திராவிடக் கருத்தியல் தமிழ்த் தேசியத்தின் உருத்திரிந்த வெளிப்பாடாகவே இருந்தது. தமிழ்ப் பற்று, தமிழனர்வு, இந்தி எதிர்ப்பு ஆகியவற்றின் வளர்ச்சியில் அண்ணா தலைமையிலான திமுக வகித்த பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக தமிழ்த் தேசியத்தின் பேரெழுச்சியாக அமைந்த 1965 மொழிப் போராட்டத்துக்கான களத்தைச் செப்பனிட்டதில் திமுகவுக்கு முக்கியப் பங்கு உண்டு. பொய்யான அரசியல் அதிகாரத்தின் மீதான மயக்கழும் நாட்டமும் வளர வளர திமுகவின் 'தமிழ்த் தேசியம்' சிகித்தந்து சீரழிந்து போயிற்று. இது தமிழ்த் தேசிய ஆர்வம் கொண்ட அனைவருக்குமான பாடம்.

இத்தனைக் குறைபாடுகளும் இருந்தாலும் தமிழ்த் தேசியத்தின் பழமலர்ச்சி வரலாற்றில் திராவிட இயக்கத்துக்கு ஒரு முகாமைப் பங்கு உண்டு. அவ்வியக்கத்தின் குழ்யாண்மை [சனநாயக] உள்ளடக்கம், அதன் சமூக இயைபு, வரலாற்று வேர்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் கீப்படுச்

சொல்கிறோம். தமிழ்த் தேசியத்தின் படிமலர்ச்சி என்பது வெறும் கோட்பாட்டுப் படிமலர்ச்சி மட்டுமன்று, மக்கள் இயக்கம் என்ற வகையிலான படிமலர்ச்சியும்தான் என்றால் தமிழ்த் தேசியம் திராவிட இயக்கக் கட்டத்தையும் கடந்தே வந்திருக்கக் காணலாம்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலிருந்து வெளியேறி தமிழ்த் தேசியக் கட்சி கண்டவர் ஈ.வெ.கி. சம்பத். திராவிடத்தை உதறி தமிழினத்தின் தன்தீர்வரிமையை (சுய நிர்ணய உரிமையை) குறிக்கோளாக அறிவித்தார். ஆனால் காங்கிரஸ் எதிர்ப்பை விடவும் திமுக எதிர்ப்புக்கு அவர் கொடுத்த முக்கியத்துவமும், இந்தியப் பணநாயகத்தை சனநாயகமாகவே நம்பித் தேர்தல் அரசியலில் மூழ்கிப் போன்றும் அவரைப் பகைமுகாயில் கலக்கக் செய்தன.

சி.பா. ஆதித்தனார் தலைமையிலான நாம் தமிழர் இயக்கம், ம.பொ.சி. தலைமையிலான தமிழரசுக் கழகம் போன்ற அமைப்புகளும் தமிழ்த் தேசியத்தின் முன்னோடிகளாக மதிக்கத்தக்கவை ஆகும். ஈழம் உள்ளிட்ட தமிழ்ப் பேரரசுக் கனவு கண்டவர் ஆதித்தனார். ஆனால் இவை முனைப்பான குழுக்களாக இயங்கினவே தவிர, இவற்றால் பெருந்திரளான மக்களை அணிதிருட்ட இயலாமலே போயிற்று.

ஆதித்தனாரின் தமிழ்ப் பேரரசுக் குறிக்கோள் தேசிய இனச் சிக்கல் தொடர்பான சமூக அறிவியலுக்கு மாறுபட்டு, வெறும் அகநோங்கியல் குறிக்கோளாகவே அமைந்து விட்டது. புதுமைக் காலக் கண்ணோட்டங்களை விடவும் பழம்பெருமைப் பார்வையே அதில் மிகுந்திருந்தது. ஆனால் அவரது கருத்தியல் இந்தியத் தேசியத்துடன் விட்டுக் கொடுக்காத ஒரு போக்கை மேற்கொண்டது. தமிழீழ மக்களுடன் தமிழக மக்களின் தோழமைக்கு ஆதித்தனார் ஒரு முன்னோடியாகவே இருந்தார். ஆதித்தனார் தொடக்கத்தில் பெரியாரின் சுயமரியாதை இயக்கத்தில் நாட்டம் கொண்டு குடியரசு ஏட்டிலும் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.

சி. பா. ஆதித்தனாரின் முதன்மைப் பங்களிப்பு அவரது இதழியல் பணிதான். 1942 நவம்பர் மாதம் தினத்தந்தி தொடங்கினார். அதற்கு முன்பே தமிழன் என்ற வார ஏட்டைத் தொடங்கினார். தமிழ்நாட்டு மக்களிடையே செய்தித் தான் படிக்கும் வழக்கத்தைப் பறவலாக்கியது தினத்தந்தி. தில்லிக்கும் இந்திக்கும் எதிரான விழிப்பைத் தூண்டுவதில் தினத்தந்தியின் பங்கு மகத்தானது. தமிழீழ ஆதரவை வளர்ப்பதிலும் ஆதித்தனார் தொடங்கிய ஏடுகளின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

நாம் தமிழர் இயக்கம் பெரிய கட்சியாக வளராத போதும் பல போராட்டங்கள் நடத்தியது. 1956க்குப் பின் ஆதித்தனார் தனித் தமிழ்நாட்டுக்கான போராட்டத்தில் தந்தை பெரியாரோடு சேர்ந்து நின்றார். பெரியாரைப் போலவே அவரும் திராவிட நாடு கோரிக்கையைக் கடுமையாகச் சாடினார்.

தமிழக சட்டமன்ற மேலவையிலோ பேரவையிலோ விட்டுவிட்டு உறுப்பினராக இருந்து வந்த ஆதித்தனார் 1967 பொதுத் தேர்தலுக்குப் பின் பேரவைத் தலைவராகவும், அண்ணா மறைவுக்குப்பின் கலைஞர் அமைச்சரவையில் கூட்டுறவுத் துறை அமைச்சராகவும் பதவி வகித்தார். பதவி அரசியலில் நாட்டம் கொண்ட பின் தமிழ்த் தேசியத்துக்கான அவரது போர்க்குணம் நீர்த்துப் போனதாகத்தான் கருத வேண்டியுள்ளது.

சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி.யாக அறியப்பட்ட ம.பொ.சி.வஞ்சானம் 1946இும் ஆண்டு காங்கிரஸில் இருந்த படியே தமிழரசுக் கழகம் நிறுவினார். 1954இும் ஆண்டுதான் காங்கிரஸை விட்டு வெளியேறினார்.

தமிழ்நாடு பெயர் மாற்றத்துக்காகவும், தமிழ்வழிக் கல்விக்காகவும் திருப்பதியைத் தமிழ்நாட்டுடன் இணைப்பதற்காகவும், சென்னையை ஆந்திரத்திடம் இழந்திடாமல் தடுப்பதற்காகவும் மாபொசியன் தமிழரசுக் கழகம் தொடர்ந்து போராடியது. வடக்கே திருப்பதியை இழந்த போதும் திருத்தணிகையை மீட்கவும், தெற்கே தேவிகளும் பீர்மேட்டை இழந்த போதும் குமரியை மீட்கவும் எல்லைப் போராட்டங்கள் உதவின. தமிழ்த் தேசியத் தாயகத்தை உறுதி செய்வதற்கான இந்தப் போராட்டங்கள் தமிழ்த் தேசிய மீட்பியக்கத்தில் முகாமையன்றொரு பகுதியாகும்.

ம.பொ.சி.யின் தமிழரசுக் கழகம் இந்தியத் தேசியத்துக்குட்பட்ட தமிழ்த் தேசியத்தையே வலியுறுத்தி வந்தது என்றாலும் தமிழக எல்லைகளை மீட்கும் போராட்டத்தில் சிறப்பான பங்கு வகித்தது. தேசியத்தின் இன்றியமையாக கூறாகிய தாயக உரிமைக்கான போராட்டத்தில் ம.பொ.சி.யின் வரலாற்றுப் பங்களிப்பு மதிக்கத்தக்க ஒன்று.

ம.பொ.சி.யின் ‘செங்கோல்’ ஏடு தமிழ்த் தேசியக் கருத்தியல் வளர்ச்சியில் பெரும்பங்காற்றியது. மூன்றாம் வகுப்பு வரை மட்டும் படித்து அச்சுக் கோப்புத் தொழிலாளியாக இருந்து தமிழ் இலக்கியங்களோடு பழக்கமானவர் என்றாலும் அவரது இலக்கியப் பங்களிப்பு செறிவானது. சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள், வள்ளலார், பாரதியார், வ.உ. சிதம்பரனார் குறித்தெல்லாம் ஏராளமாய் எழுதியுள்ளார்.

ஆதித்தனார் போலவே ம.பொ.சி.யும் இறுதிக் காலத்தில் பதவி அரசியலில் நாட்டம் கொண்டு அதற்கேற்ப மாறிப் போனார். 1987 இராசீவ் காந்தி-ஜெயவர்த்தனாவின் இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தையும் இந்திய அமைதிக் காப்புப் படையையும் மூதரித்து விருதலைப் புலிகளைத் திட்டிப் பேசுவதில் சோ இராமசாமியுடனும் செய்காந்தனுடம் சேர்ந்து கொண்டது ம.பொ.சி.க்கு ஏற்பட்ட இறுதி வீழ்ச்சி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

மார்சல் நேசமணி தலைமையிலான குமரி விருதலைப் போராட்டமும், மங்கலங்கிழார் கட்டி வளர்த்த வடக்கெல்லைப் போராட்டமும், சென்னையைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்கான முயற்சிகளும் தமிழ்த் தேசிய மக்கள் இயக்க வரலாற்றில் முகாமையானவை. இந்தப் போராட்டங்கள் முழு அளவிலான தாயக உரிமைப் போராட்டங்களாக வளர்த்தெடுக்கப்பட வில்லை. பெரும்பாலான இந்தப் போராட்டத் தலைமைகளை உள்ளவாங்கி உட்சொரிப்பதில் இந்தியத் தேசியம் வெற்றி கண்டது. அதற்கொரு கருவியாகத் தேர்தல்வழிப் பதவி அரசியல் பயன்படுத்தப்பட்டது.

ஈ.வெ.கி. சம்பத், ஆதித்தனார், ம.பொ.சி. எல்லாரும் பதவி நாட்ட அரசியலில் மூழ்கித்தான் முச்சாடங்கினர். தமிழ்த் தேசியம் பேசிக் கொண்டு தேர்தல்வழிப் பதவி அரசியல் வண்டியோட்ட நினைப்பவர்களுக்கெல்லாம் இவர்களின் பட்டறிவு ஒரு தெளிவான எச்சரிக்கை.

‘தமிழன்’ என்ற பெயரிலேயே ஏடு நடத்தியவர் அயோத்திதாசப் பண்டிதர். தமிழகத்தின் தலித்தியக்க முன்னோடிகள் பலரும் தமிழ்ப் பற்றும் குடியாண்மை உணர்வும் மிக்கவர்கள். தமிழகத்தில் சாதி ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான சமூகநீதிப் போராட்டத்தில் தலித்து இயக்கம் குறிப்பிடத்தக்க பங்கு வகித்துள்ளது. இவ்வகையில் தமிழர் சீர்மைக்கும் ஒற்றுமைக்குமான போராட்டத்தில் தலித்து இயக்கத்தின் இந்தப் புறவயப் பங்கு கணக்கில் கொள்ளப்பட வேண்டும். அதேபோது தலித்து இயக்கத்தின் ஒரு பகுதியை இன்றளவும் பீடித்துள்ள இந்தியத் தேசிய மாயையும் பதவி நாடும் வாய்ப்பிய [சந்தர்ப்பவாத] அரசியலும் சமூகநீதிப் போராட்டத்துக்கும், ஆகவே தமிழ்த் தேசிய வளர்ச்சிக்கும் தடைகளாக உள்ளன.

தமிழகத்தில் தமிழ்மூதரவு என்பது எப்போதும் தமிழ்த் தேசிய எழுச்சியின் ஒரு கூறாகவே இருந்து வருகிறது. 1967 தேர்தலுக்குப் பின் மங்கிப் போன தமிழ்த் தேசிய உணர்வெழுச்சியை சீரளவு மீட்டது. 1983 கறுப்பு யூலைதான். அது முதல் ஏற்றவற்றங்களின் ஊடேதான் என்றாலும் தமிழ்மூப் போராட்டத்துக்கு மூதரவு என்பது தமிழ்த் தேசிய அரசியலின் அடையாள முத்திரை ஆயிற்று.

இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம், அமைதிப் படையின் பெயரால் இந்தியா நிகழ்த்திய வன்படையெழுப்பு மூகியவற்றுக்குப் பின் ஈழ மூதரவு என்பதே பெரும்பாலும் விருதலைப் புலகிஞருக்கு மூதரவு என்றாகி விட்டது. 1991 இராசீவ் கொலையின் விளைவு தமிழ்த் தேசியத்துக்கு ஒரு பின்னடைவையே குறித்தது என்றாலும், தமிழ்மூப் போராட்டத்துக்குரிய உறுதியான மூதரவுத் தளம் குலைந்து போய் விடவில்லை.

நீறுபுத்த நெருப்பாய் இருந்த ஈழ மூதரவை 2008-09 காலத்திய இறுதிப் போர் ஊதி விட்டது. போரை நிறுத்து என்ற முழுக்கம் அனைத்துப் பிரிவு தமிழக மக்களையும் களத்தில் இறக்கியது. அரசியலை எட்டியும் பார்க்காத பல பிரிவினரை அது போராடச் செய்தது. சிங்களப் பேரினவாத அரசுக்கு உடந்தையான இந்திய வல்லாதிக்கத்தை அம்பலப்படுத்தியது. வீரத் தமிழன் முத்துக்குமார் முதல் அடுத்தடுத்து நிகழ்ந்த தீக்குளிப்புகள் தமிழகத்தின் கொந்தளிப்பை உணர்த்தின.

முள்ளிவாய்க்கால் இனக்கொலை [2009] ஏற்படுத்திய தாக்கம் தமிழகத்தில் அனைத்துப் பகுதித் தமிழ் மக்களிடையேயும், குறிப்பாக கிளைஞர்கள் மாணவர்களிடையே, தமிழ்த் தேசியம் புத்தெழுச்சி பெறத் தூண்டுதலாகியுள்ளது. ஈழத் தமிழர் ஈடுசெய் நீதிக்கான போராட்டம் பெரும்பாலும் உணர்ச்சி சார்ந்த ஒன்றாகவே இருந்து வந்த தமிழ்மூதரவை சீரளவு அறிவுசார்ந்த ஒன்றாக மாற்ற உதவியுள்ளது. 2013 மாணவர் போராட்டம் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கது.

காவிரி, மூல்லைப்பெரியாறு உள்ளிட்ட தமிழக ஆற்றுநீர் உரிமைக்கான போராட்டத்தில் கோரிக்கைகளையும் போராட வழிகளையும் வகுப்பதில் போராடும் தமிழ்த் தேசிய ஆற்றல்கள் வீரியமிக்க செயலூக்கியாக பங்கு வகித்துள்ளன.

கூடாங்குளம்-இழந்தகரை, நெடுவாசல், கதிராமங்கலம், நியூட்டரினோ போராட்டங்கள் தமிழ்த் தேசியத்தை செழுமைப்படுத்த உதவியுள்ளன. பசுமைத் தமிழ்த் தேசியம் இயல்பாக மலர்ந்து மணம் வீச்கிறது.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் முதலில் முறையான தொழிற்சங்க இயக்கம் முகிழ்தது தமிழ் மண்ணிலேதான். தமிழ்நாட்டின் தொழிற்சங்க இயக்க முன்னோடிகளிடம் தமிழும் பொதுமையும் சமூகநீதியுமான நோக்குகள் முனைந்து மினிர்ந்தன. அவர்களால் அந்தக் கட்டத்திலேயே இந்தியத் தேசியக் கூட்டுறை உடைத்து வெளிவர முடியவில்லை என்பதைக் குற்றமாகச் சொல்ல முடியாது.

தேசிய இனச் சிக்கல் குறித்து மார்க்கிய-இலெனினியம் தந்த சரியான புரிதல் இருந்த போதிலும் பொதுமைக் கட்சித் தலைமையால் சிந்தனை-சொல்-செயலளவில் இந்தியத் தேசியக் கருத்தியலை விட்டு வெளிப்பட முடியவில்லை. இந்த இயலாமையால்தான், குறிப்பாகத் தேசியனைச் சிக்கவில் இந்தியத் தேசியக் காங்கிரசின் கிடத்துசாரி வாலாகவே அது பிற்காலத்தில் சீர்கெட்டது. தேசிய இனச்

சிக்கவில் இந்தியாவின் சட்டவாதப் பொதுமை இயக்கத்தின் பெருஞ்சரிவு காசமீரத்தில் அப்பட்டமாக வெளிப்பட்டு நிற்கிறது.

இந்தியாவின் பல்வேறு தேசங்களிலும் மார்க்சிய-லெனினியக் குழுக்கள், அமைப்புகள் வரலாற்றின் படிப்பினைகளை உள்வாங்கித் தங்கள் சர்வதேசியக் கொள்கையின் செயலார்த்த வழவாகத் தத்தமது மொழிவழித் தேசியத்தை அறிந்தேற்று, தேசியக் கோரிக்கைகளுக்காகப் போராட முன்வந்திருப்பது காத்திரமானதொரு வளர்ச்சிப் போக்காகும். இந்தப் போக்கு தமிழ்நாட்டிலும் வளர்ந்து வருவது தமிழ்த் தேசியத்தின் உள்ளடக்கத்தையும் திசைவழியையும் செழுமை செய்யும் என்பதில் ஐயமில்லை.

போராடும் தமிழ்த் தேசியத்துக்கு இணையாகவே வாயாடும் தமிழ்த்தேசியமும் வளர்ந்துள்ளது. இனவாதம், சாதியம், பதவி வேட்டை, குழ்யாண்மை மறுப்பு, பொதுவிய எதிர்ப்பு, தனிமனித வழிபாடு, வெற்றுப் பகட்டு அரசியல் என்ற வழிகளில் இளைஞர்களின் தமிழ்த் தேசிய உணர்வும் உழைப்பும் வீணாகி விழுமோ என்று கவலைகொள்ள வேண்டியள்ளது. தமிழ்த் தேசியத்தின் வரலாற்றுத் தடத்தைப் பயின்று வெற்றிகளிலிருந்து வீரம் பெற்று தோல்விகளிலிருந்து பாடம் பெற்று தமிழ்த் தேசியத்தின் குறிகோள்களை அடைவதற்கான அறிவுத் தெளிவும் உணர்வெழுச்சியும் அணிதிரட்டலும் வளர்ப் பாடாற்றுவோம்.

தோழர் தீயாகு
ஆசிரியர், உரிமை தமிழ்த்தேசம்
thozharthiagu.chennai@gmail.com

தேசிய இனப் பிரச்சினை

Dார்க்சிய இயக்கம் தனது செயற்பாட்டின் பிரதான களமாக வர்க்கப் பிரச்சனையைக் கவனங்கொண்டிருந்த போது தேசிய இனப் பிரச்சினை மேற்கிளம்பி வந்த வரலாறு நான்கு தசாப்தங்களுக்கு முந்திய நிலை. அப்போது தேசிய இனப்பிரச்சினை குறித்த மார்க்சியக் கோட்பாடு பற்றி நிறையவே விவாதங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டுவந்தன. இந்த இடைவெளிக்குள் தேசிய இனவாத உணர்வுக்குரிய முதலாளித்துவச் சிந்தனைச் சக்திகள் மக்களைக் கொடுய யுத்த சூழலுக்கு ஆட்படுத்திய முப்பது வருடங்கள் நீடித்த ஈழப் போராட்டம் எமக்கான வாழ்வியலாக அமைந்திருந்தது. இத்தகைய வலிய அனுபவம் வாயிலாக இனப்பிரச்சினையின் தார்ப்பரியத்தைக் கண்டறிய இக்கட்டுரை முயல்கிறது.

மூன்று பகுதிகளாக அமையும் இதன் முதற் பகுதி இலங்கையின் பிரச்சினைக்கான அடிப்படைகளைப் பேசும்; ஈழத் தமிழ் தேசியம் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினை, அதன் முரண் சக்தியான சிங்களத் தேசியம் எவ்வகையில் உருவாக்கம் பெற்றது என்பதும், ஓன்றியைய இயலாத தன்மைகளையுடைய அத்தேசிய இனம் பலமான ஜிக்கியத்தோடு எவ்வாறு மேலாதிக்கம் கொள்ள இயல்கிறது என்பதும், அதற்கு தமிழினத் தேசியம் எவ்வகையில் உதவியுள்ளது என்பதும் அங்கு அனுகத்தக்கன. உலக அளவில் தேசியம் கட்டமைந்த வரலாறு இரண்டாம் பகுதியில்; தேசியத்தின் அவசியத்தை உணர்ந்து உருவாக்கும் முதலாளித்துவம் தோற்றம் பெறும்முன்னரே முன்னேறிய தேசங்களால் ஒருக்கப்பட்டு வடிவமைக்கப்பட்ட முன்னாள் காலனித்துவங்கள் ஏகாதிபத்திய வகைப்பின்னலோடு தொடர்பான தேசிய இனப் பிரச்சினைகளைத் தொடர்ந்தும் எதிர் நோக்கியபடியுள்ளன. பின் காலனியம் என இதன் சில பரிமாணங்கள் அனுகப்படுகின்றன. இதற்கான அடிப்படை நவகாலனித்துவம் என்றும் அவதானத்தைப் பெற்றது. ஏகாதிபத்திய வாய்ப்புடன் முன்னேறி முதலாளித்துவப் பொருளாதாரத்தை வென்றெழுத்த தேசங்களில் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி முன்னெருக்கப்பட இயலாததாகியுள்ளது. முழுமையான முதலாளித்துவ மாற்றி அமைத்தலைப் பின் காலனியச் சூழலில் எட்ட இயலாதுள்ள மூன்றாம் உலக நாடுகள் தேசிய இனப்பிரச்சினையால் சின்னாபின்னமாக்கப்படுகின்றன இருப்பினும் தேசிய இனப்பிரச்சினையைத் தீர்க்க மட்டுமான்றி, முழுத்தேசமும் சனநாயகப்பூர்வமான முதலாளித்துவ மாற்றியமைத்தலை எட்டவும்கூட மார்க்சிய இயக்கத்தால் மட்டுமே வழிகாட்ட இயலும் என்பதை வரலாறு மீண்டும் மீண்டும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. அந்த வகையில் இக்கட்டுரையின் கிறுதிப் பகுதி, மார்க்சியத்தின் துணைநிலை ஆய்வுப்பொருளாக அன்றி அதன் அடிப்படை அம்சமாகத் தேசிய இனப்பிரச்சினை அனுகப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை எடுத்தியம்பும்.

1. அறுபதாம் ஆண்டுகளின் நடுக்கூறில் தனித் தமிழீழத்தைத் தனது கோரிக்கையாக முன்வைத்தவர் தமிழரசுக் கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட நவரத்தினம் எனும் அரசியல்

ஆங்கமையாவார்; அவர் ‘விடுதலை’ என்கிற பத்திரிகை ஒன்றையும் வெளியிட்டு வந்தார் [அவரது கருத்துகள் இன்று மீள்கண்டுபிழப்பு செய்யப்பட்டு வருவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது]. அதன் போது தனிநாட்டுக் கோரிக்கை தவறானது, அவசியமற்றது, சாத்தியமற்றது, முட்டாள்தனமானது என்ற எதிர்வாதங்களை முன்வைத்த தமிழரசுக்கட்சி 1970 தேர்தல் பிரகடனத்திலுங்கூடத் தனது பிரிவினை எதிர்ப்புநிலைப்பாட்டை வெளிப்படுத்தியிருந்தது. அன்றைய ஜக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தில் கூட்டுச்சேர்ந்திருந்த தமிழரசுக் கட்சிக்கு இணக்க அரசியல் உவப்பானதாய் அமையும் வகையில் தமிழ்த்தேசிய இருப்பு அமைந்திருந்தது. முன்னதாக, மேலாதிக்கத் தமிழ் தேசியத்தின் தலைமையாக இருந்த அகில இலங்ககைத் தமிழ் காங்கிரஸ்க்கு எதிராக விடுதலை உணர்வுமிகுக் தமிழ்த்தேசிய நலன்களை தமிழரசுக் கட்சி முன்னிறுத்தித் தமிழ் மக்களது ஏகோபித்த ஆதரவைப் பெற்றிருந்தது. அந்த எழுச்சி கைக்கூடிய அடுத்த கணமே விடுதலைத் தேசியப் பண்பை இழந்து மேலாதிக்கத் தேசிய சக்தியாக மாற்றம் பெற்று ஐ.தே.க. அரசில் பங்கேற்றவர்கள் எழுபதுகளின்பின் தமிழீழக் கோரிக்கையை முன்வைத்தது விடுதலை பெறுகிற நோக்கில் அல்ல. சரிவடைந்துவரும் அரசியல் இருப்பைப் பேணுவதற்கு தமிழீழக் கோரிக்கையை முன்வைத்த தமிழரசுக் கட்சி தக்க தருணத்தில் அதைக் கைவிட்டு ஐ.தே.க. தலைமையிலான மேலாதிக்க சிங்களத் தேசியத்துடன் கூட்டுச்சேரி யெலும் என்ற கனவகுஞடன் இருந்தது. விடுதலை உணர்வுக்கு எதிரான அபிலாசை யோடு, தமிழரசுக் கட்சியால் தொடர்க்கப்பட்ட அதே உள்ளடக்கக் கூறுடைய தமிழ் தேசியத் தனிநாட்டுக் கோரிக்கைக்கான ‘விடுதலை’ யுத்தத்தை முன்னெடுத்தவர்கள் விடுதலைத் தேசியத்துக்கெனக் கையாளவேண்டிய நடைமுறைகள் எதனையும் பின்பற்றத் தவறியதன் பேராகத் தமிழினத் தேசியப் போராட்டம் தோல்வியில் முடிந்துள்ளது.

தேசிய இனப் பிரச்சினையைப் பாட்டாளி வர்க்க முன்னெடுப்புக்கான முன்னுரிமைப் பிரச்சினையில் ஒன்றாக மார்க்சியர்கள் கையாளவில்லை என்பதால் மட்டும் எழுபதுகளில் இலங்கைத் தமிழ்த்தேசியத்துக்கு எதிராக மார்க்சியர்கள் இருந்தார்கள் என்பதற்கில்லை; அதனை முன்னெடுத்த அ.இ.த.காங்கிரஸ், தமிழரசுக் கட்சி என்பன ஒடுக்கப்படும் இனத் தேசியத்துக்கான விடுதலை உணர்வுக்கு மாறாக மேலாதிக்க அரசியல் முன்னெடுப்பைக் கொண்டிருந்தமை காரணமாகவே தமிழ்த்தேசியத்தை மார்க்சியர்கள் நிராகரிக்க நேர்ந்தது.

விடுதலைத் தேசிய உணர்வைத் தமிழரசுக் கட்சி பேணியிருக்கும் பட்சத்தில், இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி [சீன சார்பு என அழைக்கப்பட்ட பிரிவின்] தலைமையின் கீழ் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கம் முன்னெடுத்த சாதிமுறைக்கு எதிரான போராட்டத்தை உறுதியாக ஆதரித்திருக்க வேண்டும். மாறாக, அதற்கு எதிராகச் செயற்பட்டுத் தமது ஆதிக்க சாதி நலன் பேணும் அக்கறையை வெளிப்படுத்தியிருந்தனர். எழுபதுகளின்பின் தமிழ்த்தேசியம் பிரதான செல் நெறியாக அமைந்தது போல முன்னர் இல்லை. யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸ் 1925 கீரிமலை மாநாட்டுல் தொடர்க்கிய சாதிய ஒழிப்பு, பெண்விடுதலை, தேசிய விழிப்புணர்வு அம்சங்களை முன்னிறுத்திய செயற்பாடுகள் முப்பதுகளில் அந்த அமைப்பின் நீடிப்பான யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட நிலையில், நாற்பதுகளில் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை என ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகள் அனைத்தும் ஜக்கியப்படுத்தப்பட்ட அமைப்பு ஒன்று உருவாக யெலுமாக இருந்ததுடன் புதிய பரிமாணத்துடன் சமூக விடுதலைக் கூறுகள் வீறுகொள்ளத் தொடங்கி இருந்தது. அனைத்து சாதிகளிலிருந்தும் சமூக-தேசிய விடுதலை உணர்வுகளை நாடிய மார்க்சியர்கள் சி.த. மகாசபையின் பன்முகப் போராட்டங்களுக்கு உறுதுணையாக இருந்தனர். ஜம்பதுகளில் தோற்றும்

பெற்று வளர்ந்த இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் சங்கம் சமூக விருதலை சார்ந்த இப்பிரதான செல்நெறிக்கு தமது ஒடுக்கங்கள் வாயிலாக உத்வேகமுட்டினர்.

பண்ணை அடிமைத்தனம், - ஏகாதிபத்தியம் என்பவற்றுக்கு எதிரான இந்தப் பிரதான செல்நெறியைத் தமிழ்த்தேசியம் ஆதரித்திருக்க வேண்டும். அதற்கு மாறாக, எதிராக செயற்பட்ட காங்கிரஸ் கட்சி - தமிழரசுக் கட்சி என்பன இந்த பண்ணை அடிமைத்தனத்தைத் தகர்க்கும் தேசிய நலன்களுக்கு மாறாக, சிங்களப் பேரினவாதத்துக்கு முகங்கொடுக்கும் ஒரு பகுதித் தேசியத்தை முன்னிறுத்தி [இரட்டைத் தேசிய நிதர்சனத்தை வெளிப்படுத்தி] தமிழர் விருதலைக் கூட்டணியாக இணைந்து கொண்டன; ஆதிக்க சாதி நலன் பேணும் மேலாதிக்க தமிழ்த்தேசியம் இவ்வகையில் கட்டமைக்கப்பட்டது. ஆதிக்க சாதியின் ஒருக்கு முறைக்கு எதிராக மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாக விட்டுக் கொடுப்பின்றிப் போராடிய ஒருக்கப்பட்ட மக்கள் அறுபதுகளில் த.ச.வெ.கி. வாயிலாக ஆயதப் போராட்டம் உள்ளிட்ட அனைத்து வடிவப் போராட்டங்களையும் முன்னெடுத்தனர். தமிழ்மூக் கோரிக்கையை ஒருக்கப்பட்ட மக்கள் நிராகரித்தமை தவிர்க்கவியலாத நியதி. அதன் காரணமாக கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் தமிழ்த்தேசியப் போராட்டத்தை ஆதரிக்க இயலாத கட்டத்தில் இருந்தது. பேரினவாத ஒருக்குமுறை யுத்தத்தில் ஆக்கிரமிப்புப் படை ஒருக்கப்பட்ட மக்களையும் தமிழ்த்தேசியத்துக்குள் ஒன்றிணைக்க ஆரம்பித்தபோதுதான் இலங்கை மார்க்சியர்கள் தேசிய இனப் பிரச்சனை குறித்தும் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றியும் அக்கறை கொள்ளத் தொடங்கினர். முன்னதாக பண்ணையடிமைத்தனத்தைத் தகர்க்கும் ‘வர்க்கப் போராட்டம்’ [ஆதிக்க சாதிக்கு எதிரான ஒருக்கப்பட்ட சாதிகளின் போராட்டம்] என்பதே வரலாற்றுச் செல்நெறியாக அமைந்திருந்தது தமிழ் மக்கள் அனைவரும் தமிழ்த்தேசிய சக்தியாக ஒன்றிணைய இயலாதவர்களாக இருந்த நிதர்சனத்தை நினைவில் கொள்வோம்.

இத்தகைய இரட்டைத் தேசியப் பண்பு சிங்கள மக்களுக்கும் உரித்தான ஒன்றாக இருந்தது. நிலவுடைமையாளர்களாக விளங்கிய கொவிகம சாதியினர் [சிங்கள ‘வெள்ளாளர்கள்’] கடற் தொழில் மேற்கொண்ட கராவ சாதியினரைக் கீழான நிலையில் வைத்திருந்தமை அங்கேயும் காணப்பட்ட வாழ்முறைதான். வரலாற்றுக் காலம் முழுமையும் வணிகத் தொழிலை நிராகரித்திருந்த சிங்கள மக்கள் மத்தியில் ஆங்கிலேய அரசு ஏற்படுத்திய சாராயத் தவறணை தொழில் வாய்ப்பு முதன்முதலில் வணிக நாட்டத்தை ஏற்படுத்தி புதியதான முதலாளி வர்க்கத்தையும் ஒருவாக்கி இருந்தது. இவ்வகையில் கொவிகம சாதியினர் மத்தியிலிருந்து ஒருவான புதிய சக்தியையும் ‘அறியப்படாதவர்கள்’ என இழிவு படுத்தும் கைங்கரியத்தை பிரபுத்துவகொவிகம மேட்டுமைகள் மேற்கொண்டிருந்தனர்; அவ்வாறு அறியப்படாதவராயிருந்து சிங்களத் தேசியத் தலைவர்களில் தலையானவராய் நன்கு அறியப்பட்டவராக டி.எஸ். சேன நாயக்கா அமைந்தார் என்பது வரலாறு. இவ்வகையில் கொவிகம சாதிக்குள் வெளிப்பட்ட வர்க்க பேதம் இலகுவாக கடக்கப்பட்டது.

மாறாக, தேசிய முதலாளித்துவ வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி வேகமாக முன்னேறி வந்த கராவ சாதியினரின் அசைவியக்க வளர்ச்சி கொவிகம - கராவ சாதி முரணாக பரிணமித்து வரலாயிற்று தவறணை மூலதனம் பெருந்தோட்டத்துறை, காரீயத் தொழில் என விஸ்தீரணமடைந்து தேசிய முதலாளித்துவம் பெருமுதலாளி வர்க்கமாயும் தரகு முதலாளி வர்க்கமாயும் வளர்ந்தபடி இருந்தது). இது வலிய பகை முரணாக அமைவதில் சட்ட சபைக்கான படித்த இலங்கையரைத் தேர்வு செய்வதில் கொவிகம சாதியினர் நடந்து சொண்ட விதம் ‘கராவ - சிங்களத் தேசியம் ’கொவிகம சிங்களத்

தேசியத்துடன்' கூர்மையான பகையை வளர்ப்பதாக மட்டுமன்றி 'வெள்ளாளத் தமிழ் தேசியத்தை' மூர்க்கமாக எதிர்ப்பதாகவும் அமைந்தது. நன்கறியப்பட்ட 1915 ஆம் ஆண்டின் சிங்கள - முஸ்லீம் கலவரத்தைத் தூண்டிய டி.எஸ். சேனநாயக்க போன்ற சிங்கள (கொவிகம) தலைவர்கள் போன்றோரை சிறைமீட்டு விடுவிக்க முதலாம் உலக யுத்த பயங்கர சூழலிலும் பிரித்தானியா சென்று வாதாடி வென்ற சேர். பொன். இராமநாதன் எனும் வெள்ளாள ('தமிழ் கொவிகம') தலைவர், கொவிகம ('சிங்கள வெள்ளாள') தலைவர்களால் முதலாவது படித்த இலங்கையர் தேர்வில் வெற்றி பெறவேக்கப்பட்டார். இது நன்றிக்கடன் மட்டுமல்ல, அவரை எதிர்த்துப் போட்டியிட்ட கராவ சாதித் தலைவர் வென்று விடக்கூடாது என்ற அக்கறையின் பேரிலானதுமான தந்திரோபாயம். முள்ளிலாய்க்காலில் நிறைவெட்டந்த இறுதி யுத்தம் வரையில் போரானது மிகத் தீவிரமாக முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும் எனக் கராவ சாதியினர் தமது கோபத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் தமிழ் தேசியத்துக்கு எதிரான பகை கராவ சாதியினருக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த முதல் தோல்வியிலிருந்து வளர்ந்து வந்திருந்தது.

அங்கேயும் சிங்களத் தேசியம் ஒன்றுபட்டு இல்லாத வகையில் கராவ எழுச்சி தனி ஆர்வத்தனத்தோடுதான் வளர்ந்துவந்தது. பொருளாதாரத் தளத்தில் சுயமாக அவர்கள் முன்னேறிய பரிமாணத்துக்கு இணையாக கல்வி - அரசு பதவிகளில் விருத்தி பெற வாய்ப்பிருக்கவில்லை. உயர் தொழில்கள் கொவிகமவினர் மற்றும் யாழ்ப்பாணத்தவர் ஆக்கிரமிப்பிலேயே இருந்தது [பிரித்தானிய அரசு இன முரசனை நன்கு கையாளும் வகையில் அதிக கல்வி வாய்ப்பை யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்படுத்தியிருந்தது. அடுத்து கொவிகம அதிகமுள்ள கொழும்பு, கண்டி மாவட்டங்கள் மட்டும் கல்வி நிறுவனங்களைக் கொண்டிருந்தன]. இந்த முறண் 1971 ஏப்ரல் கிளர்ச்சியில் வெளிப்பட்டது. ஏற்ததாழ அறுபதாயிரம் சிங்கள இளைஞர் - யுவதிகள் மூன்று மாத கிளர்ச்சிக் காலத்தில் இராணுவத்தினரால் கொல்லப்பட்டிருந்தனர். இவர்களில் மிகப் பெரும்பான்மையினர் கராவ சாதியினர் மற்றும் ஏனைய சிறுசாதியினர் ஆவர். கொவிகம சாதியினர் அதிகம் பாதிக்கப்படவில்லை என்பதை ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்தின. மட்டுமன்றி, இக்கிளர்ச்சியை முன்னெடுத்த ஜனதா விமுக்திப் பெரமன [ஜே.வி.பி. / - மக்கள் விடுதலை முன்னணி] இன் தலைவர் மற்றும் மத்திய குழு உறுப்பினர்கள் 100 விழுக்காடு கராவ சாதியினரே என்பதையும் ஆய்வுகள் சுட்டிக்காட்டியிருந்தன [இதன் காரணமாக ஜே.வி.பி. இன் இரண்டாம் கிளர்ச்சிக் காலமான 1987 - 89 இல் மத்திய குழுவில் ஏனைய சாதியினர் குறைந்த அளவில் உள்ளவாங்கப்பட்டிருந்தனர்]. ஏப்ரல் கிளர்ச்சியை ஆய்வு செய்த ஆணைக்குழு, கல்வி மூன்று மாவட்டங்களில் மட்டும் மையப்பட்டு சனநாயகமயப்படத் தவறியமையும், கற்ற கல்விக்கு ஏற்ற வேலைவாய்ப்பு இன்மையுமே அரசு எதிர்ப்புணர்வுக்குக் காரணம் என எடுத்துக்காட்டியிருந்தது. ஜே.வி.பி. யின் இரண்டாம் கிளர்ச்சியின் போதும் ஒரு லட்சத்துக்கு மேலான இளைஞர் - யுவதிகள் கொல்லப்பட்டனர்.

இவ்வகையில், எண்பதுகள் வரை சிங்களத் தேசியம் பிளவுபட்ட இரட்டைத் தேசியப் பண்போடு தமக்குள் மோதிய வேளையிலேயே ஒருக்கப்பட்டோர் [தலைத்] தேசிய நலனுக்கு விரோதமாக ஆதிக்க சாதித் தேசிய நலனுக்குரிய தமிழ்த்தேசியம் உள்ளாட்டு யுத்தத்தை முன்னெடுத்து வந்திருந்தது [எண்பதாம் ஆண்டுகளில் ஜே.வி.பி.யினர் பாதுகாப்பு மற்றும் பயிற்சியின் பொருட்டு மார்க்சியத்தை ஏற்றிருந்த ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ்., ப்ளாட் அமைப்புகளோடு உறவு கொண்டிருந்தனர்]. இன்று இராணுவக் கொலை வெறியால் பாதிக்கப்பட்ட தலைத் மக்கள் தீவிர தமிழ்த்தேசிய உணர்வைப் பெற்றுள்ளது போன்று, ஜக்கியப்பட வேண்டிய கராவ சாதியையும் பிரதான எதிரியாக அணுகிய

தமிழ்த்தேசியத்தின் நடைமுறை காரணமாக சிங்களத் தேசியம் வலுவான ஐக்கியத்தைப் பெற்று பேரினவாத மேலாதிக்கம் மோசமான சுமையாக வளர்ந்துவிட்டுள்ளது.

இந்த வரலாற்றுப் போக்கில் ஏற்பட்டுள்ள ஒரு வியப்புக்குரிய அம்சம் இங்கு கவனிப்புக்குரியது. வெள்ளாள மேலாதிக்க நலனுக்காக தமிழ்த்தேசியம் என்பதுகளின் நடுக்கூறுகள் வரை வெள்ளாளத் தலைமையினாலேயே வழி நடாத்தப்பட்டுவந்தது. தன்மானத் தலைவர் ஜி.ஜி., தந்தை செல்வா, தளபதி அமிர், பெரியவர் உமாமகேஸ்வரன் என வெள்ளாளத் தலைவர்கள் இயல்பானவை போல வளர்ந்துவந்தனர். என்பதின் நடுக்கூறில் ஆயுத பலத்தால் தலைமையைக் கை ப் பற்றி ய ‘தேசியத் தலைவர்’ பிரபாகரன் விடுதலைப் புவி அமைப்பால் நிலை நிறுத்தப்பட்டாரேயல்லாமல் இயல்பாக ‘மக்களிடமிருந்து’ போற்றுதலைப் பெற்றிருக்கவில்லை. வெள்ளாளத் தேசிய நலனில் எந்தச் சேதாரத்தையும் ஏற்படுத்திவிடாத காரணத்தால் பிரபாகரன் தேசியத் தலைவராக கொண்டாடப்பட்ட போதிலும் அவரது கரையார் சாதி ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் வரையில் வெள்ளாளருக்கு சமதையாக வணிகத்தில் மேலோங்கிருந்து சம காலத்தில் மிகப் பிற்பகுத்தப்பட்ட நிலைக்கு வெள்ளாளர்களால் தள்ளப்பட்டவர்களாவர். இதன் பேராக வெள்ளாளர் கரையார் முறண் வலுவாக இருந்து வந்தது.

வணிகத்தில் சுதந்திரத்துக்கு முன்னர் மிகச் சுதந்திரமாக கடலோடுகளான கரையார்கள் வர்த்தகத்தை இந்தியாவடனும் பிற ஆசிய நாடுகளோடும் மேற்கொண்டு வந்தனர். இவர்கள் மேலோங்கிக் கரையார் (பிரபாகரன் இப்பிரிவைச் சேர்ந்தவர்). கடல் தொழிலை மேற்கொண்டவர்கள் கீழோங்கிக் கரையார் எனப்பட்டனர்; இவர்களை சாதி நிலையில் கீழ்ப்படுத்திப்பார்க்கும் பண்பு சாதிய மனங்களிடம் கட்டமைக்கப்பட்டிருந்தது. சிங்கள மக்களாக மீன் பிழுத்தொழிலை மேற்கொண்டுவந்த கராவ சாதியினர் அறுநூறு வருடங்களின் முன்னர் தமிழ்நாட்டிலிருந்து சென்று தென்னிலங்கைக் கடற்கரைப் பிரதேசங்களில் குழியேறிய கரையார் சாதியினரே. இவர்களை மட்டுமின்றி, அறுபது வருடங்களின் முன்வரை தமிழர்களாக இருந்து கிறிஸ்தவ தேவாலய முடிவுப் பிரகாரம் சிங்களவர்களாக மாறிய சிலாபம் - நீர்கொழும்பு [தென் மேல் மாகாணக் கரையோர] மக்களைக்கூட சிங்களத் தேசியம் எந்த முறண் நிலையிலும் ‘முன்னாள் தமிழர்கள்’ எனப்பார்க்காத பண்பு பெளத்த மனப்பாங்கின் நல்ல அம்சத்தின் ஒரு வெளிப்பாடு எனக் கருதலாம். பெளத்தமும் சாதியை இல்லாததாக்க இயலாதது என்றபோதிலும், பெளத்த - சிங்களப் பேரினவாதம் ஏனைய மத ஆடிப்படைவாதங்கள் போலவே சிங்கள - கிறிஸ்தவத் தோடு மேலாதிக்க மனப்பாங்கை வெளிப்படுத்திய போதிலும் சிங்களத் தேசியத்துக்குள் இத்தகைய முன்னாள் தமிழர்களைச் ‘சம உரிமையோடு’ உள்ளாங்கிக்கொண்டுள்ளது என்பது கவனிப்புக்குரியது. இவ்வாறு கூறுகிறபோது, இந்துச் சாதி பேதத்தைவிடப் பெளத்தம் மிதமான போக்கைக் கடைப்பிழுக்கிறது எனக்காணவேண்டுமே அல்லாது ஆதிக்க மனப்பாங்குடன் செயற்படும் ‘கொவிகம சாதி’ தேசிய, நலனானது’ கராவ சாதித் தேசிய நலன் உட்பட்ட ஏனைய சாதிகளைப் பூரண சமத்துவத்தோடு நடத்துவதாகக் கருதவேண்டியதில்லை. சாதியத்துக்கே உரிய பழநிலையாகக் கூதிகார வேறுபாடுகள் அங்கும் இருந்தவாறுதான். கொவிகம சாதியினர் இரண்டாயிற்ம வருடங்களுக்கு மேற்பட்ட வேளாண்மை மேலாதிக்க வாய்ப்போடு ஜம்பது வீதத்துக்கு மேற்பட்ட சனத்தொகையுடையவர்களும் என்றவகையில் பெளத்த - சிங்கள இலக்கியக் கருத்தியல் கட்டமைப்புகள் மற்றும் அரசியல் மேலாண்மை போன்றவை ஊடாக இன்றைய தேசிய உணர்வுச் சூழலில் ஆதிக்க சாதித் தேசிய மனப்பாங்கைக் கட்டமை மத்துள்ளனர். இரண்டாம் பெரும்பான்மையினரான கராவ சாதியினர் அறுநூறு வருடங்களுக்கு முற்பட்ட முன்னாள் தமிழர்

என்பது போன்றே. முந்நாறு வருடங்களுக்கு முன்னர் தமிழகத்திலிருந்து ஒல்லாந்தர்களால் கிளவங்க [கறுவாப்] பட்டை தொழிலின் பொருட்டு கொண்டுவரப்பட்ட சாலியர் எனும் சாதி சிங்களவர்களாகிவிட்ட சலாகம சாதியினராக உள்ளனர். கொவிகம சாதி கூட இந்தியாவின் வெவ்வேறு பகுதிகளிலிருந்து வந்து கலந்த ஒரு சாதிப் பிரிவதான். அந்த வகையில், தமிழ்த்தேசியத்திடம் உள்ள அதீத சாதிப்புள்ளதும் பேணும் அகம்பாவங்கள் ஒப்பீட்டுத்தியில் சிங்களத் தேசியத்திடம் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது.

2. ஜிரோப்பாவில் புதிய வர்க்க சமூக உருவாக்கமாக முதலாளித்துவத்துக்கான தேசியம் [தேசம்] என்பதைப் போல எமது வரலாறு அமையவில்லை என்பதனை கிளங்கைச் சமூக உருவாக்கமும் இயக்கச் செல் நெறிகளும் காட்டி நிற்பதனை கிளவகையில் புரிந்து கொள்ள வியலும். எமது தேசியத்தின் சிக்கல் தன்மைக்குள் தெளிவைத் தேடும் பொருட்டு உலக அளவில் தேசியத்தின் உருவாக்கங்கள் அமைந்தவாறினைக் காண்பது அவசியமாகும்.

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் பிரித்தானியாவில் முதலாளித்துவம் ஆட்சியதிகாரத்தைப் பெற்றதும், 1789 இன் பிரான்சியப்பூரட்சியும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் மேற்கு ஜிரோப்பிய நாடுகள் தமக்கான தேசியப் பிரச்சனையை வெற்றிகொள்ள வழிகோவின. மேற்கு ஜிரோப்பாவினுள் தேசியப்பிரச்சனை தீர்ந்துள்ளது, தேசிய இனப்பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்பட வேண்டிய நிலைகள் நீடிக்கின்றன என மார்க்ஸ், ஏங்கல்ஸ் ஆகியோர் குறிப்பிட்டிருந்தனர். கிளவகையில் முதல் வகை தேசிய உருவாக்கம் தேசியத்துக்கே உரிய இரட்டைத் தேசியப் பண்போடு உலகின் ஏனைய பகுதிகளை மேலாதிக்கம் செய்யும் மூலதன மேலாண்மை வாய்ப்புடன் இருந்தது.

இரண்டாம் வகைத் தேசிய வழிவழம் அமெரிக்க கண்டத்துக்குரியது. பிரான்சியப் புரட்சிக்கு முன்னதாக, அதற்கும் உத்வேக மூட்டும் வகையில் 1776 இன் ஜிக்கிய அமெரிக்க இராச்சியம், பிரித்தானிய ஆதிகக்த்தைத் தூக்கியெறிந்ததான சுதந்திரப்போராட்டம் அமைந்திருந்தது. அதன் உத்வேகதோடு ஏனைய அமெரிக்க கண்ட நாடுகளும் தம்மைத் தேசங்களாகக் கட்டமைத்துக் கொண்டன. தென்மெரிக்க நாடுகள் பெரும்பாலானவை ஸ்பெயினைத் தாயகமாக கொண்ட மக்களைக் கொண்டவை. மற்றும் போர்த்துக்கல், பிரான்ஸ் போன்ற ஜிரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து வந்து குடியேறியவர்கள். தமது ஜிரோப்பியத் தாயகங்களான ஸ்பெயின், போர்த்துக்கல், பிரான்ஸ் போன்றவற்றிலிருந்து விருதலை பெற்றுவிட்ட சுதந்திர தேசங்களாக தென்மெரிக்க நாடுகள் ஓவ்வொன்றும் தம்மைக் கட்டமைத்துக் கொண்டன.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் கிழக்கு ஜிரோப்பிய நாடுகள் தேசியப் பிரச்சனையை முகங்கொண்டபோது முற்றிலும் முதலாளித்துவத்துக்குரிய பிரச்சனையாக அல்லாமல் ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் நிலைக்கு வளர்ந்த பாட்டாளி வர்க்கம் தனது பிரச்சனையாகவும் அனுக வேண்டியதாக தேசியப் பிரச்சினை அமைந்திருந்தது. இது தேசிய உருவாக்கத்தின் மூன்றாம் நிலைக்குரியது. ருஸ்யப் புரட்சி வாயிலாக புதிய சகாப்தத்தைத் தொடங்கிய லெனின் தலைமையிலான போல்ஷிக் கட்சி பாட்டாளி வர்க்கம் எவ்வகையில் தேசிய இனப்பிரச்சனையை அனுகுவது என்பதனையும், சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாட்டையும் வழங்கியிருந்தது.

இதன் உத்வேகத்துடன் ஏகாதிபத்திய நாடுகளில் இருந்து முன்னாள் குடியேற்ற [கொலனித்துவ] நாடுகள் பெற்ற விருதலையுடன் தேசியத்தின் நான்காம் வழவும் மேற்கிளர்ந்து வரலாயிற்று. ஏகாதிபத்தியங்கள் வர்க்க மோதலைவிட முழுச் சமூக சக்திகள் [தினைகள்] தமக்குள்

மோதுவதற்கு அமைவாகக் கட்டமைத்த தேசங்களாக அமைந்த நான்காம் கட்ட வழிவத்துக்கான மூன்றாம் உலக நாடுகள் தொடர்ந்து தேசிய இன மோதல்களுக்குரிய பிரச்சனைகளைக் கையாள வேண்டியனவாக உள்ளன; அல்லது இந்தியாவில் போல பல்வேறு தேசிய நலன்கள் போல இயங்க ஏற்ற சாதி மோதல், மத மோதல், ஆரிய - திராவிட மோதல் போன்றவற்றுக்கான களங்களாக ஒருக்கப்பட்டன.

மூலதன வாய்ப்போடு முன்னேறிய தேசங்கள் ஏனைய தேசங்களை ஆக்கிரமித்தது போன்றே, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னர் விவசாய வாய்ப்புடன் முன்னேறிய முழுச் சமூக சக்தி ஓன்று [இன மரபுக்குழு/தினை] ஆதிக்க சாதியாகி ஏனைய இன மரபுக்குழு / தினைகள் ஆகிய முழுச் சமூக சக்திகளை ஒடைநிலைச் சாதிகளாக அல்லது தீண்டாமைக்குரிய சாதிகளாக கட்டமைத்ததுக் கொண்டன. தினை எனப்படுவது இனம், குலம், நிலம், ஒழுக்கம் எனபவற்றைக் குறிப்பது. அந்த வகையில் இன மரபுக்குழுக்கள் விவசாய வாய்ப்பின் மேலாண்மையோடு சாதிகளான முழுச் சமூக சக்தியின் மேலாதிக்கத்தை தினை மேலாதிக்கமாக புரிந்து கொள்ள இயலும்.

3. வர்க்கங்களாக சமூகம் இயங்குவது இயல்பானது எனப் பழக்கப்பட்ட பார்வையோடு சாதிப்பற்றி அணுகிய எமது சிந்தனையாளர்களும்கூட இது ஏதோ இயல்பற்ற விணோதப் பழக்கம் என்பதாக கருத்துரைக்கும் சூழல் நிலவுகிறது. ஐரோப்பாவில் வர்க்க வாழ்முறை அப்புவிச் சூழலுக்கு எப்படி இயல்பாய் அமைந்ததோ, அவ்வாறே எமக்கான வாழ்முறை இனமரபுக் குழுக்கள் தகர்ந்து வர்க்கங்கள் ஆகிவிடாது முன்னேறிய இன மரபுக்குழு [தினை] ஆதிக்க சாதியாகி சாதி வாழ்முறையைத் தொடக்கி எமக்கான வரலாற்று செல்நெறி வளர்க்கப்பட்டதாக அமைந்துள்ளது.

இத்தகைய தினை வாழ்வைக் கண்டறியும் வாய்ப்பு தமிழிலக்கியத்தில் தினைக்கோட்பாடு முன்னிறுத்தப்பட்டதன் வாயிலாக அறியக்கிடைத்தது. மட்டுமன்றி, பக்திப்பேரியக்கம் வாயிலாக ஏற்பட்ட சமூக மாற்றம் சாதிகளிடையே அதிகாரம் கைமாற்றப்படுவதில் வர்க்க சமூகத்தில் போல [பழைய வர்க்கங்கள் அழிக்கப்படுவதைப் போல] அல்லாமல் பழையன அதிகாரமிழந்து தொடர்ந்து வாழும் போதே ஏற்படுகிற ஒரு வேறுபட்ட மாற்றங் செல்நெறியைக் காட்டியது. பழையன நீண்டபதும் புதியன புகுவதுமான வேறுபட்டதொரு செல்நெறி.

வர்க்கம் மட்டுமே ஒரே சமூக அலகு என்ற புரிதலோடு தேசிய இனப் பிரச்சனை அணுகப்பட்டதில் பண்புரியாக பாரதாரமான தவறுண்டு. சோவியத்தின் தகர்விலும் இன்றைய மார்க்சியத்தின் பின்னடைவிலும் மற்றொரு சமூக முறைக்கான தினை மேலாதிக்கம் சார்ந்த சாதி வாழ்முறை அமைந்திருந்தமை கண்டுகொள்ளப்படாமை அமைந்துள்ளது. ருஷ்யப் புரட்சி தனியே பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி மட்டுமல்ல; பத்துக்கு மேற்பட்ட ஒருக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களும் இனைந்து மேற்கொண்ட புரட்சியாகவே அது அமைந்தது. பாட்டாளி வர்க்கம் கட்டமைக்க முனையும் சோசலிச வழிவத்தையல்ல, தேசிய விடுதலை கட்டமைக்க அவசியப்படுகிற சோசலித்துக்கான பாதையைச் சோவியத் யூனியன் மேற்கொண்டிருக்க வேண்டும். மா சே சேதுங் சிந்தனை அதற்குரிய வழிவமாக தொடக்கம் பெற்றது; கூட்டரசாங்கம், புதிய ஜனநாயகம், மக்கள் ஜனநாயக சர்வாதிகாரம் எனும் கோட்பாடுகளை மா சே சேதுங் சிந்தனை முன்வைத்திருந்தது. ஆயினும் சோசலிச மாற்றியமைத்தல் கட்டம் எட்டப்பட்டதும் பாட்டாளிவர்க்க சர்வாதிகாரத்தை வரிக்க சீனா முற்பட்டது. அதன் பேறான அதிர்வுகள் சீனாவிலும் ஏற்பட்டன. தேசிய விடுதலை ஊடாக சோசலிசத்தை வென்றெருக்கும் செல்நெறியே இன்றைய உலகின் நிதர்சனம், பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி வாயிலாக சமூக மாற்றம்

என்பது காலங் கடந்த விவகாரம். அந்த வகையில், தேசிய இனப்பிரச்சனையை மாறுபட்ட சமூக முறைக்கான திணை அரசியல் வழவும் வாயிலாக புரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமுள்ளது; இது வர்க்க அரசியலில் கிருந்து எவ்வகையான பண்பு மாற்றங்களைப் பெற்றுள்ளது என்பதைப் புரிந்து கொள்வதென்பது மார்க்சிச - லெனினிசத்தை மா சீ இசம் என்ற கட்டத்துக்கு பரிணமிக்கச் செய்வதாக அமையும்; மா சீ சேதுங் சிந்தனையைத் தமிழ்ச்சமூக வரலாறு காட்டிய திசை வழியே மறுவாசிப்பு செய்வதன் வாயிலாக இது பூர்த்தி செய்யத் தக்கதாகும்.

பேரா. ந. இரவீந்திரன்
பேராசிரியர், பேராதனைப் பல்கலைகழகம்
கொழும்பு, இலங்கை
raveendran20@gmail.com

தேசியம் பற்றி

 நான் தேசியத்தின் மேலாதிக்கத்திற்கெதிராக தங்களது ஒத்துப்படிப்பூர்வத்தில் தமிழர்கள் முன்னணியில் உள்ளனர். ஏனெனில், இந்திய தேசியம் என்பது தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, மராத்தி மற்றும் இத்துணைக்கண்டத்தின் ஏனைய பண்டைய தேசியங்களைவிடவும் மிகவும் இளமையானதாகும். இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தின் கெடுவாய்ப்பான பகுதி என்னவெனில், அப்போராட்டமானது, அதுவரை இல்லாத இந்திய தேசியத்தை பிரசவித்தது மட்டுமின்றி, ஏனைய தேசியங்களின் மீது, அதன் மேலாதிக்கத்தை நிறுவவும் உதவியது. ஆனால், அத்தகைய ஒத்திக்கத்திற்கெதிராக மக்களின் எதிர்ப்பை அரசியல் மற்றும் கலாச்சார விடயங்களில் உறுதிப்படிப்பூர்வத்தில் தமிழ்த்தேசியம் என்றுமே விழிப்புடன் முன்னணியில் இருந்து வந்துள்ளது. தமிழ்த் தேசியத்தின் இத்தகைய உறுதிப்படிப்பூர்வத்தை பிற தேசியங்களைத் துணை தேசியம் என்ற தாழ்வு மன்னிலையிலிருந்து விடுவித்து தங்களது தேசியத்தை உறுதிப்படிப்பூர்வத்து உதவியது என்பதும் உண்மையாகும்.

நான் புதிதாக எதையும் சொல்லப்போவதில்லை. ஆனாலும், இந்த உலகமயமாக்கல் காலத்தில், தேசியம் குறித்த கேள்வியின் மாறும் கையில்லை பற்றி சில விடயங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். உலகமயமாக்கல் நமக்கு, உலகக் குழுயுரிமை மற்றும் அனைவருக்கும் சமமான வாய்ப்புகள் வழங்கக்கூடிய ஒரு தட்டையான நல்ல உலகத்தை பற்றிய கனவினை நமக்கு அளித்தது. மேலும் சிலர், ஓட்டுமொத்த மனித இனமும் ஒரு கிராமத்தில் வசிப்பது போன்றது இது என விவரித்தனர். ஆனால் இரண்டே தசாப்தங்களில் அது வெறும் மாயையாகவும் கற்பணையுலகமாகவும் மாறிப்போனது. உலகமயமாக்கலின் பின்னிருந்த உலகளாவிய கார்பரேட் முதலாளித்துவ சக்திகள் தங்களது சந்தைக்காக உலகம் முழுவதையும் தங்களது மேலாதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டுவர விரும்பினர். இது முதலாளித்துவத்தின் தீயத்திலேயே மையவிலக்கு அரசியல் போக்கை முற்றஷ் செய்வதில் போய் முழுந்தது. கடந்த ஆண்டில், பிரிட்டன் இறுதியாக ஐரோப்பிய யூனியனிலிருந்து வெளியேறிய ப்ரெக்ஸிட் (BREXIT) இயக்கத்தைப் பார்த்தோம். கீப்போது, ஸ்பெயினில் கட்டலோனியாஇயக்கத்தைப் பார்க்கிறோம்.

இந்த உலகத்தில், தேசியம் என்ற சிக்கல் வெறும் உணர்வீல்ல. அது யதார்த்தம். எப்போது ஒரு சமூகம் அல்லது தேசியத்தின் மக்கள் மற்றவர்களுடன் விரும்பி வாழ்கிறார்களோ, அப்போது அது ஒரு பரிணாம வளர்ச்சியடைந்ததாகக் கருதலாம். இத்தகைய உணர்வு என்பது ஒரு தேசத்திற்கு மட்டுமல்ல, ஒரு குழும்பத்துக்கும் பொருந்தும். ஒரு உண்மையான சனநாயக குழும்ப அமைப்பானது, பிரிதலுக்குரிய உரிமையையும் தனது ஒப்பந்தத்தில் கொண்டிருக்கும். அதேபோல, அவ்வறைவத் தொடர்வதற்கும் சமமான உரிமையும் அதற்குள் வேண்டும். குழும்பம் என்பது ஒரு ஒப்பந்தம். தேசம்

என்பதும் ஒரு ஓப்பந்தம். தேசியம் என்பது தினசரி நடத்தப்படும் ஒரு பொதுவாக்கெடுப்பு என்கிறார் பிரெஞ்சு தத்துவியலாளர் ரெனான். ஒரு அரசியல் கூட்டமைப்பின் அங்கமாக இருப்பதற்கு ஒவ்வொரு நாளும் அரசியல் மனத்திட்பம் கொண்டுழிருக்க வேண்டும். அத்தகைய அரசியல் மனத்திட்பம் இல்லையெனில், அங்கு வெறும் ஒருக்குமுறை, சரண்டல் மற்றும் மேலாதிக்கம் மட்டுமே இருக்குமெனில், அது மாற்றத்தை உண்டாக்க கட்டுப்பட்டதாகும். உண்மையில் அது, ஒருக்குபவர்களின் வார்த்தையில் கூற வேண்டுமானால் பிரிவினைவாத இயக்கத்தைத் தோற்றுவிக்கும், சாராம்சத்தில் அது தேசிய விழுதலைக்கான இயக்கமாகும்.

கலாச்சார ஒற்றைத்தனமை என்பது தேசியத்தின் இருத்தலுக்கு முன்னிபந்தனை என்று சிலர் கூறுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக, ஒற்றை கலாச்சாரம் அல்லது ஒற்றை மொழி மற்றும் பொதுவான பொருளாதார வளர்ச்சி ஒரு தேசிய இனத்திடம் இருப்பின், அது உயிர்த்திருக்கும். ஒருவேளை, அதற்குள் ஒரு எதிர்ப்பு எழுமாயின் அது அன்னியர்தம் சதியாகப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. ஒனால், பொதுவான மொழி என்பது மட்டுமே ஒரு தேசத்தைக் கட்டியெழுப்பப் போதுமா? நமது சமகால வரலாற்றில் கிளவெண்ணம் முற்றிலும் தவறேன நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. தெலுங்கு பேசும் ஆந்திரப் பிரதேசம் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு மொழிக்கு இரண்டு மாநிலங்கள் உள்ளன - ஆந்திரப் பிரதேசம் மற்றும் தெலுங்கானா. உத்தரப்பிரதேசத்திலிருந்து உத்தரகண்ட் பிரிக்கப்பட்டது. அவர்கள் இந்தி மொழிதான் பேசினார்கள். அரசியல் ரதியாக தேசிய இனத்தை தக்கவைக்க ஒற்றை மொழி போதாது. என்ன தேவையென்றால் அரசியல் ரதியான மனத்திட்பமும், பரஸ்பர வளர்ச்சியுமே ஆகும். எப்பொழுதெல்லாம் இதற்கு மாறாக நிகழ்கிறதோ, அப்பொழுதெல்லாம் ஒரு கலகம் உறுதி செய்யப்படுகிறது.

அப்படியென்றால் ஒற்றை மதம் என்பது ஒரு தேசத்தின் அரசியல் ரதியான இருத்தலைத் தக்கவைக்க முடியுமா? இல்லை. மேற்கு பாகிஸ்தானுடன் ஒரே மத்தைப் பகிர்ந்து கொண்ட கிழக்கு பாகிஸ்தான் எப்படி வங்காளதேசமாக மாறியது என்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஆம், இந்தியா உட்பட உலகளாவிய சக்திகள், வங்காளதேச மக்களின் தேசிய உணர்வுகளை தங்களது சொந்த பூகோள-அரசியல் நலன்களுக்காக கையாண்டன. மேலும் இந்தியா வங்காளதேசத்தை 'விழுவிக்க' கிராணுவர்தியாக தலையிட்டது. ஒனால், வங்காள தேசத்தின் இருத்தலுக்குக் காரணம் வெளி ஆற்றல்களின் கையாளுதல் மட்டுமல்ல. அதற்கு ஒரு பொருளியல் அடிப்படை உண்டு. எனவே, தேசியத்திற்கு மதம் மட்டும் போதாது. கிழக்கு பாகிஸ்தான் இன்றைய பாகிஸ்தானால் முழுவதுமாக பாகுபாட்டுக்குள்ளாக்கப்பட்டது.

சரி, ஒரு மேம்பட்ட பொருளாதார வளர்ச்சி தேசியத்தை உறுதிப்படுத்துமா? இல்லை, அதுகூட போதாது. கட்டலோனியாவே இதற்கு யிகப் பெரிய உதாரணமாகும். ஸ்பெயின் நாட்டில் கட்டலோனியாவே யிகவும் வளர்ச்சியடைந்த பகுதியாகும். ஒனால், அவர்கள் அதிகமாக பாகுபாட்டுக்குள்ளாவது, கலாச்சார ரதியாகவும் சமூகர்தியாகவுமே. இத்தகைய பாகுபாடுகளும் கூட கலகத்தை உற்பத்தி செய்கின்றன. எனவே, இவ்வுலக வரலாறு பலவிதமான எடுத்துக்காட்டுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. பாகுபாடில்லாத, சரண்டலில்லாத, மேலாதிக்கம் இல்லாத ஒரு தேசமே நீடுக்கும். எவ்விதமான பாகுபாடும், சரண்டலும், மேலாதிக்கமும் தேசிய விழுதலைக்கே வழிவகுக்கும்.

இந்தியா இத்தகையதொரு ஒருக்குமுறை மற்றும் ஆதிக்க காலத்தையே கடந்து கொண்டிருக்கிறது. இவை உலகமயமாக்கலால் பன்மடங்காகிறது. இந்தியாவில் உலகமயம்

என்பதிலேயே சூறையாடும் முதலாளித்துவம் எனும் முதலாளித்துவ வேலைத்திட்டம் பொதிந்துள்ளது. உண்மையில், ஒது எனக்கு, ஆர்.பி.ஐ.யின் சீய்வுபெற்ற ஆளுநர் ரகுராம்ராஜன் அவர்களது கூற்றை நினைவுபடுத்துகிறது. “சூறையாடும் முதலாளித்துவம் வெகுசனவாத தேசியவாதத்திற்கு வழிவகுக்கும்” என்கிறார் அவர். நாம் அத்தகையதொரு காலத்தைக் கடந்து கொண்டிருக்கிறோம் என நான் நினைக்கிறேன்.

‘இந்தியா என்றுமே ஒரு தேசமாக இருந்ததில்லை’ என்று எனக்கு முன்னால் பேசிய பேச்சாளர்களது கூற்றை நான் முழுமையாக ஏற்கிறேன். இந்தியா ஒரு துணைக்கண்டமாக இருந்தது. இந்தியா ஒரு நாடாக, ஒரு துணைக்கண்டமாக இருந்தது. உண்மையில் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்தியாவை ஆண்ட அசோகரைத் தவிர வேறெந்த மன்னரும் இன்றுநாம் கூறும் இந்தியாவை முழுமையாக ஆண்டதில்லை. அரிதாகவே, விந்திய மலைக்கு வடக்கிலிருந்த மன்னர்கள் தெற்கு நோக்கியும், தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கியும் கைப்பற்ற சென்றுள்ளனர். ஆனால் அவர்கள் பேரரசர்கள். அவர்களிடம் வெறும் மக்கள் மட்டுமே இருந்தனர். ஆனால் நாம் தேசம் என்று கூறும்போது, அத்தேசத்தில் மக்கள் இருக்க மாட்டர்கள், குழம்க்களே இருப்பார்கள். ஒரு விதமான சனநாயக இசைவே ஒரு தேசத்தை உருவாக்க முடியும். எனவே, இந்திய தேசம் என்ற எண்ணமே, பிரித்தானியர்களுக்கெதிரான போராட்டத்திலேயே உருப்பெற்றது. நாம் வேறுபட்ட கூட்டமைப்புகளாக இருந்தோம், வேறுபட்ட பிராந்தியங்கள் இருந்தன. ஆனால் அங்கு கண்டிப்பாக தேசிய இனங்கள் இருந்தன. தமிழ்த்தேசிய இனம் மிகவும் தொன்மையானதாகும். கண்ட தேசிய இனம் இருந்தது. இந்திய தேசிய இனம் பிரித்தானிய காலனியாதிக்கத்திற்கு முன் இருந்ததில்லை. ஆனால், காலனியாதிக்கத்திற்கு முன்னும் பிற தேசிய இனங்கள் இருந்தன. மேலும், அவை செழித்திருந்தன. தங்களுக்கென்று தனிமொழி, கலாச்சாரம் மற்றும் நம்பிக்கைகளையும் சுதந்திர தேசமாக மாற்ற தேவையான அரசியல் மனத்திட்பத்தையும் கொண்டிருந்தன.

எனவே, நான் முன்பே கூறியது போல், ஒரு தேசத்திற்கு அரசியல் மனத்திட்பம் தேவை. பூகோள தொடர்ச்சி, நீடித்த பொருளாதாரம் ஆகியவற்றோடு அரசியல் மனத்திட்பம் அவசியம். ஏனெனில், அத்தேசம் தன்னகத்தே, தனது ஆட்சியை ஏற்றுக்கொள்ளும் அதிகாரமளிக்கப்பட்ட, உணர்வுள்ள குழமகள் இருப்பதாக ஊகிக்கிறது. இந்திய தேசியமும் நமது காலனிய எதிர்ப்பு போராட்டத்தின் துணைவிளைவாக உருவானது. ஒரு பொதுவான தேசமாக மாற, ஒரு துணைக்கண்டம் தழுவியதொரு அரசியல் விருப்பம் உருப்பெற்றது. வேறுபட்ட கூட்டமைப்புகள், வேறுபட்ட பிராந்தியங்களைச் சேர்ந்த மக்கள், வேறுபட்ட தேசிய இனங்கள், ஒரு பொது எதிரியோடு சண்டையிட்டதனாடாக, இந்தியா என்ற எண்ணம் உதயமானது, இந்திய தேசியம் என்ற எண்ணம் உருவானது. இந்தியா என்ற எண்ணத்தை தக்க வைப்பதும், யதார்த்தமாக மாற்றுவதும், அன்றைய தலைவர்கள், அரசியல் சாசனத்தை உருவாக்கியவர்கள் மற்றும் பொருளியல்சார் உயர்த்து பிரிவினரின் கைகளில் இருந்தது. அந்த அரசியல் மனத்திட்பத்திற்கு சனநாயக ஊடகம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் பட்சத்தில் அது உண்மையாகி இருக்கும். நான் என்ன கூறுகிறேன் என்றால், ஒருவேளை அந்த தேசம் தேசிய இனங்களுக்கிடையே சமத்துவம், மக்களிடையே சமத்துவம், எந்த பாகுபாடும் இல்லாமலிருத்தல் ஆகியவற்றை உறுதிபடுத்தி இருந்தால், இந்தியா மிகவும் நிலையான ஒரு தேசமாக இருந்திருக்கும். ஆனால் தொடக்கத்திலிருந்தே சிக்கல்கள் இருந்தன. உண்மையில், இந்திய சுதந்திரப் போர்ட்டமாகட்டும், இந்தியத் தலைவர்களாகட்டும், இந்திய அரசியல் சாசனமாகட்டும், பெரியார் மற்றும் அம்பேத்கர் கொடுத்த எச்சரிக்கைகளை புறந்தளினர் அல்லது கவனிக்காதிருந்தனர். அதனால்தான், நாம் இன்று கீப்படியானதொரு நிலையில்

இருக்கிறோம். பெரியார் விடுத்த எச்சரிக்கை ஏற்கெனவே நன்றாக விளக்கப்பட்டுவிட்டது என்றும் என்னைவிட நீங்கள் அதனை நன்கு அறிவீர்கள் என்றும் நான் கருதுவதால், அதைப்பற்றி மீண்டும் பேச நான் விரும்பவில்லை.

அம்பேத்கர் பற்றி, நான் மூன்று விடயங்களைக் கூற வேண்டியுள்ளது. இந்து தேசம் அல்லது இந்துத்துவம் சனநாயகத்திற்கு முரணானது என்று மிகவும் தெளிவாகவே அவர் கூறியிருக்கிறார். சனநாயகமின்றி ஒரு தேசத்தால் உயிர்வாழ முடியாது. ஒரு நவீன தேசத்தால் உயிர்வாழ முடியாது. எனவே, இந்து தேசம் ஒரு சனநாயக இந்தியாவுக்கு எதிரியாகும். இரண்டாவதாக, பாகிஸ்தான் குறித்த அவரது மிகவும் கொண்டாடப்படும் கட்டுரை மூலம் பாகிஸ்தான் சிக்கல் குறித்து தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார். தேசியம், தேசிய இனம் மற்றும் தேசம் ஆகியவற்றுக்குள் அரசியல், வரலாறு மற்றும் காலம்சார் ரீதியான மூன்று தனித்தன்மைகளை விளக்கியுள்ளார். ஒவ்வொரு தேசிய இனமும் செயலற்ற தன்மையில் (dormant) இருக்கும். ஆனால் ஒரு தேசமாகும் அரசியல் வேட்கையினால் அது ஒரு தேசியமாக மாறும். தேசிய இனங்கள் பொருளியல்ரீதியான இருத்தலுடையன. ஆனால், 1936 வரையிலும் இந்து தேசிய இனம் என்ற ஒன்றோ இல்லை. அது காங்கிரஸ்க்குள் இருந்த செயலற்ற இந்த வகுப்புவாத ஆற்றல்களாலும், சாவர்க்கர் போன்ற இந்து தேசிய ஆற்றல்களாலும் உருவாக்கப்பட்டது. உண்மையில் சாவர்க்கரது இந்துத்துவத்தைப் பற்றி தனது கட்டுரையில் அம்பேத்கர் விரிவாகவே எழுதியுள்ளார். உலகம் முழுவதிலும் இரண்டு வகைப்பட்ட கூட்டாட்சிமுறைகள் இருப்பதாக அம்பேத்கர் கூறுகிறார். இரண்டு எதிரெதிர் வகைப்பட்ட தேசிய இனங்கள் ஒரே தேசத்தில் இருப்பதென்பது, முழுமையான தன்னாட்சி கொடுக்கப்பட்டாலோழிய, முழுமையான ஜனநாயகம் கொடுக்கப்பட்டாலோழிய சாத்தியமில்லை. அவர் சில உதாரணங்களைக் காட்டுகிறார். பெல்ஜியம் ஒரு எடுத்துக்காட்டு என்கிறார் அவர். ஒன்றாக இருந்த நார்வேயும் ஸ்வீடனும் எப்படி இறுதியில் பிரிந்தன என்பது பற்றி விளக்குகிறார். ஆனால், இரண்டு எதிரெதிர் தேசிய இனங்கள் ஒன்றாக வாழும் சூழலில், ஒன்றின் ஆதிக்கம் மற்றொன்றின் மீது இருக்குமேயானால், மற்றொரு தேசிய இனத்தை முழுமையான இன அழிப்புக்கே அது கீட்டுச் செல்லும்.

ஆனால், ஒரு தேசத்திற்குள் ஒரு ஆதிக்க தேசம் இன்னொரு தேசத்தை நீண்ட காலமாக ஒடுக்கி வைத்திருப்பதை உலகம் ஒருபோதும் பார்த்ததில்லை. அது சாத்தியமற்றதும்கூட. ஆனால் சாவர்க்கரின் இந்து தேசம் என்பது இந்திய முஸ்லிம் கள் குடியிருமை இன்றியும், அரசரிமை இன்றியும், வாக்குரிமைகூட இல்லாமலும் இருக்கவேண்டும் என்பதாகும். ஆகையால் அப்படி ஒரு தேசம் இருக்கமுடியாது. கிதற்குப் பதிலாக, பாகிஸ்தான் என்ற நாடு உருவாவதற்கு நான் வாக்களிப்பேன் என்றார் அம்பேத்கர். இரண்டு தேசங்கள் இருக்கவேண்டும், ஏனென்றால் கிதுபோன்ற தொடர்ச்சியான நீடித்த ஒடுக்குமுறையுடன் இரு தேசங்களும் கிணைந்து பிழைத்திருக்க முடியாது. இது அவர் கொடுத்த ஒரு எச்சரிக்கையாகும்.

மூன்றாவது மிக முக்கியமான எச்சரிக்கையை கிடத்துசாரிகளும், அம்பேத்கரியர்களும் மறந்துவிட்டனர். கூட்டரசு முறைக்கு அம்பேத்கர் அவ்வளவு சாதகமாக இருந்ததில்லை.

ஏனென்றால் சுதேச அரசுகளுக்கு அளிக்கும் அதிகாரம் என்பது அந்த அரசுகளை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் நிலப்பிரப்புத்துவதிற்கே பயன்படும். ஆகையால் கீவ்வாறு வழங்கப்படும்

அதிகாரமானது தன்னாட்சி பெற்ற ஒரு கூட்டரசில் ஒருக்கப்படும் மக்களுக்கு என்ன நடக்கும்? அதற்கு பதிலாக ஒரு கூட்டாட்சியே சிறந்த ஓன்று.

உலகமயமாக்கலில் இருக்கும் நமக்கு. சுதந்திரம் அடைந்து 70 ஆண்டுகளைக் கடந்துவிட்ட நமக்கு இது ஒரு விநோதமாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் சுதந்திர இந்தியாவில் கூட்டாட்சி என்றால் என்ன?

மைசூர் மகாராஜாதான் இந்தியாவுடன் இணைந்த முதல் இளவரசர் அல்லது இராஜ்ஜியம் ஆகும். அவருக்கு என்ன அவசரம்? அவருக்கு யார் அழுத்தம் கொடுத்தது? அங்கே மன்னராட்சிக்கு எதிரான ஒரு பெரிய இயக்கம் இருந்தது. ஒரு பொறுப்பான அரசை அமைக்கும் நிலையில் அந்த இயக்கம் இருந்தது. நிலப்புறத்துவத்திற்கு எதிரான மக்களின் கோபத்திலிருந்து தப்பிக்க சீர் அரணாக அவர் இந்திய அரசை பார்த்தார். எநுத்துக்காட்டாக, மணிப்புரை எநுத்துகொள்வோம். அங்கு மன்னருக்கு எதிரான மாபெரும் போராட்டம் ஒரு விவசாய தலைவரின் தலைமையில் நடைபெற்றது. அவர் ஒரு கம்யூனிஸ்ட் அல்ல, ஆனால் மார்க்சிய சார்புள்ளவர். அவர் ஹிஜாம் இராபத். மணிப்புரில் சீர் உண்மையான சனநாயகத்திற்காக ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டம் நடைபெற்றது. அந்த மன்னர் சர்தார் படேலுடன் ஒத்துழைத்து அரசியல்சட்ட இழிவுகள் அனைத்தையும் கொண்டுவந்து இந்தியாவுடன் இணைத்து விட்டார். நாகாலாந்தை எநுத்துகொண்டால், காந்தி நாகா தலைவரான பிசோ விற்கு ‘இந்தியாவுடன் நாகாலாந்தை இணைப்பதற்கு கட்டாயப்படுத்தமாட்டோம்’ என உறுதியளித்தார். மேலும் இணைவது என்பது தாமாக தான் வரவேண்டுமே தவிர படைபலத்தால் அல்ல என்றார். ஆனால் நேரு அம்மக்களை வஞ்சித்து இந்தியாவுடன் இணைத்துவிட்டார். தெலுங்கானாவை எடுத்துகொள்வோம் ஹஹதராபாத் நிஜாம் இந்தியாவுடன் இணைய மறுத்தநிலையில் இராணுவம் இறக்கப்பட்டு 1948 ஆம் ஆண்டு முழுவகு வந்தது. இந்திய இராணுவம் தொடர்ந்து விவசாய போராட்டங்களை ஒருக்கிறது.

ஆகையால் இந்திய ஒன்றியம் என்பது நிலப்பிரபுத்துவ அதிகாரத்துவியலின் மையமாக இருக்கிறது. இதைத்தான் அம்பேத்கர் நிலப்பிரபுத்துவ சக்திகள் தங்களை சனநாயக சக்திகளாக தங்களைக் காட்டிகொள்வர் என்று எச்சரித்தார்.

இந்திய அரசியலமைப்பு சட்டக்குழுவில் அம்பேத்கரை இணைக்க காங்கிரஸ் விரும்பவில்லை. ஆனால் வங்காள மாகாணத்தை சேர்ந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் கூட்டமைப்பை (SCF) சேர்ந்த ஜோகேந்திரநாத் மண்டல் இராஜினாமா செய்து அம்பேத்கருக்கு வழிவிட்டார். கெடுவாய்ப்பாக அம்பேத்கர் வென்ற பகுதி 1947 பிரிவினைக்குப்பின் கிழக்கு பாகிஸ்தான் என்றானது. ஆகையால் அவர் வென்றது செல்லாததாகிவிட்டது. பின் 1947 மார்ச் மாதம், ‘அரசு மற்றும் சிறுபான்மையினர்-அவர்களின் உரிமைகள், இந்திய மாநிலங்களின் கூட்டமைப்பில் அவற்றை எவ்வாறு அடைவது’ “State and Minorities - Their Rights and how to achieve it in United States of Independent India” என்ற தலைப்பில் SCF க்கு பற்றிய ஒரு அழகான குறிப்பெழுதுகிறார். அதுதான் அம்பேத்கரின் சுதந்திர இந்தியாவிற்கான உண்மையான சட்டவரைவு ஆகும். ஆகையால் அம்பேத்கர் மாநிலங்களின் கூட்டாட்சியுள்ள ஒரு சுதந்திர இந்தியா என கருதினார். அதன்பின்னர் அவர் அரசியலமைப்பு குழுவின் உறுப்பினராகவும் வரைவுக்குழுவின் தலைவராகவும் ஆனார். ஆனால் அரசியலமைப்பு குழுவானது பட்டதாரிகளாலும் அல்லது சொத்துரிமை உள்ள 17 சதவீத மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. அதனால் அது மேல்சாதி மக்களுக்கான ஒரு குழுவாகும். ஆகையால் உண்மையான ஜனநாயகம் என்பது 70 வருடங்களாக ஒரு எட்டமுடியாத கிலக்காகவே உள்ளது.

அரசியல் சட்ட அமைப்பை ஏற்படுத்தியவர்கள் இந்தியாவை எப்படி புரிந்து கொண்டார்கள்? ‘இந்தியா என்பது மாநிலங்களின் ஒன்றியம்.’ அப்படி தான் அரசியல் சட்டம் ஆரம்பிக்கிறது. இந்தியாவை கூட்டரசு என்பதா? கில்லை மாநிலங்களின் ஒன்றியம் என்பதா? என ஒரு விவாதம் கிருந்தது. ஆனால் அது ஒரு நெகிழ்வு தன்மையுடையது. இந்திய அரசு நினைத்தால் இந்த கூட்டாட்சி முறை ஒரு ஒற்றை தன்மை உடையதாக மாறும். அதை நாம் அவசரநிலை பிரகடனத்தின் போது பார்த்தோம். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அரசியலமைப்பு சட்டம் வழங்கியுள்ள மாநில உரிமைகளில் மிகச்சிறிதளவேனும் கிருந்தபோதும் மத்திய அரசு மாநில உரிமைகளை பறிக்கிறது கல்வியும் சட்டம் ஒழுங்கும் மத்திய பட்டியலில் சேர்ந்துவிட்டது. இப்போது மோடு வந்தபின்னர் மாநிலங்களின் நிதி ஆதாரமான வரிவருவாயையும் எடுத்துகொண்டது. இவ்வாறு மாநில உரிமைகள் பறிக்கப்படுவதைப் பற்றி எனக்கு முன்னால் பேசியவர்கள் விளக்கியிருக்கிறார்கள்.

நான் 1991க்கு பின்னர் நடந்தவற்றை பற்றி மட்டும் பார்ப்போம். ஏனென்றால் 1991 இல் உலகளாவிய மூலதனமும், உள்ளூர் மூலதனமும் இந்திய மக்களின் மீதும், இந்திய கூட்டரசின் மீதும் முக்கியமாக பல்வேறு தேசிய இன மக்களின் மீது ஒரு கொருர தாக்குதல் நடத்தின. உதாரணமாக இந்திய அரசியலமைப்பு ஒரு முக்கியத்துவமான, ஒரு தனித்துவம் வாய்ந்த ஒரு அமைப்பை கொடுத்துள்ளது. அது பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட இறையாண்மை எனப்படுகிறது. வளங்களைப் பகிர்ந்தளித்தல் மற்றும் வரி சம்பந்தமான விடயங்களில் அத்தகைய அதிகாரப் பகிர்வு கிருக்கும். மற்ற நாடுகளிலெல்லாம் ஒன்றியனைந்த ஒரு தலையாய இறையாண்மை கிருக்கும். ஆனால், இந்தியாவின் அரசியல் சட்ட அமைப்பை நிறுவியவர்கள், இந்தியா என்பது பல்வேறு கலாச்சார பின்னணி உடைய, சமூக பின்னணி உடைய, பல்வேறு வரலாறு உடையவர்கள் என்றும் இந்தியா ஒரு தனித்துவம் வாய்ந்த நாடு என்பதை அறிந்தே கிருந்தனர். சில மாநிலங்களில் பழங்குடியினரும், சில மாநிலங்கள் ஏற்கனவே வளர்ச்சியடைந்த மாநிலமாகவும் கிருந்தன. பழங்குடியினர் அதிகம் வசிக்கும் மாநிலங்களுக்கும், மென்பொருள் ஏற்றுமதி செய்யும் மாநிலங்களுக்கும் ஒரே மாதிரியான கொள்கையை வைத்துகொள்ள முடியாது. நமக்கு தேவை பல்வேறு வகையான திட்டங்கள் மற்றும் கொள்கைகள் அரசியலமைப்பில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அன்றளவில் கிருந்த உள்ளூர் முதலாளிகளும் ஏற்றுக் கொண்டனர். ஆதரித்தனர். கர்நாடக முதலாளிகள் தங்களுக்கென தனித்த சந்தையும் அதன் மீதான கட்டுப்பாடும் வேண்டுமென விரும்பினர். பின்னர் மெதுவாக இந்திய சந்தையிலும், உலகசந்தையிலும் பங்குதாரர்களாகினர். அவர்களும் உள்ளூர் மற்றும் உலகசந்தையின் சிறிய பங்குதாரர்களாகினர். இது மெதுவாக நமது பொருளாதார கொள்கையிலும் தாக்கம் செலுத்தியது. விவசாயம் மாநில வரம்புக்குள் கிருந்தபோதிலும் உலக வர்த்தக கழகத்தின் அறிவுறுத்தவின் படி இந்திய அரசு ‘சீரான விவசாயக் கொள்கையை’ கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்கிறது. இது மாநில சட்ட மன்றங்களில் கூட விவாதிக்கப்படவில்லை. மாநில அரசுகளை கலந்து ஆலோசிக்காமலேயே நாடாஞ்சுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஜி.எஸ்.டியாவது குறைந்த பட்சம் ஒரு ஜனநாயக முறைப்படி செய்யப்பட்டது. ஆனால் தீர்க்க அவ்வாறு எதுவும் செய்யப்படவில்லை. ஒட்டுமொத்த விவசாயிகளை நேரடியாக அழிக்கும், விவசாய நடைமுறைகளையே மாற்றியமைக்கப் போகும் இந்த கொள்கை பற்றி முடிவு செய்ய கூட்டாட்சி முறையைக் கடைபிடிக்கவில்லை. 1995 இல் WTO நடைமுறைக்கு வந்த பின்னர். 2015 ஆம் ஆண்டு வரை WTO, IMF மற்றும் உலகவங்கியின் கொள்கையின் படி 375000 விவசாயிகள் தற்கொலை செய்துகொண்டனர்.

நான் மேலும் ஒரு உதாரணம் சொல்கிறேன். 2003இல் இந்திய அரசு கொண்டுவந்த ஒரு மசோதா “நிதி பொறுப்பு மற்றும் பட்ஜெட் மேலாண்மை மசோதா (FRBM Act)’’ யார் கண்ணிலும் அவ்வளவாக படவில்லை என நினைக்கிறேன். இம்மசோதா என்பது WTO மத்திய, மாநில அரசுகள் உலகவங்கி கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும், நிதியளிப்பவர்களுக்கும் ஏற்றவாறும் எவ்வாறு செலவுகளைக் குறைப்பது, அரசின் நிதி ஆதாரங்களை பெருக்குவது, எவ்வாறு அந்திய மூலதனத்தின் வருகைக்கு ஏற்றவாறு அமைப்பது என்பதாகும். பட்ஜெட் தாக்கல் செய்யப்படுவதற்கு முன்னால் நிதியளிப்பவர்களுக்கு அதை அளிக்கவேண்டும். 1996க்கு பின்னால் எல்லா பட்ஜெட் தயாரிக்கும் முறை களிலும் WTO மற்றும் உலகவங்கியின் ஒரு நிரந்தர பிரதிநிதி இருப்பார். இதனால் கொஞ்சமாக மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் அல்ல, உள்ளூர் மற்றும் ஏகாதி பத்திய முதலாளிகள் தான் இந்நாட்டின் தலைவிதியை தீர்மானிக்கிறார்கள். இது போன்ற ஒரு சட்டம் 2002 ஆம் ஆண்டு கர்நாடக முதல்வர் எஸ். எம். கிருஷ்ணாவால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதன்பின்னர் வாஜ்பாயால் தேசிய அளவில் ஏற்றுகொள்ளப்பட்டது. பின்னர் வாஜ்பாய் காலத்தில் தான் வாட் கொள்கை மற்றும் ஜி.எஸ்.டி ஏற்றுகொள்ளப்பட்டது. 2003 இல் அமைக்கப்பட்ட கேல்கர் கமிட்டி FRBM சட்டத்தையும், ஜி.எஸ்.டி.யையும் ஏற்றுகொள்ளும் படி பரிந்துரை செய்தது.. நமக்கு தெரியும் ப.சிதம்பரம் ஜி.எஸ்.டி அறிமுகப்படுத்தும் போது பா.ச.க அதை எதிர்த்தது என்பது நமக்கு தெரியும். கீப்போது பா.ச.க ஜி.எஸ்.டி.யை அமுல்படுத்துகிறது.

ஜி.எஸ்.டி.க்குள் என்ன இருக்கிறது.? தமிழகமும், கேரளமும் மட்டுமே கூட்டாட்சி தத்துவத்தின் அடிப்படையில் ஜி.எஸ்.டி.யை எதிர்த்தன. ஆனால் அது கூட்டாட்சிப் பற்றிய பிரச்சனை மட்டுமல்ல. இது பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட இறையாண்மைக்கு எதிரானது. கீப்போது எந்த ஒரு மாநிலமும் தனக்கான வரி முறை கொள்கைகளை ஏற்படுத்தவோ, தனக்கான புது வருமான முறைகளையோ ஜி.எஸ்.டி கவன்சில் ஒப்புதல் இல்லாமல் செய்ய முடியாது. இந்த ஜி.எஸ்.டி கவன்சில் எவ்வாறு ஏற்படுத்தப்பட்டது? மாநிலங்களுக்கு ஒரு பிரதிநிதியும், மத்திய அரசுக்கும் இரண்டு பிரதிநிதிகளும் இருப்பர். இரண்டு பிரதிநிதிகளை கொண்ட மத்திய அரசுக்கு 33 சதவீதமும், 29 மாநிலங்களை சேர்ந்த 29 பிரதிநிதிகளுக்கு 67 சதவீதமும் சீட்டுரிமை உள்ளது. அப்படிபார்த்தால் மத்திய அரசுக்குதான் அதிக அதிகாரம் உள்ளது. அதுவும் எந்த மாதிரியான அதிகாரம்? வரியை குறைப்பது, கூட்டுவது மட்டுமல்ல. மொத்த வரியிதிப்பு கொள்கைகளையே ஏழை மற்றும் நடுத்தர வர்க்கத்தை சுரண்டி கார்ப்பரேட் வர்க்கத்தின் சேவைக்காக மாற்றகூடியதாக உள்ளது. இதனால் ஏற்படும் பாதிப்பு என்ன? வரி அடித்தளத்தையே உயர்த்தப்போகிறார்கள்.

ஜி.எஸ்.டி என்பது ஒரு மறைமுக வரி. நேரடி வரி கிடையாது. நேரடி வரி என்பது தனிநபர் வருமானத்திற்கேற்ப அளவிடப்படுகிறது. அதிக வருமானம் அதிக வரி. அதுவே சமூகநீதிக்கேற்ப விதிக்கப்படும் வரியாகும். ஒரு முற்போக்கு வரியாகும். ஆனால் மறைமுக வரி என்பது நான் ஒரு அம்பானியாகவோ அல்லது சாலையோர் வியாபாரியாகவோ இருந்தாலும் ஒரு பொருளுக்கு ஒரே மாதிரியான வரியே வரும். நாம் ஒரு கைப்பேசி வாங்கும் போது அதற்கான 10% சதவீத வரி அம்பானிக்கும் சாலையோர் வியாபாரிக்கும் ஒன்றே. இது நியாயமற்றது. இது போன்ற வரிமறைகள் மேலும் ஏற்றத்தாழ்வுகளையே உருவாக்கும் எந்த நாடு மறைமுக வரிகளை சார்ந்திருக்கிறதோ அது ஏற்ற தாழ்வுடையதே. இந்தியாவில் 67 சதவீதம் மறைமுக வரிகளும் 33 சதவீதம் நேரடி வரிகளும் உள்ளது. அதனால் ஜி.எஸ்.டி மறைமுக வரிகளை ஊக்குவிக்கும் இதன் காரணமாக இதுவரையில்

வரிவிலக்கில் இருந்த சிறு.குறு தொழில்களுக்கான வரிகளும் அதிகரிக்கப்படும். உதாரணமாக 5கோடி நிறுவனங்கள் - சிறு.நடுத்தர மற்றும் குறு நிறுவனங்கள். குறு நிறுவனங்கள் என்பது என்ன? நுழையிடம் 20 லட்சம் ரூபாய் முதலே இருந்தால் அது ஒரு குறு நிறுவனம். அவை மொத்தம் 5கோடி நிறுவனங்கள் உள்ளன அவை 4.2% சதவீதம் வேலைவாய்ப்பை வழங்குகின்றன. இந்நிறுவனங்கள் மொத்த விற்பனை மதிப்பில் 1.5 கோடி வரை மத்திய கலால் வரி செலுத்த தேவையில்லை. தற்போது அது 20 லட்சம் எனக் குறைக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது, நாளொன்றுக்கு சுமார் 3000 ரூபாய் வருவாய்(இலாபம் அல்ல) ஈட்டும் ஒரு குறு வியாபாரிக்கூட வரிக்கட்டியாக வேண்டும். இவ்வாறாக, அரசு தான் பெறும் மறைமுக வரி அடுத்தளத்தை உயர்த்தப் போகிறது. Input Tax Credit என்ற பொறியமைவு பெருவியாபாரம் செய்வோரின் வரிச்சுமையைக் குறைக்க உதவும். இது, அதே தன்மையிலான வியாபாரம் செய்யும் குட்டி வியாபாரியோடு இன்னும் சிறப்பாகப் போட்டிப் போடுவதற்கு வழிவகுக்கிறது. இது சிறு வியாபாரத்திற்கான வெளியை அழிப்பதற்கு வழிவகுக்கும். இந்த இடைவெளியை பெருவியாபாரம் இட்டு நிரப்பும். இவ்வகையில், ஜி.எஸ்.டி. என்பது கூட்டாட்சியின் மீதும் பெருமூலதனத்தின் நலன்களுக்காக மக்களின் மீதும் நடத்தப்பட்ட தாக்குதலாகும்.

பெருங்கதையை சுருக்கமாக சொல்லும்பொருட்டு மேலும் இரண்டு எடுத்துக்காட்டுகளை மட்டும் சொல்லி எனதுரையை முடிக்கிறேன். இது போன்ற மக்கள் விரோத, தேச விரோத, கூட்டாட்சி விரோத வகையான கொள்கைகள் மன்னராட்சியிலும் சர்வாதிகாரத்திலும்தான் சாத்தியம். இதை சனநாயகத்தில் சாத்தியப்படுத்த வேண்டுமென்றால் நீங்கள் அரசுமைப்பு சட்டமல்லாத கருவிகள் மற்றும் அரசுமைப்பு சட்டத்திற்கு வெளியிலான பொறியமைவுகளின் வழியாகத்தான் செய்தாக வேண்டும். இதுதான் பாசிசமாகும். அவர்களது தேசியத்தின் முகப்புத் தோற்றும் வளர்ச்சியும் அது இந்து தேசியமன்றி வேறால். யாரெல்லாம் அவர்களது வளர்ச்சிப் பற்றிய கண்ணேணாட்டத்தை எதிர்க்கிறார்களோ அவர்களனைவரும் வளர்ச்சிக்கு எதிரானவர்கள் மட்டுமல்ல, தேசத்திற்கும் இந்துத்துவாவிற்கும் எதிரானவர்கள். இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு உங்கள் மாநிலத்திலேயே உள்ளது. நடுக்கர் விஜய்யின் அண்மைய திரைப்படம் மெர்சல். அதில் ஜி.எஸ்.டி. பற்றி ஒரு வாக்கியம் வருகிறது. அது முப்பது நொடியளவுதான் படத்தில் வருகிறது. அதற்கு மேல் கிடையாது. அதுவும் ஜி.எஸ்.டி.க்கு எதிராகவல்ல, சிங்கப்பூரி ஜி.எஸ்.டி.யையும் இந்தியாவில் ஜி.எஸ்.டி. யையும் ஒப்பிடுகிறார். இந்து தேசியவாதிகள் படத்தில் வரும் மேற்படி வாக்கியம் இந்துக்களின் உணர்வுகளைக் காயப்படுத்திவிட்டுதெனக் கூறி இந்த திரைப்படத்திற்கு எதிராக வழக்கு தொடர முயன்றனர். மத்திய அரசின் வளர்ச்சிக் கொள்கையைப் பின்பற்றாத மாநிலங்களை எச்சரித்து அண்மையில் மோடி பேசியிருந்தார்.

எனவே, இது எப்படி வளர்ச்சிப்பெறுகிறது? வளர்ச்சி = இந்துராஜ்ஷிரம் = மோடி, ஓரே தேசம், ஓரே நாடு, ஓரே வரி - ஓரே சந்தை, ஓரே தலைவர், ஓரே கட்சி - ஓரே தேசம், ஓரே தேர்தல் மற்றும் இன்னபிற. இவையாவும் உள்ளியல்பாக ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவையாக, ஒரு புதியவகையான அரசியல் கட்டமைப்பிற்கும் ஒரு புதியவகையான கலாச்சார மேலாண்மைக்கும் வழிவகுக்கிறது. இந்திய விடுதலை போராட்டமும் சரி இந்திய நாகரிகம் முழுமையும் சரி பார்ப்பனியத்தின் கலாச்சார மேலாண்மையையும் எப்போதும் எதிர்த்து வந்துள்ள காரணத்தால், இது மிகவும் முக்கியமான ஒன்றாகும். இது பார்ப்பனிய சமூக கட்டமைப்பன்றி வேறான்றுமில்லை. அத்தகைய மேலாண்மைக்கு எதிரான சமூக மற்றும் ஆன்மிக கலகங்களாகவே இந்திய நாகரிகங்களின்

ஒட்டுமொத்த வரலாறும் நிரம்பிவழிகின்றன. குறிப்பாக, நம்முடைய விடுதலை இயக்கம் காந்திய இயக்கத்துடன், பெரியார் நீரோட்டம், அம்பேத்கர் நீரோட்டம், கம்யூனிஸ்ட் நீரோட்டம் ஆகியவற்றை எல்லாம் கொண்ட வேறுபட்ட நீரோட்டங்களை உடையது. இது ஒரு புதிய வகைப்பட்ட உணர்வை வளர்த்துத்தது. தலைத் உணர்வு, சூத்திர உணர்வு, உழைக்கும் வர்க்க உணர்வு என்று கர்நாடகாவில் நாங்கள் அழைப்போம். இந்த வகைப்பட்ட உணர்வுகள் மேலாதிக்க சமூக ஒழுங்கிற்கு சவால்விட்டன.

அவர்கள் உருவாக்கும் கலாச்சார தடை என்ன? மிகவும் நுப்பமாகவும் திட்டமிட்ட வகையிலும் கிப்படியான முற்போக்கான உணர்வுகளையெல்லாம் சீரழிக்கின்றனர். இத்தகைய இயக்கங்களில் மெல்ல உள்நுழைந்து சிற்சில மாற்றங்களுடன் இந்த மேலாதிக்கத்தை செலுத்துவதற்கேற்றாற் போல் உருமாற்றம் செய்கின்றனர். இதுபோல் தமிழ்நாட்டில் என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பற்றி எனக்கு அதிகம் தெரியாது. ஆனால், பிற மாநிலங்களில் இருந்து ஏராளமான எடுத்துக்காட்டுகளை சொல்ல முடியும். இந்த நகரத்திலும்கூட, பீளமேடு தெருவில் ‘தனியார் இந்தி பயிற்சி நிலையம்’ என்ற பதாகையையும் ஆர்யன் உணவுவிடுதியையும் (Aryan Hotel) கண்டு நான் வியப்பட்டேன். அவர்கள் இன்னும் அதிகமாக கூட பரவியிருக்கக் கூடும்.

ஒரு பத்தாண்டுகளுக்கு முன் கிவையெல்லாம் ஏற்கமுடியாதவையாக கருதப்பட்டிருக்கும் இல்லையா? எடுத்துக்காட்டாக, கர்நாடகாவில் மைய நீரோட்ட இலக்கிய உலகம் என்பது வேத எதிர்ப்பையும் ஒருக்கப்பட்டோர் ஆதரவு நிலையையும் கொண்டதாகும். எஸ்.எல். பைரப்பா என்ற கண்ணட எழுத்தாளர் பெயரை நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கக் கூடும். அவரது நாவல் தமிழ் உள்ளிட்ட பல மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. வலதுசாரி கருத்தியல் கொண்டவர்களில் இவர் மிகவும் பிரபலமான கண்ணட நாவலாசிரியராவார். இந்நாள்வரை கண்ணட இலக்கிய உலகம் கிவரை ஏற்றிப் புகற்றத்து இல்லை. ஆனால், இன்று கிவர்தான் கண்ணட இலக்கிய உலகில் மைய நீரோட்டத்தில் இருப்பவர். பல்வேறுவகை சதிகளைச் செய்து பா.ஜ.க. அசாமில் அதிகாரத்திற்கு வந்தது. பிரமபுத்திரா ஆற்றுக்கு மரியாதை செலுத்தும் வகையில் தமது பாணியில் அசாமிய மக்கள் முன்னெடுக்கும் பாரம்பரிய நிகழ்வொன்று ஒவ்வொறு ஆண்டும் அசாமில் நடக்கும். ‘நமாமி கங்கா’ என்று சொல்லும் பாணியில் இந்த பாரம்பரிய நிகழ்வுக்கு ஒரு புதிய பெயரை தற்போது பா.ச.க. அரசு கொடுத்திருக்கிறது. இந்த பெயர் சூட்டலுக்கு எதிராக அங்கு போராட்டம் எழுந்துள்ளது. ஆனால், இந்த நாட்டுப்புற நிகழ்விற்குள் பார்ப்பனிய உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டுவருவதன் மூலம் கிடை உருமாற்றம் செய்ய பா.ச.க. வினர் விரும்புகின்றனர். அசாமில் பெண் தெய்வம் காமாக்யாவை வழிபடக்கூடிய அம்புபாச்சி பண்டுக்கைக்கு இப்போது பா.ச.க. ‘சின்ன கும்பமேளா’ என்று பெயர் சூட்டியுள்ளது. இந்து மேலாதிக்கத்திற்கான தோற்றுத்தை உருவாக்க அவர்கள் விரும்புகின்றனர். தீந்தயாள் உபாத்யாயாவின் பெயரில் 22 கல்லூரிகளைத் திறந்துள்ளனர். கிவையனைத்தும் அங்கு எதிர்க்கப்படுகின்றது. ஆனால், இப்படித்தான் அவர்கள் சுரண்டலுக்கு எதிராக, மேலாதிக்கத்திற்கு எதிராக, ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக மக்களிடம் உள்ள அறிவைச் சீரழிக்க முயல்கின்றனர். இப்படித்தான் பாசிசம் உடன்பாட்டை ஏற்படுத்துகின்றது. இது பாசிசம் அன்றி வேறால், பா.ச.க. நாடாஞ்சுமன்றத்திலோ அல்லது சட்டசபையிலோ ஆட்சிக்கு வரவில்லை என்றால் பாசிசம் தோற்கடிக்கப்பட்டதென பலரும் நம்புகின்றனர். ஆனால், சமூக, அரசியல், கலாச்சார வாழ்வில் உள்ள சனநாயக சுதந்திரத்தையும் நாடாஞ்சுமன்ற சுதந்திரத்தையும் முற்றாக பறிப்பதுதான் பாசிசம் என்பதன் பொருளாகும்.

குறையாடும் முதலாளித்துவத்தின் சாரம் என்ன? ஒவ்வொரு அரசும் சில ஒழுங்குக்கும் சில கொள்கைகளுக்கும் உட்பட்ட வகையில் மூலதனத்தைக் கொண்டிருக்க விரும்புகின்றன. ஒவ்வொருவரும் வரிசையைக் கடந்துதான் செல்ல வேண்டும். முதலாளிகளின் ஒரு குறிப்பிட்டப் பிரிவினருக்கு மட்டும் அனைத்துவகை சட்டத்திட்டங்களையும் வகைத்து அரசே சலுகை காடுவதுதான் குறையாடும் முதலாளித்துவமாகும். எனவே, சட்டத்தை சட்ட அங்கீகாரமின்றி ஆக்குவதன் மூலம் குறையாடும் முதலாளித்துவத்திற்கு சட்ட அங்கீகாரம் வழங்கப்படுகிறது.

எனவே, அரசமைப்புச் சட்ட ஒழுங்கிற்கு வெளியேயான ஒழுங்கின் பண்பாட்டு ஏறணமாக அறஞ்சார் ஒழுங்கை சட்ட அங்கீகாரமிழக்கச் செய்வது அமைகிறது. ஒட்டுமொத்த பொதுவிவாதத்தை மிகவும் தரம் தாழ்ந்த மட்டத்திற்கு கொண்டு செல்வதன் மூலம் அவர்கள் அதை செய்கின்றார். அப்போது அனைத்து வகை பொது நாகரிகத்தையும் அரசமைப்பு சட்ட விழுமியங்களையும் கைவிழுவதோடு சட்டத்தினது ஆட்சியின் அனைத்து விதிகளையும் மீறுகின்றனர். ஜனநாயகத்தில் குறையாடும் முதலாளித்துவத்தையும் ஜனநாயகத்தில் பாசிசத்தையும் நீடிக்கச் செய்வதற்கு ஒரு மிகப் பெரிய கலாச்சார அரசியல் அக்கம்பக்கமாய் நடத்தப்படுகின்றது. 1933 இல் தேர்தல் வழியாக வெகுமக்களின் ஆணையைப் பெற்றுத்தான் கிட்லர் ஆட்சிக்கு வந்தார் என்பதையும் ஆட்சி அதிகாரத்திற்கு வந்தப்பின் நாடாஞ்சுமன்றத்தைக் கலைத்தார் என்பதையும் நமக்கு நாமே நினைவுட்டிக்கொள்வோம். இப்போது, தந்திரமாகவென்றாலுங்கூட வெகுமக்களின் ஆணையின் வழியாகத்தான் மோழியும் ஆட்சிக்கு வந்துள்ளார்.

அவருடைய இலக்கு வெறும் 2019 க்கானதல்ல. 2025, 2042 என அடுத்தடுத்த தலைமுறைகளுக்கான இலட்சிய முழுக்கங்களைக் கொண்டிருக்கிறார். இந்தியாவுக்கான இலட்சியங்களையும் அவர்கள் கொண்டுள்ளனர். 1925 இல் தொடங்கப்பட்ட ஆர்.எஸ்.எஸ்., 2025 க்குள் இந்தியாவை இந்து ராஜ்ஷ்ரமாக ஆக்க விரும்பியது. இந்த நூற்றாண்டுகளில், இதை வென்றெழுப்பதற்கு அனைத்து முனைகளிலும் வேலைப் பார்த்துள்ளனர். வாக்குமின் இயந்திரத்தில் குளறுபடி செய்ததால் உத்தரபிரதேசத்தில் அவர்கள் வெற்றிப்பெறவில்லை. அது ஒரு பகுதி உண்மையாகக் கூட இருக்கலாம். ஆனால், முழு உண்மை என்பது இலட்சக்கணக்கான ஆர்.எஸ்.எஸ். ஊழியர்களை அவர்கள் தெருவில் இறக்கியிருந்தனர்.

அவர்கள் 50,000 வாட்ஸ் அப் குருப்பை உருவாக்கியுள்ளனர். பெரும்பாலான ஊடகங்களைத் தங்கள் பக்கம் கவர்ந்துவிட்டனர். அன்மையில் நடந்த உத்தரபிரதேச தேர்தலின் போது, தி வயர் மற்றும் ஸ்க்ரால் ஊடகத்தைச் சேர்ந்த செய்தி சேகரிப்பாளர்கள் உத்தரப் பிரதேசத்தில் உள்ள விவசாயிகளையும் கிராமவாசிகளையும் நேர்காணல் கண்டபோது ‘பணமதிப்பிழக்க நடவடிக்கைப் பற்றி நீங்கள் அறிந்துள்ளீர்களா?’ என்று கேட்டனர். தாங்கள் மிகவும் பாதிப்புக்குள்ளாயினர் என்றும் தங்களுடைய பொருளாதாரங்கள் சீர்குலைந்ததெனவும் சொல்லிவிட்டு ஆயினும் தாங்கள் மோழிக்கே வாக்களிக்க இருப்பதாக அம்மக்கள் கூறினர். ஏனென்றால், பெரும்பணக்காரர்கள் வங்கிகளில் பதுக்கி வைத்திருக்கும் கறுப்புப் பணமெல்லாம் மோழியால் எடுக்கப்பட்டு வருகிறது என்று ஊடகங்கள் அவர்களுக்கு சொல்கின்றன. இது ஒரு முழுப் பொய். உண்மை என்னவென்றால் உத்தர பிரதேசத்தில் தொலைக்காட்சி வெளியில் 75% வீதம் இத்தகைய மோழி ஆதரவு பறப்புறைகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

2009 தேர்தலுக்குப் பிறகு, அனைத்து கட்டத் தேர்தலும் முடியும்வரை தேர்தல் கணிப்புகளை செய்யக்கூடாதென்ற கொள்கையை தேர்தல் ஆணையம் மேற்கொண்டது. இதுவொரு தெட்டத்தெளிவான கொள்கை, அனைத்துக்கட்டத் தேர்தலும் முடிவதற்கு முன் கருத்துக்கணிப்புகளை வெளியிடுவதோரு குற்றமாகும். ஆனால், இதுவொரு குற்றமென்று அறிந்திருந்தும் உத்தரிப்ரதேசத்தில் முதல்கட்டத் தேர்தல் முடிந்தவுடன் 'தெளிக் ஜக்ரன்' என்ற ஊடகம் அத்தகைய சீர்கருத்துக்கணிப்பை வெளியிட்டது. அதற்காக அதன் ஆசிரியர்களுக்கு செய்யப்பட்டார்.

அப்படி சிறையில் வைக்கப்படுவதற்கு அவருக்கு எத்தகைய வெகுமதி வழங்கப்பட்டிருக்கும் என்பதை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இப்படித்தான் ஊடகங்கள் உண்மையைத் திரிக்கின்றன. இதுதான் அவர்களது அரசியல் விளையாட்டாகும். குழியரசுதலைவர் தேர்தல் முறை, நாடாஞ்சுமன்றத்திற்கும் சட்டமன்றத்திற்கும் ஒரே நேரத்தில் தேர்தல் என இவையாவும் இந்நாட்டை முழுப் பாசிச் நாடாக மாற்றுவதற்கான படிக்கட்டுகளாகும். ஏற்கெனவே, நாம் அதை நோக்கித்தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம்.

இன்னெனாரு செய்தியை நினைவுபடுத்தி விட்டு, நான் என்னுடைய உரையை நிறைவெச்சியிறேன். தேசிய உணர்வுகள் கீப்போது சீரழிக்கப்பட்டு வருகின்றன. தமிழ்த்தேசிய உணர்வும், கன்னட தேசிய உணர்வும் வெறும் மொழியணர்வாக சுருக்கப்படுகின்றன. கர்நாடகாவில் பெரியாருக்கென்றொரு பெரும் மதிப்பு எங்களிடையே உண்டு. பெரியாரைப் பொருத்தவரை அவரது கியக்கம் ஒருக்கப்பட்டோரின் சுயமரியாதைக்கானதே ஒழிய மொழிக்கானதல்ல. ஆனால், இன்று அவரது கியக்கத்தில் இருந்து சுயமரியாதையையும், அரசியல் உணர்வையும் நீக்கிவிட்டு வெறும் மொழிப் பெருமையாக, சமஸ்கிருதக் கலப்பு எதிர்ப்பாகவும் சுருக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்புகின்றனர். இன்று, கர்நாடகாவில் இந்து கன்னட யுவ சங்கம் போன்ற அமைப்புகள் உருவாகியுள்ளன.

நன்பர்களே, தாராளமயம், தனியார்மயம், உலகமயம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்பும் முதல் முறையாக தனிப் பெரும்பான்மை கொண்ட கட்சி மக்களவையில் இருக்கிறது. 1991 க்குப் பிறகு எந்தவொரு கட்சியும் தனிப்பெரும்பான்மையுடன் ஆட்சியைப் பிழக்கவில்லை. பி.வி. நரசிம்ம ராவ் தொடங்கி, வாஜ்பாயியின் 30 நாள் அரசு, தேவெகளடா அரசு, ஐ.கே. குஜரால் அரசு, மீண்டும் வாஜ்பாய் அரசு, ஜக்கிய முற்போக்கு கூட்டணி அரசு 1, ஐ.மு.கூ 2 என எல்லா அரசுகளும் 20 ல் இருந்து 25 கட்சிகள் வரை கொண்ட கூட்டணி அரசுகளாகும். முதல் முறையாக, தனிப்பெரும்பான்மை பெறுவதிலும் பா.ச.க. வெகுதொலைவில் ஒல்லை. இன்னும் சில சட்டசபை தேர்தல்களே போதும் அதுவும் நடந்துவிடும். ஏற்கெனவே மொத்தமுள்ள 29 மாநிலங்களில் 17 இடங்களில் தேசிய ஜனநாயக முன்னணி ஆட்சி செய்துவருகிறது.

இந்திய அரசமைப்பில் ஆடிப்படைக் கட்டமைப்பே பாதிப்புக்கு உள்ளாகக்கூடியதோரு ஆபத்தான குழல் இது. இப்படித்தான் பாசிசம் சனநாயத்தில் ஆட்சிக்கு வருகிறது. பாசிசம் என்பது நெருக்கடி நிலையோ அல்லது சர்வாதிகாரமோ அல்ல. நெருக்கடிகால நிலையின் போதும், ஏராளமான மக்கள் கொல்லப்பட்டனர், நம்முடைய ஆடிப்படை மனித உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டன, நமது வாழ்வதற்கான உரிமை மறுக்கப்பட்டது. ஆனால், இந்திரா காந்தியும் காங்கிரஸும் நம்முடைய எதிரி என அறிந்திருந்தோம். ஆனால், இன்றோ நம்முடைய எதிரி நம் நன்பனைப் போல் காட்சி

தருகிறான். நமது போர்ப்படையின் கட்டளைத் தளபதி எதிரியின் கூடாரத்தில் சரணடைந்துவிட்டான்.

இன்று நாங்கள் மீண்டும் தமிழ்நாட்டை உற்றுநோக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். பார்ப்பனிய மேலாதிக்கத்தை எதிர்கொள்வதில் தமிழர்களுக்கென்றொரு மாபெரும் வரலாறு உண்டு. ஒட்டுமொத்த இந்திய நாட்டில் உள்ள சூத்திரர்களின் மற்றும் தலித்துகளின் மாபெரும் தலைவர் பெரியார். நாம் மீண்டும் பெரியாரிடமும் அம்பேத்கரிடமும் உண்மையான மார்க்சிய நீரோட்டத்திடமும் செல்ல வேண்டும். இந்த ஆற்றல்களை ஒன்றிணைக்க வேண்டும். உலக மூலதனத்திற்கும் புதிய வகை பார்ப்பனியத்திற்கு எதிரானப் போர் இது. நாம் மோழிக்கு எதிராக மட்டும் போராடவில்லை, கலாச்சாரம் மேலாதிக்கத்தின் ஊடாக நிகழ்த்தப்படும் உலக மூலதன சுரண்டலுக்கு எதிரானப் போர் இது. இந்தப் போரில் நாம் வென்றாக வேண்டும்.

[மாநாட்டில் கலந்து கொண்டு விவரால் உரையாற்ற முடியவில்லை. ‘மத்திய அதிகார குவிப்பும் மாநில அதிகார பகிரவும்’ என்ற தலைப்பில் கோவையில் நடந்த கருத்தரங்கில் ஆற்றிய உரையின் தமிழாக்கம் இந்த கட்டுரையாகும் - ஆங்கில வழி தமிழில்... கார்த்தி, பாலாஜி, சரவணன்.]

தோழர் சிவசுந்தர்
ஆசிரியர், கெளரி லங்கேஷ் பத்திரிகை, கர்நாடக
shivasundar35@gmail.com

தமிழ்நாடு - மக்கள் விடுதலை + தமிழ்த் தேசியம்

19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்காலங்களில் தமிழ், தமிழன், திராவிடன், தென்னிந்தியா எனும் அடிப்படையில் தங்களுக்கான உரிமைகளைக் கோருவது எனும் அடிப்படையில் உரிமைக் குரல் எழுத் தொடங்கியுள்ளது. உலகம் முழுவதும் மக்கள் எழுச்சி, மன்னராட்சி யின் மகுடங்கள் வீற்றத்தப்பட்ட காலங்களின் தொடர்ச்சியாக 20 ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கக் காலங்களில் சோவியத் தெரியப் புரத்சியின் வெடிப்புகளும், எதிரொலிகளும் உலகெங்கும் கேட்கத் தொடங்கின. தெற்காசியாவில் பிரிட்டிஷ் காலனி எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் தேசம், தேசியம் எனும் எழுச்சியை முன்கொண்டு வந்தது. பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்திற்கு எதிரான பல்வேறு மொழி இனமக்களின் எதிர்ப்புப் போராட்டம் சுதேசி உணர்வை இந்தியா, இந்தியர் எனும் சீர்மையை வளர்த்தெடுத்தது. சுதேசி உணர்வுக்கிடையே மொழி, இன அடிப்படையில் உரிமைக் குறவும் சீர்மை உணர்ச்சியும் இணைந்தே வளர்ந்தது.

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி எதிர்ப்பு, பிரிட்டன் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பில் இங்கிருந்த சமஸ்தானங்கள், சிற்றரசர்கள், மன்னர்களில் அடங்க மறுத்தவர்கள் சிறையிலடைக்கப்பட்டு தூக்கிலேற்றப்பட்டனர். பூலித்தேவன், வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன், வெலுநாச்சியார், மருது சகோதரர்கள், விருப்பாச்சி நாயக்கர், தீரன் சின்னமலை, அழகுமுத்துக்கோன், பெரும்பிருகு முத்தரையர் என இவர்களுடன் தூக்கிலேற்றப்பட்டவர்கள் ஆயிரக்கணக்கானோர். வெள்ளை அரசால் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட இந்தியா இங்கிருக்கும் கியற்கை வளங்களை கொள்ளையடிப்பதும், ஆலைகள் அமைத்து உழைப்பைச் சுரண்டுவதும், தங்களது நாட்டின் உற்பத்திப் பொருட்களை விற்கும் சந்தை விரிவாக்கம் எனும் பெயரில் அரசியல் ஆதிக்கம் துப்பாக்கிமுனையில் அரங்கேறியது. குண்டாந்தடிகளும், துப்பாக்கிக் குண்டுகளும் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய அரசால் எதிர்த்துப் போராடுபவர்களுக்குப் பரிசாக அளிக்கப்பட்டன. மொழி இனங்களாக, தேசங்களாக நாடு தழுவிய ஒன்றியைந்த எதிர்ப்பாக வளர்க்கப்பட்டது. வெள்ளை ஏகாதிபத்திய அரசுக்கு எதிராக ஒருங்கிணைப்பதற்கு, மொழிகளைக் கடந்து ஒற்றை மொழியின் அவசியம் தலைமை தாங்கியவர்களுக்கு, பிரிட்டன் நிழலில் வளர்ந்துவந்த புதிய ஆலை முதலாளிகளுக்குத் தேவையானது. ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி, ஆங்கிலம் ஆள்பவர்களுக்கான மொழியாகவும், சுதேசிப் போராளிகளின் அறிவிக்கப்படாத பழங்கு மொழியாக இந்தியும் அனைத்து மக்கள் மீதும் விருப்பமில்லாமலேயே திணிக்கப்பட்டது.

இதன் விளைவதான் 1937ல் முதல் காங்கிரஸ் முதல்வராகத் தேர்வு செய்யப்பட்ட திராசகோபாலச்சாரி பள்ளிக்கல்வியில் இந்தியைக் கட்டாயப் பாடமாகத் திணித்தார். 1947க்கு முன்பே இந்தி, இந்தி பேசாத மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்டதன் அடையாளம்தான் இது. 1937 - 40, பெரியாரின் சுயமரியாதை இயக்கமும், ஜஸ்டிஸ் கட்சித் தலைவர் ஏ.டி.பன்னர்செல்வமும் இணைந்து

மூன்றாண்டுகள் இந்தித் திணிப்புப் போராட்டங்கள் பல்வேறு வடிவங்களில் நடைபெற்றன. மூயிரக்கணக்கானோர் ஆண்கள், பெண்கள் எனக் கைது செய்யப்பட்டனர். 1938 சனவரியில் இளைஞர்கள் நடராசன், தாளமுத்து சிறைக்குள்ளோயே மரணமடைந்தனர். பெரியாருக்கு சீராண்டு கடுங்காவல் சிறைத்தன்டன. அண்ணாவிற்கு நான்கு மாதங்கள் தன்டன. இராசகோபாலச்சாரி பின்வாங்காமல் போட்டுக் கூட்டங்கள் நடத்திக் கொண்டிருந்தார். வெள்ளை ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பைவிட இந்தித் திணிப்பு இராசகோபாலச்சாரிக்கு முக்கியமானதாக இருந்தது. காங்கிரஸ் ஒதுரவு, எதிர்ப்பு எனப் பிரிந்து நின்றது.

இதுபோன்ற செயல்கள் நடைமுறையில் காங்கிரஸ் தாய்மொழியைப் புறக்கணித்து இந்தியை, சமஸ்கிருதத்தைத் திணிக்கும் பார்ப்பனச் செயலாகப் பார்க்கப்பட்டு எதிர்க்கப்பட்டது. 1937ல் முதலமைச்சராகப் பதவியேற்று ஒரே மாதத்தில் இந்தியைப் பாடத்திட்டத்தில் அறிவித்து, எதிர்ப்பையும் மீறி 1938 ஏப்ரல் 21 முதல் இந்தித் திணிப்பைச் சட்டமாக்கினார் இராசகோபாலச்சாரி. 1939இல் இந்தித் திணிப்பு எதிர்ப்புப் போராட்டம் கடுமையான தாக்குதலைச் சந்தித்தது. 1939 அக் 29 இராசகோபாலச்சாரி அரசு பதவி விலகியதால் கவர்னர் ஆட்சி வந்தது. 1940 பிப்ரவரி 21 கவர்னர் எர்ஸ்சின் கட்டாய இந்தித் திணிப்பை திரும்பப் பெற்றார். விடுதலை அடையும் னபே காங்கிரஸ் கட்சியின் ஒற்றை மொழித்திணிப்பு அரசியலுக்கு இது எடுத்துக்காட்டாகும்.

தாய்மொழித் தமிழ் காக்க, கட்டாய இந்தித் திணிப்புக்கு எதிராகத் தமிழ்நாடு போராடத் தொடங்கி 1946-50, 1965 என இன்றுவரை தாய்மொழித் தமிழுக்கான போராட்டம் கல்வியில், மூட்சிமொழியில், மைய அரசின் அலுவலகங்களில், ரயில்வே, வங்கி, அஞ்சலகம் எனப் பல துறைகளிலும் தொடர்ந்து வருகிறது. 1965 ஆட்சி மொழிச்சட்டத்திற்கு எதிரான மாணவர்களின் போராட்டம் மாணவர்கள் - இளைஞர்களின் உயிரிழப்பு எண்ணிக்கையைக் கூருதலாக்கியுள்ளன. மாநிலங்கள் விரும்பும் வரை ஆங்கிலமே தொடர்புமொழி எனும் திருத்தம் நிறைவேறியது.

இன்றும் நீட், நவோதயா, சி.பி.எஸ்.இ, கேந்திர வித்யாலயாப் பள்ளிகள் என இந்தி திணிக்கப்பட்டு வருகின்றது. அதற்கெதிரான போராட்டம் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. தமிழ் தெரியாதவர் தமிழ்நாட்டில் அரசுப் பணிகளில், நீதிமன்றங்களில், இரயில்வே, அஞ்சல், வங்கிப் பணிகளில் இருக்கக் கூடாது எனும் நிலை உருவாக்கப்பட வேண்டும். ஆரம்பக் கல்வி முதல், மூராய்ச்சிக் கல்வி வரை தாய்மொழியிலேயே எனும் நிலை உருவாக்கப்படவேண்டும்.

பழைமக்கெதிராக, பழைய காலாவதியாக வேண்டிய பின்தங்கிய நிலவுடையை கட்டமைப்பை நொறுக்கி, முற்போக்குக் குணத்துடன் உருவாகியிருக்க வேண்டிய தேசியம், தேசியவாதம் நவீன பிரிட்டிஷ் அரசு வடிவத்திற்குக் கீழே, விடுதலைப் போராட்ட இயக்கப் போக்கில் உருவானது. மெட்ராஸ் பிரசிடென்சியில் முதல்வராக பொறுப்பேற்ற காங்கிரஸ் கட்சியின் இராசகோபாலச்சாரியின் இந்தித்திணிப்பு தொடங்கி எதிர்ப்பரசியல் இயக்கப்போக்கில் தமிழ்த்தேசியம் கட்டமைக்கப்பட்டது. மையப்புத்தப்பட்ட அதிகாரம், ஒரே மொழி, ஒரே மதம், ஒரே வரி, ஒரே பண்பாடு என மையத்திலிருந்து தில்லி அதிகாரத் திமிரின் அழுத்தம் காரணமாக இன்றுவரை எதிர்ப்பரசியல் இயக்கப்போக்கில் கட்டமைக்கப்பட்டு வருகிறது. ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் கருத்தியல்தாக்கம், தமிழ்த்தேசிய இன விடுதலைக்கான விவாதங்களை ஆழமாக்கியுள்ளது.

தோழர் ஜீவா, தந்தை பெரியார், சிங்காரவேலர் உள்ளிட்ட ஒரு கருத்தியல் படை தமிழ்ச்சமூகத்தை, தமிழ்த்தேசியத்தை முன்னோக்கி நகர்த்தியள்ளது. பழைய சாதியக் கட்டமைப்பைக் காக்கும் பார்ப்பனீயக் கருத்தியலை எதிர்த்து மோதுவதன்மூலம் தமிழ்ச்சமூகம் ஆணாதிக்கம், பெரும்பான்மை இந்து மத ஆதிக்கம், சீற்றை அதிகார மைய அரசு ஆதிக்கம், இந்தி மொழி ஆதிக்கம், கிராமப்புற நிலவுடைமை அதிகார ஆதிக்கம் என இவைகளுக்கு எதிராக பன்முகப்பட்ட போரை நடத்தியள்ளது. பெரியாரின் சுயமரியாதை இயக்கம், கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் கிராமப்புற பண்ணையழைமைமுறை - சாதி ஆதிக்க எதிர்ப்பியக்கம், தமிழ் மீட்பு இயக்கம் என முழுமனைப் போராட்டத்தை தமிழ்நாடு சந்தித்து முன்னோக்கி வளர்ந்தது. இந்த முற்போக்கு இயக்கப் போக்கின் விளைபொருளாக சனநாயக விருப்பங்களுடன் சமத்துவத்திற்கான, சம உரிமைக்கான தன்மைகளுடன் தமிழ்த்தேசிய கருத்தாக்கம் உருப்பெற்று வந்துள்ளது. சோவியத் வெளியீருகளின் மூலம் தேசிய இனப்பிரச்சனைகள் குறித்து தோழர்கள் வெளின், ஸ்டாலின் தொடங்கி, தோழர் முதிருநாவுக்கரசு எழுதிய 'தேசியமும் - சனநாயகமும்' நூல் வரை அளித்துள்ள கருத்தியல் பங்களிப்பு தேசியம், தேசம் குறித்து ஆழமான விவாதங்களை உருவாக்கியுள்ளது.

சேர, சோழ, பாண்டியர்களின் வாரிசுகளாய், பழம்பெருமையின் கனவுகளுடன், அழுகி நாற்றமெடுக்கும் சாதியப் பிளவுகளைத் தக்க வைத்துக்கொள்ளும் சந்தர்ப்பவாதிகளாய், குதிரையிலும், யானையிலும் அமர்ந்து வாள், வேலோடு பவனி வரும் மன்னர்களாய் தலைவர்கள் தமிழ்த்தேசியம் என உரக்கக் கூறுகின்றனர். உலகம் மாறிய சூழலில் பயணிக்கிறது. ஏகாதிபத்திய உலகமயமாக்கம் வீருவரை எட்டிப் பார்க்கிறது. உற்பத்தியாகும் பொருட்கள் மட்டுமல்ல, உடல் உழைப்பை, மூளை உழைப்பை விற்றுப் பிழைக்கும் மனிதர்களும் ஏற்றுமதி, இறக்குமதிப் பொருட்களாக 19ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி மாறியுள்ளனர் எனும் உண்மையைப் பார்க்க மறுக்கும் போக்கு அரசியல், கருத்தியல் தளத்தில் சீங்கி சௌகிக்கிறது.

விவசாயம் நலிவடைந்ததின் மூலம் இந்தியாவின் அனைத்து தேசியனை இளைஞர்களும் இடம் மாறி, ஊர் மாறி பிற மாநிலங்களில் பிழைப்புத்தேடு கட்டுமானத் தொழில் உட்பட, அமைப்பாக்கப்படாத துறைகளில் பரவியுள்ளனர். வெளிநாடுகளில் அரபு நாடுகளில் கிலட்சக்கணக்கானோர் சென்றுள்ளனர். நவீன வளர்ச்சிக் காலக்கட்டத்தில் மொழி, இனத்தை மையப்படுத்திய தேசக் கட்டமைப்பில் பல்வேறு தேசிய இன சிறுபான்மையினரையும் சனநாயக ரீதியாக இணைத்துப் பார்க்க வேண்டியது தவிர்க்கக் கூடாதது. தேச உற்பத்தி, வளர்ச்சி, கட்டுமானத்தில் பங்கேற்கும் அனைவரையும் உள்ளடக்கியதுதான் தேசம், தேசியம். இனம் இனுரிமை என சனநாயகக் குரல் எழுப்புவதுடன் பழம்பெருமைகளைப் பேசுவதும், அன்றை தேசிய இனங்களுடன் உருவாகும் நீர் மேலாண்மைப் பிரச்சனைகளை பகைத்தன்மையுடன் அணுகுவதும் என அரசு, அரசியல்வாதிகளுக்கு எதிராக இயங்குவதற்குப் பதிலாக மக்களை மோத விடும் இனவாத அரசியலாக உருவெடுக்கிறது.

“உதட்டிலே மார்க்சியம். உள்ளத்திலே திரிபுவாதம்” என்பது போல,

“உதட்டிலே தமிழ்த்தேசியம், உள்ளத்திலே இனவாதம்” ,

“உதட்டிலே தமிழ்த் தேசியம், உள்ளத்திலே இந்திய தேசியம்”

என்றுதான் இன்றையச் சூழல் நம் முன்னே உள்ளது

1967 தமிழ்நாடு சட்டமன்றத்தைக் கைப்பற்றி ஆட்சி அமைப்பதுவரை கலை, இலக்கியத் தளத்தில், திரைப்படத்துறையில் மொழிக்காக, பழைமக்கு எதிராக, உயர்சாதிப் பணக்காரர்களுக்கு எதிராகக் குரல் எழுப்பும் நாயகர்களை, நாயகிகளைப் படைத்த தி.மு.க. படைப்பாளிகள் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய பிறகு மூவேந்தர் வாரிசுகளாக தங்களை முன்னிறுத்தினர். ஆனால் கட்சியாக இருக்கும் பொழுது குழுமமையான ஒருக்குமுறை அரசாகவும், எதிர்க்கட்சியாக வரும்குழலில் புரட்சிகரமான வசனங்களைப் பேசும் படங்களை உருவாக்கி உலவவிழுவது என இரட்டைத் தன்மை பேசும் தன்மையைப் பார்க்கமுடிந்தது. 1965 இந்தி ஆதிக்கத் தினிப்பு எதிர்ப்புப் போராட்டமும், மாணவர், கிளைஞர்களின் ஈகமும், 1967லே ஆட்சியைப் பிழக்க வழிகோலியது. இந்தித் தினிப்பு எதிர்ப்பு தமிழை வளர்த்தெழுப்பது என்பதற்கு மாறாக, எங்கும் தமிழ் எதிலும் தமிழ் என்பதற்கு மாறாக, எங்கும் ஆங்கிலம் எதிலும் ஆங்கிலம் என்பதாக மாறிப்போனது. ஆங்கில நர்சரிப் பள்ளிகள், தொடக்கப் பள்ளிகள் என ஆங்கில வழிக் கல்வி மோகம் பரவலாக்கப்பட்டது.

1967 முதல் 2017 வரை 50 ஆண்டுகளில் மாறி, மாறி ஆட்சி செய்து வருவது தி.மு.க, அ.தி.மு.க கட்சிகளே. மேடையில் தமிழ், இடையிடையே ஆங்கிலத்தின் மீது ஈர்ப்பை உருவாக்குவது, ஆங்கிலம் பேசுவதை, பேசியதை சாகசமாக முன்வைப்பதன் மூலம் ஈர்ப்பை உருவாக்குவது இன்றுவரை தொடர்கிறது. தந்தை பெரியாரின் பெண்ணடிமை எதிர்ப்புப் பாரம்பரியம் எனச் சொல்லிக்கொண்டு மேடை அரசியலில் பெண் அரசியல்வாதிகளைத் தரக்குறைவாகப் பேசுவது என்பது சீரழிந்த பண்பாடாக வெளிப்பட்டு வந்தது. சாய்பாபாக்களும், ஐக்கிவாசதேவ்களும், இந்துத்துவ யோகா மாஸ்டர்களும் பெருகி உயர்நடுத்தரப் பிரிவினரை ஈர்த்து நவீன முடநம்பிக்கைகளைப் பற்பிவிழும் சூழலில், தமிழ்நாட்டின் அரசும், அரசியல் தலைவர்களும், மதுமயக்கழுத்தும் தமிழர் விரோத இந்தியக் கூட்டணி அரசுகளில் கொள்கை கோட்பாடுகளின்றனர். உருவாகும் தமிழர் விரோத இந்தியக் கூட்டணி அரசுகளில் கொள்கை கோட்பாடுகளின்றனர். பதவிவெறி மற்றும் சுயநல சுகபோகத்திற்காக அமைச்சர்களாவதற்குப் போட்டு போட்டுக் கொள்ளளையடித்தனர். கிட்டத்தட்ட தமிழ்நாட்டின் அனைத்துக் கட்சிகளும் திராவிடக் கட்சிகளின் இச்செயலைப் பின்பற்றி வருகின்றன.

பரம்பரையாக நிலங்களை அதிகமாக வைத்திருந்த குழம்பங்களிலிருந்து பறிமுதல் செய்து, பரவலான நிலவிநியோகத்தைச் செய்யவில்லை. நில உச்சவரம்புச் சட்டத்தை கறாராக அமலாக்காமல் போலி ஆவணங்கள் மூலம் நில உடைமையாளர்களே பினாமிகள் பேரில் உடைமையாக்கிக் கொள்ள அரசே துணைநின்றது. கோவில், மடங்களின் நிலங்கள் கைப்பற்றப்பட்டு மறு விநியோகம் செய்யப்படாமல் நிலமற்ற கூவைத் தொழிலாளர்கள் பிழைப்புக்காக வேலைவாய்ப்புக்கு ஊர்மாறிச் செல்லும் அவைம் அதிகரித்துள்ளது. கிராமப்புற சாதிக் கட்டுமான, சனநாயக விரோத அடக்குமுறை முகம், சனநாயக முகமாக மாற்றப்பட வேண்டும். அக்ரகாரம், ஊர், சேரி எனும் பிளவுகள் ஒழிக்கப்பட்டு சமத்துவ, சமதர்மத் தமிழ்த் தேசியச் சமூகம் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

நவீன சமூகமாற்றத்திற்கு உகந்த சூழலை உருவாக்கத் தடையாக மக்களைப் பிரித்து மோதவிழும் சாதிக்கட்டமைப்பு, தீண்டத்தகாதவர்கள், ஒருக்கப்பட்டவர்கள் எனக் கால்பகுதி மக்கள் தொகை கொண்டவர்களைத் தாக்குவது இன்றுவரை தொடர்கிறது. சாதி குறித்துப் பேசினால் தமிழர்களில் பெரும்பான்மை பகுதியைப் பகைக்க வேண்டிவரும் என்பதால் சாதி ஒழிப்பு குறித்து

கவனம் செலுத்தாமல் தப்பித்துச் செல்வது மட்டுமல்லாமல், சாதியின் இருத்தலை அங்கீகரித்து, 'சாதியும் இருக்கட்டும், தமிழின விருதலை அரசியலும் இருக்கட்டும்' எனும் சந்தர்ப்பவாதப் பிற்போக்குத்தனமும் அரசியல்களத்தில் வரத்தொடங்கியுள்ளது. இதுதான் காங்கிரசின் தொடர்ச்சியாக தி.மு.க, அ.தி.மு.க கட்சிகளும் சமூகத்தில் சாதிப் பழநிலை எப்படி உள்ளதோ அதேபோல் கட்சிக்குள்ளும் சாதிப்பழநிலையைக் காப்பாற்றி, வாக்குவங்கி அரசியலிலும் சாதியைக் காத்து நிற்கின்றனர். குழிசைகளை எரித்த காலம் மாறி, குழியிருப்புகளைத் தாக்குவது, உழைத்துச் சம்பாதித்த வீட்டு உபயோகப் பொருட்களை யிக்கி, தொலைக்காட்சி, குளிர்சாதனப்பெட்டி, இருசுக்கர வாகனங்கள் என அடித்து நொறுக்குவது, தாக்குவது, படுகொலை செய்வது என யாவும் இன்றும் தொடர்கிறது. மனித சமூகத்தின் இயல்பான உணர்வான நட்பு, காதல், திருமணம், இருவேறு சாதிகளுக்கிடையில் நடப்பதற்குத் தடையாகச் சாதி உணர்வைத் தூண்டி நிற்பது, குறிப்பாக தாழ்த்தப்பட்ட இளைஞர், பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகப் பெண்களைக் காதலித்தாலோ, திருமணம் செய்தாலோ அவர்களைப் படுகொலை செய்வது எனும் கொரும் தலைவிரித்தாடுகிறது. பார்ப்பனர் - பார்ப்பனர்களோதார், தாழ்த்தப்பட்டோர் - தாழ்த்தப்பட்டோர்ல்லாதார் என இரு புள்ளியில் சாதிய முறண்பாடு இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. தேசிய இன விருதலைப் போராட்டம், சாதி ஒழிப்புக் கடமையைத் தன்னோடு இணைத்துக் கொள்ளவில்லையனில் தமிழ்ச்சமூகத்தின் முன்னோக்கிய பயணம் ஒரு இம்மியளவுடை முன்போகாது. சாதி ஒழிந்த தமிழர் ஒற்றுமை தமிழ்த்தேசிய சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்தின் முன்னிபந்தனையாகும்.

பெண்கள் சக மனுசியாகப் பார்க்கப்படுவதற்கு மாறாக, ரத்தமும் சதையுமான உணர்வுள்ள மனுசியாகப் பார்க்கப்படுவதற்கு புறம்பாக, சாதிய உணர்வின் அங்கமாக அதிகமான தாக்குதலை, ஒடுக்குமுறையை சந்தித்து வருகின்றனர். காதலிக்க மறுக்கும் பெண்களை முகத்தில் அமிலம் வீசுவது, சாதி மாறிக் காதலிக்கும் பெண்களைப் படுகொலை செய்வது என்பதன் மூலம் சாதி காப்பாற்றப்படுவதற்கான மையமாக பெண் மீதான ஒடுக்குமுறை கூருதலாகிவருகிறது. உலகமயமாக்கத்தின் காரணமாக தாராளவாதச் சூழல் கூடக்கூட பெண்கள் மீது, சாதிய மனோபாவத்தின் மீதான பிழி இறுகிக்கொண்டே வருகிறது. தமிழ்த்தேசிய சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டம் உலகமயச் சுரண்டல், தாராளமயத்திற்கு எதிராக, பெண் ஒடுக்குமுறை, சாதி ஒடுக்குமுறை கிவைகளுக்கு எதிராக இணைத்துப் போராட வேண்டியது நம் முன்னுள்ள சவாலாகும். தமிழ்த்தேசிய உருவாக்கம் பெண்களின் காதல். திருமணத் தேர்வு, அரசியல் இடைதுக்கீட்டு உரிமை, சொத்துரிமை பெறுவதற்கான போராட்டம், குடும்பம் சனநாயகப்படுத்தப்படுவது ஆகியவற்றுடன் இணைத்து ஒருகும்.

1990க்குப் பிந்தைய அரசியல் சூழல் இஸ்லாமியர் மீதான வெறுப்புணர்வு அமெரிக்கா தொடங்கி சர்வதேசத் தன்மையுடையதாக மாறி வந்துள்ளது. இந்திய அரசியல் சூழல், இரத யாத்திரை தொடங்கி, அயோத்தி மசூதி இடித்ததின் பின்விளைவுவரை அரசியல் ஆளுமை பெற்றதாக இன்று வளர்ந்துள்ளது. ஆனால் தமிழ்நாட்டில் காலான்ற முடியாமல் தினாறிக் கொண்டுள்ளது. தி.மு.க, அ.தி.மு.க, ம.தி.மு.க, பா.ம.க என பா.ச.க கூட்டணியில் பங்கேற்றதன் விளைவு தமிழ்நாட்டின் கிராமங்கள் வரை ஆர்.எஸ்.எஸ் தனது வலைப்பின்னலைப் படரவிட்டுள்ளது. ஆனால் பாச.க.விற்கான வாக்கு வங்கியாக மாற்றமுடியாமல் காப்பீட்டுத் தொகையைக்கூட இழந்துவருகிறது. செயல்விதா ஆட்சியிலிருக்கும்போது கருத்தியல் செல்வாக்குச்

செலுத்தி வந்த பா.ச.க. ஜெயாவின் இறப்பிற்குப் பிறகு அ.தி.மு.க. விற்குள்ளும், அ.தி.மு.க. மூட்சி மூலமும் நேரடியாகச் செல்வாக்கு செலுத்தி வருகிறது. அ.தி.மு.க. பலவேறு அணிகளாகச் சிதறினாலும் அரசைக் காப்பதன்மூலம் நேரடியாக ஆர்.எஸ்.எஸ் - பா.ச.க. அமைப்பிற்கான சாதகச் சூழலை தக்கவைத்துள்ளது. இல்லாமிய வெறுப்பும், சனநாயக மறுப்பும் இரட்டைத் தன்மையாக இயங்கிவருகிறது. வரலாற்றுநீதியாக தனது இயல்பிலேயே வேத மறுப்பு, பார்ப்பன எதிர்ப்பு மதச் சார்பற்ற சமூகச் சூழலைக் கொண்டுள்ளது தமிழ்நாடு, மொழித் திணிப்பிற்கு எதிரான போராட்ட வரலாறும், தில்லி தர்பாருக்கு எதிரான கோபமும், பார்ப்பன ஆதிகக்த்திற்கு எதிரான மனோபாவமும் கொண்டிருப்பதால் பா.ச.க. தனது நேரடியான இந்துத்துவ நிகழ்ச்சி நிரலை செயல்படுத்த முடியவில்லை. கிடைக்கும் ஒவ்வொரு வாய்ப்பையும் பெரியாரின் சுயமரியாதை, பகுத்தறிவு, மதச்சார்பின்மை கருத்துக்கு எதிராக, இந்து ஆண்மீகம் எனும் பெயரில் வெறித்தனமாக பரப்புயரை நடத்திவருகிறது. பெருமாள் முருகன் நாவல் தொடங்கி, வைரமுத்துவின் ஆண்டாள் குறித்த கட்டுரைவரை பார்ப்பனீய சிந்தனைகொண்ட பா.ச.க. தலைவர்கள், மடாதிபதிகள், சாமியார்கள், மதவெறியர்கள் தமிழ்நாட்டின் இந்து, இந்துத்துவ எதிர்ப்புக் கருத்தியல் போக்கின் மீது தாக்குதல் தொடுத்துவருகின்றனர்.

நீண்டகாலமாக ‘வருவாரா? வரமாட்டாரா?’ என இரஜினி இரசிகர்கள் எதிர்பார்த்த நடிகர் இரஜினி ஆண்மீக அரசியலுடன் களமிறங்குகிறார். தனது 48ஆவது வயதில் அடுத்த சட்டமன்றத் தேர்தலின்போது கட்சி தொடங்கப் போவதாக அறிவித்துள்ளார். ஏனென்றால், தமிழ்நாட்டில் சிஸ்டம் சரியில்லையாம்! வருகிற உள்ளாட்சித் தேர்தல், அடுத்த நாடாணுமன்றத் தேர்தல் போகட்டும். சட்டமன்றத் தேர்தலின் போதுதான் போர்க்களத்தைச் சந்திக்கப்போவதாய் ஆண்மீக அரசியலுக்கான தளமாக தமிழ்நாட்டை மாற்றப் போவதாய் இரஜினி அரசியல் வருகிறது. மதச்சார்பற்ற அரசியல் செல்வாக்குள்ள தமிழ்நாட்டு அரசியலில் தாராளமயம், இல்லாமிய-கிறித்துவ எதிர்ப்பு வெறுப்பு இந்துத்துவ, சாதிய, பெண்ணிழமை அரசியலை உள்ளடக்கிய ஆர்.எஸ்.எஸ். பா.ச.க அமைப்பின் அரசியலை எதிர்கொள்ள வேண்டிய சவால் தமிழ்த்தேசிய அரசியலுக்கு முன்னே எழுந்துள்ளது. தமிழக அரசியல் களத்தில் நிலவும் தி.மு.க, அ.தி.மு.க. எனும் இருதுருவ அரசியல் இடத்தில், இரஜினி - கமல் எனும் இருதுருவ அரசியலை முன்னிறுத்த ஆளும்வர்க்கச் சிந்தனையாளர்கள், அச்சு, காட்சி ஊடக முதலாளிகள் தங்களது ஆளும்வர்க்கச் சேவை முயற்சிகளை முன்னெடுக்கத் தொடங்கியுள்ளனர்.

சுயமரியாதை இயக்கத்தின், திராவிட இயக்கத்தின், ஊடேயும் வளர்ந்த வளர்க்கப்பட்ட தமிழின அரசியல், தமிழ்த்தேசிய அரசியல், இந்தித் திணிப்பு எதிர்ப்பு தாய்மொழிப் போராட்டங்களுக்கு இடையே வளர்ந்த தமிழ்த் தேசிய அரசியல், சாதி ஒழிப்பு, இந்துத்துவ எதிர்ப்பு அரசியல் போராட்டங்களுக்கிடையே வளர்ந்த தமிழ்த்தேசிய அரசியல், திராவிடர் - தமிழர் எனும் கருத்தியல் முரண்பாட்டைக் கடுமையாகச் சந்திக்கிறது. யார் தமிழர்? எனும் கேள்வி சாதி அடிப்படையிலான தேருதலையும், பிறப்பின் ஆடிப்படையிலான அடையாளப்படுத்தலையும் முன்வைக்கிறது. மக்கள் சனநாயகம், சமதர்மம் என முன்னொக்கியப் பார்வை இல்லாமல் நடப்பு தேர்தல் அரசியலில் தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சராவது எனும் கனவில் காய் நகர்த்துகின்றனர்.

சாதியக் கட்டுமானத்தை நியாயப்படுத்தும் இந்துமதக் கட்டமைப்பு தனது இந்துத்துவ காவிபயங்கரவாத அரசியலை வீரியப்படுத்துவதன் மூலம் தேசிய இனங்களின் மொழி, இன, பண்பாட்டு அடையாளங்களை அழித்தொழிக்கிறது. ஒற்றை மொழி, ஒற்றை மதம், ஒற்றைக் கல்வி,

ஒற்றைத் தேர்வு, ஒற்றைத் தேர்தல், ஒற்றை வரி, ஒற்றைப் பண்பாடு என அதிகாரத்தைக் குவிக்கும் ஒற்றை இந்திய ஆட்சி என்பது ‘இந்தி, இந்து, இந்தியா’ எனத் தன்னை வலுப்படுத்திக் கொண்டுள்ளது. உலகமயம், தாராளமயம், தனியார்மயச் சுரண்டல் ஆதிக்கம் இயற்கை வளங்களைச் சூறையாடுவதுடன், அபாயகரமான பெருந்திட்டங்களைத் தமிழகம் நோக்கி அமல்படுத்துவதன் மூலம் தமிழ்நாட்டுக்குச் சோறுபோடும் காவிரிப்படுகை, தாழிரபரணி விவசாயம், மூல்லைப் பெரியாறு விவசாயம், கொங்குமண்டலம் எனக் குறிவைத்துத் தாக்குகிறது. விவசாயிகள், விவசாயத் தொழிலாளர்கள் விவசாயத்தைவிட்டு வெளியேறும் நெருக்கடியை, சிறுதொழில்கள், வணிகம் என அழிவைத் தடுக்கமுடியாத நெருக்கடியை, கைத்தறி, விசைத்தறி, சிறிய ஆலைகள் பாதிப்பு என உருவாக்கி இலட்சக்கணக்கானத் தொழிலாளர்களை வீதிகளை நோக்கி விரட்டியுள்ளது. விவசாயம், தொழில்கள் நலிவடைந்ததன் மூலம் கார்ப்பரேட் இந்தியாவின் அனைத்து தேசியத்தின் கிளைஞர்களும் இடம்மாறி, ஊர் மாறி பிற மாநிலங்களில் பிழைப்புத் தேடி கட்டுமானத் தொழில் உட்பட, அமைப்பாக்கப்படாத துறைகளில் பரவியுள்ளனர்.

சட்டப்படியான கூலியைக்கூட தமிழ்நாட்டுத் தொழிலாளர்களுக்கு கொடுக்க மறுக்கும் கட்டுமான நிறுவன முதலாளிகளும், கட்டுமான ஓப்பந்ததாரர்களும், பினாமி பெயரில் தொழிற்சாலைகள் நடத்தும் தமிழக அரசியல் தலைவர்களும், தமிழ் மாநில அரசும் அடிமட்டக் கூலிக்கு வடமாநிலத் தொழிலாளர்களைக் கொண்டுவந்து இறக்கினர். இந்தி படித்தால் இந்தியா முழுவதும் வேலை கிடைக்கும் எனத் தமிழ்நாட்டில் பொய்க்கதை பேசித் திரியும் இந்திய ஆளும்வர்க்கச் சிந்தனை அடிமைகள், இந்தி பேசத் தெரிந்த பீகார், அசாம், மணிப்பூர் வடமாநிலத் தொழிலாளர்கள் தாங்கள் பிறந்து வளர்ந்த பூமியில் வேலை வாய்ப்பில்லாமல் இலட்சக்கணக்கில் வந்து தமிழ்நாடு முழுவதும் பரவிக் கிடப்பதைக் கண்டு வாய்மூடிக் கிடக்கின்றனர். மும்பையிலும், தெரா மொழி பேசும் பகுதிகளிலும் பிழைப்பு நடத்திக் கொண்டிருக்கும் இந்தி தெரியாத தமிழர்களும், அரபு நாடுகளில் பணிபுரியும் உருது தெரியாத தமிழர்களும், புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களும் என உலகம் வேறு சித்திரத்தைக் கொண்டுள்ளது.

புலம் பெயர் தொழிலாளர்களுக்கான சட்டப்பாதுகாப்பை அமல்படுத்த வலியுறுத்துவது, எல்லோருக்கும் அவரவர் மொழிப்பகுதிகளில் கல்வி, வேலைக்காகப் போராடுவது, விரும்புவர்கள் மட்டும் கல்வி, வேலைக்காக அவரவர் பகுதியைவிட்டு இடம்பெயர்வது, அடிமட்டக் கூலிக்கு வெளிமாநிலத் தொழிலாளர்களை தமிழ்நாட்டில் இறக்கி, தமிழ்நாட்டுத் தொழிலாளர்கள் வயிற்றலடிக்கும் கட்டுமான நிறுவன முதலாளிகளுக்கு, கட்டுமான ஓப்பந்ததாரர்களுக்கு, பினாமி பெயரில் தொழிற்சாலைகள் நடத்தும் தமிழக அரசியல் தலைவர்களுக்கு, தமிழ் மாநில அரசுக்கு எதிராகப் போராடுவது மற்றும் தொழிலாளர் நலச் சட்டங்களை கறாராக அமல்படுத்தப் போராடுவதும் உழைக்கும் மக்களுக்கான தமிழ்த்தேசியத்தைப் படைக்க வழிவகுக்கும்.

‘தேசியம் என்பது வரலாற்றில் புது அம்சமாகப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் எழுத்தொடங்கியது. அதாவது இனம் பழையது; அது முன்னரே இருந்தது. மொழி பழையது; அதுவும் முன்னரே இருந்தது. அவ்வாறு முன்னரே பழையானதாயிருந்த அந்த இனத்தோடு அல்லது மொழியோடு சனநாயகம் எனும் புதிய அம்சம் சேரும்போது, அது தேசியம் என்றாயிற்று. ஆதலால் தேசியம் என்பது சனநாயகம் என்னும் ஒரு புதிய அம்சத்தின் வரவைத் தன் உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட ஒரு புரட்சிகர வரலாற்று அம்சம் ஆகும். சனநாயகத்திற்கான பயணத்தில் தேசியவாதம்

ஒரு கட்டமாகும். தேசியவாதமானது, சனநாயகத்தை அடைவதற்கான ஒரு வழிவழும், சனநாயகத்தைச் சுமந்து செல்லும் ஒரு வாகனமும் ஒரும். தேசியவாதம் எனும் காலக்கட்டக் கருவியைக் கையில் ஏந்தாமல் சனநாயகத்தைப் பிரசவிக்க முடியாது”

“தேசியவாதம் எங்கு ஆதிக்கவாதம் ஆகின்றதோ, எங்கு இனவாதம் ஆகின்றதோ அப்போது அது சனநாயகத்திற்கு எதிர்வாதமாகி சனநாயக விரோதப் பாத்திரத்தை வகித்து விடுகின்றது. ஆதலால் தேசியம் என்பது கற்காலத்திற்குத் திரும்பிச் செல்லும் ஒரு பழைமைவாதமல்ல. அது இன்றைய காலத்தை விடவும் முன்னொக்கிச் செல்லவல்ல ஒரு புதுமை போக்கு ஆகும். அது மென்மேலும் பறந்த சனநாயக விருப்பங்களை முன்னெடுத்துச் செல்லும் மற்போக்கான ஒரு கோட்பாடும், நடைமுறையும் ஆகும்.” [மு.திருநாவுக்கரசு, தேசியமும் ஜனநாயகமும், பக: 12]

தற்சார்புப் பொருளாதாரம், சுயமரியாதை, சனநாயகப் பண்பாடு கொண்ட
சாதி ஓழிந்த, சமதர்மத் தமிழ்த் தேசக் குழியரசு படைத்திடுவோம்!
சமதர்மக் குழியரசுகளின் கூட்டுரசை இருவாக்கிடுவோம்!

தோழர் மீ.த. பாண்டியன்
தலைவர், தமிழ்த்தேச மக்கள் முன்னணி
marxpandian@yahoo.com

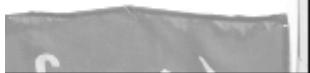
நூறாண்டாய் தொடரும் சுயநிர்ணய சிந்தனைப்போக்கு

ந்த நிகழ்வில் சுயநிர்ணய உரிமைக் குறித்துப் பலவேறு செய்தி கள் பகி ர் ந் து கொள்ள ப்பட்டுள்ளன. முன்வைத்துள்ள இந்தக் கருத்துகளுக்கு என்னுடைய உடன்பாட்டை, ஒத்துழைப்பை முதலில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த மாநாட்டின் நோக்கத்தைப் பற்றி சொல்லி விளக்கப்பட்டிருக்கும் துண்டறிக்கையின் இறுதியாக இருக்கும் இரண்டு பத்திகள் பற்றித்தான் நான் பேச வேண்டும் என்று கருதுகிறேன்.

“இந்த சூழலில் தமிழர் யார்? தமிழரின் பகைவர் யார்? மாநில சுயாட்சியா? தனித் தமிழ்நாடா? சுயநிர்ணய உரிமையா? ஆகியவை தீவிர பேச பொருட்களாகியுள்ளன.” என்றுள்ளதைப் பற்றியும்,

“இந்திய தேசியத்தை மறுத்து, திராவிட தேசியத்தை விமர்சித்து, தலித் தேசியத்தோடு உரையாடி, வட்டார், சாதி, இனக்குழுமவாத பிற்போக்கு நிலவுடைமைக் கால உறவுகளை முறியடித்து” என்பதைப் பற்றியும் பேச விரும்புகிறேன். முன்னர் பேசப்பட்டுள்ள செய்திகள் எல்லாம் உடன்பாடான செய்திகள்தான் என்பதால் அவை பற்றி பேசுவதற்கு எதுவும் இல்லை.

இந்த நேரத்தில் இரண்டு, மூன்று செய்திகள் பற்றி சொல்ல வேண்டும். நமக்குள்ள மரபுகளைப் பற்றியும் அதன் தொடர்ச்சியாக இந்த மாநாடு முன்னெடுக்கப்படுகிறது என்றும் சொன்னார்கள். நீதிக்கட்சி என்றறியப்பட்ட அந்தக் கட்சி தொடங்கப்படுவதற்கு முன்னால் அயோத்திதாசர் இந்த வரிகளை எழுதுகிறார். சுதேசிகள் யார்? வந்தேறிகள் யார்? என்ற சொல்லை அவர் பயன்படுத்துகிறார். சுதேசிகள் யார்? என்ற இடத்தில் தமிழ்நாட்டில் பாரம்பரியமாக வாழ்ந்து வருகின்ற பழங்குடிகள், தமிழ்நாட்டில் குடியேறி நூறாண்டுகளுக்கு மேலாக வாழ்ந்து வருவோர் சுதேசிகள் என்று சொல்கிறார். அழுத்து, ‘இந்திய தேசத்தின் சிந்துநியின் ஜரமாக வந்து குடியேறியவர்களும் இந்துக்கள் என்று அழைக்கப்பெற்றோரும் [இந்திய தேசத்திற்குள் புதிதாக வந்தேறிய ஆரியர்களைக் குறிப்பிடுகிறார்] எத்தனை நூற்றாண்டுகள் இங்கு வாழ்ந்திருந்தாலும், வருணாசிரமத்தையும், ஜாதியத்தையும் தூக்கிப் பிடிக்கிற அவர்கள் எப்போதும் சுதேசிகள் ஆகமாட்டார்கள்’ என்று சொல்கிறார். ஆகவே, அவர்களுக்கு சுதேசி என்ற பெயரே கிடையாது என்கிறார். இதைத்தான் நாமும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. பல தமிழ்த்தேசியர்கள் பல நேரங்களில் மா.பொ.சி. போன்றவர்கள்கூட யாரை இணைத்துக் கொள்ளலாம், வெளியே வைத்துக் கொள்ளலாம் என்பதில் தமிழ்த்தேசிய வரையறைக்குள் பல்வேறு கருத்துகளைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, பிற மொழியாளர்களைத்தான் எதிர்த்துருவத்தில் நிறுத்திக் காட்டியுள்ளனர். இந்திய தேசியம் அல்லது இந்துமதம் என்றவற்றினுடைய பாதுகாப்பாளர்களாக இருந்துவரும் பார்ப்பனர்களைத் தமிழ்பேசுகிறார்கள் என்பதற்காகத் தமிழர் என்ற பெயரால் இணைத்துக்கொள்ளலாம் என்று முன்வைத்திருப்பதிலிருந்து மாறுபடுகிறோம் என்ற செய்தியை முதலில் குறிப்பிடவிரும்புகிறேன்.

அதற்கு அடுத்ததாக, நீதிக்கட்சி என்பது நம்முடைய தமிழ்நாட்டில் இயங்கிய ஓர் அரசியல் கட்சி. அக்கட்சியைப் பணக்கார ஜமீன்தார்கள், அவர்களுடைய உத்தியோக அல்லது பதவி ஆசைக்காக உருவாக்கப்பட்ட அமைப்புப்போல பரவலாகப் பேசப்பட்டுவருகிறது. அந்த கட்சி JUSTICE என்ற ஆங்கில ஏட்டை நடத்தியது. அதன் காரணமாகவே தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம் என்ற பதிவுப் பெயருக்குப் பதிலாக ஏட்டின் பெயரால் அக்கட்சி ஜஸ்டிஸ் கட்சி என்றழைக்கப்பட்டது. அந்த ஜஸ்டிஸ் ஏட்டில் அதன் ஆசிரியராக இருந்த டாக்டர் டி.எம்.நாயர் எழுதிய ஒரு செய்தியை உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். 9-11-1947 என்று அவ்வேட்டில் ஒரு செய்தியைப் பதிவுசெய்துள்ளார். அதை அவர் எழுதி ஒரு நூறாண்டு கடந்துவிட்டது. அந்த ஏடு நமக்கு இப்போது கிடைக்கவில்லை என்றாலுங்கூட அதை பின்னாளில் வேறொருவர் மீள்பதிவு செய்துள்ளார்.

1947 ஆம் ஆண்டு இந்திய விருதலையின்போது பெரியார் அதைத் 'துக்க நாள்' என்று சொன்னார். ஆனால், திராவிடர் கழகத்தின் பொதுச்செயலாளராக இருந்த அண்ணாவோ பெரியாரின் அறிவிப்புக்கு எதிராக 'மகிழ்ச்சியான நாள்' என்று அறிக்கைவிட்டார். அந்த இரண்டு அறிக்கைகளையும் வைத்து, அதற்கு நெடுநாளைக்கு முன்பே பெரியாருடன் முரண்பட்டு வெளியேறியிருந்த மணவை ரெ.திருமலைசாமி, பெரியாரை விட்டு விலகிப்போனவர்தான் என்றாலும் அந்த நிலையில் அண்ணாவின் நிலைப்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று விரிவான கட்டுரை ஒன்றை எழுதுகிறார். அக்கட்டுரையில் அவர் ஒரு செய்தியைச் சொல்கிறார். 1940இல் கிரிப்ஸ் குழு இங்கு வந்திருந்தபோது அதற்கான அறிக்கைத் தயாரிப்பதற்காக நான் ஒருமுறை ஆவணங்களைத் தேடி 'விருதலை' அலுவலகம் சென்றபோது, அண்ணா அவர்கள் அலுவலகத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அப்போதுதான் கி.ஆ.ப.வி.சவநாதன் அவர்கள் அமைப்பைவிட்டு விலகியிருந்தார். அண்ணா பொதுச்செயலாளர் பொறுப்பை ஏற்றிருந்தார். அந்த காலத்தில் அங்கு சென்றபோது அண்ணாவின் மேசையில் ஜஸ்டிஸ் நாளேட்டின் நான்கு தொகுப்புகள் இருந்ததைப் பார்த்தேன். அதிலிருந்துவர்ற அண்ணா படித்தாரா? படிக்கவில்லையா? எனத் தெரியவில்லையே என்று சொல்லிவிட்டு அந்தப் பத்திரிகையில் வந்ததை எழுதுகிறார்.'

"தென்னிந்தியாவில் வாழும் மக்கள் ஒரே குலத்தவர் [திராவிடர்]. இந்த நான்கு சகோதரர்கள் பேசிய பாலை ஒரே மூலத்தில் இருந்து பிரிந்தவை. சென்னை மாகாணத்தில், கேரளாவும் கன்னடமும் ஆந்திரமும் தமிழ்ப்பிரதேசங்களும் அடங்கியிருந்தாலும் இந்த தென்னிந்தியா தற்போதைய இந்தியாவின் மத்திய அரசில் இருந்து விலகி நான்கு பிரதேசங்களும் சேர்ந்து இறையாண்மையுள்ள தேசங்களின் கூட்டரசு ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காகவே எங்கள் தென்னிந்தியர் நலவரிமைச் சங்கம் ஏற்பட்டது. அதற்காகவே பாடுபடப் போகிறது" என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதியதை மொழி பெயர்த்துப் போட்டிருக்கிறார். அந்த திராவிடநாடு மொழிவழியாகப் பிரிந்து, திராவிட இனம் என்ற அழிப்படையில் ஒரு கூட்டரசாக விளங்கும் என்று எழுதியுள்ளார்.

அதேபோல, இன்னொரு செய்தியும் சொல்ல வேண்டும். மத்திய நாடானுமன்ற மாநிலங்களைவ, அதை Council of States என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அதில் உறுப்பினராய் இருந்த ஒருவர். அவர் ஒரு மலையாளிதான் - சர்.சங்கர நாயர். ஒரு செய்வெப்பற உயர்நீதிமன்ற நீதிபதியும்கூட. அவரொரு தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறார். சென்னை மாகாணத்தில் உள்ள தமிழ்பேசும் பத்து மாவட்டங்களை சுயநிர்ணய உரிமை கொண்ட முழு இறையாண்மை கொண்ட

பகுதியாக அறிவிக்கக்கோரி தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறார். அப்பகுதிக்கென்று தனி சட்டமன்றம், கடற்படை, விமானப்படை, இராணுவம் ஆகியவை இருக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தைக் கொண்டுபோயுள்ளார். தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த சங்கர நாயர் தமிழ்நாட்டிலிருந்து சென்ற உறுப்பினர். அவர் கொண்டுவந்த தீர்மானத்தில் பிற மொழிபேசும் பகுதிகளை எல்லாம் அவர் விட்டுவிட்டார். தமிழ்நாட்டுக்கு மட்டும்தான் கேட்கிறார். அப்போது மத்திய அரசில் இதை மறுக்கிறார்கள். காலத்திற்கு ஒவ்வாதது என்கிறார்கள். வங்கத்திலிருந்து ஒரு உறுப்பினர் எதிர்த்துப் பேசியிருக்கிறார். அதையெல்லாம் அவர் பதிவு செய்கிறார். இப்படி தொடர்ச்சியாக தமிழ்நாட்டில் இருந்து சுயநிர்ணய உரிமை கோரும் குரல்கள் எழுந்துள்ளன.

இந்த இரண்டு நிகழ்ச்சிகளோடு இன்னொரு நிகழ்ச்சியையும் சொல்ல வேண்டும். பெரியார் 1938இல் 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே' என முழுக்கம் வைக்கிறார். அதற்கு முன்னால் பலவிடங்களில் பெரியார் தேசியம் குறித்து பேசுகிறார். பொங்கல் விழா என்பதை தமிழ்த்திருநாள் என்று சொல்லி பச்சையப்பன் கல்லூரியிலே திரு.வி.க. அவர்களும் பேராசிரியர் நமச்சிவாயம் பிள்ளை அவர்களும் பெரியாரும் கலந்துகொண்ட கூட்டம் அது. அப்போது இந்தியைப் பற்றிய பேச்சு வந்திருக்கிறது. அப்போது பெரியார் சொல்கிறார். நாம் "தமிழ்திருநாளைக் கொண்டாடுக் கொண்டிருக்கிறோம். அதை வலியுறுத்துகிறோம். இந்த வேளையில் நாம் பலவற்றை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். நம்முடைய இலக்கியங்கள் எல்லாம் நமக்கு பயன்படுவது மாதிரி இருக்கிறதா? இல்லை. இங்கிலாந்து நாட்டிலே சொல்வார்களாம், சேக்ஸ்பியர் வேண்டுமா? இங்கிலாந்து வேண்டுமா? என்று கேட்டால் ஒரு இங்கிலீஸ் மகன் சேக்ஸ்பியர் வேண்டும் என்று சொல்வானாம். நாம் எதை கேட்பது? இந்தியா வேண்டுமா? கம்பராமாயணம் வேண்டுமா? என்று கேட்டால் உண்மை தமிழ்மகன் என்ன சொல்வான்? இரண்டு சனியனும் வேண்டாம் என்றுதானே சொல்வான்" என்று 1936 இல் சொல்கிறார். "தமிழ்நாடு தமிழருக்கே" என்ற முழுக்கமெல்லாம் வைப்பதற்கு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இப்படி சொல்கிறார். அதற்கு முன்னாலும் இதைப் பற்றி பேசுகிறார்., இந்தியா ஒரு நேரிணை? அதன் பாலை எது? என்று கேட்கிறார். இது 1930 இல் சேலத்தில் நடந்த வன்னியர்குல சத்திரியர் மாநாட்டில் பேசியது. மற்றொரு வாய்ப்பில், "மத்ராஸ் ஒரு நேசன் அல்ல என்றும் அது தனித்திருக்க முடியாது என்றும், ஒருவர் தில்லியில் பேசியிருக்கிறார். அதற்கு பதிலளிக்கும் வகையில், 'மத்ராஸ் ஒருதனி தேசமாக இருந்தது, இன்றும் இருக்கிறது' என்பதை நான் சொல்லீக் கொள்ள விரும்புகிறேன்" என்றார் பெரியார். இவை அந்நேரத்தில் பெரியாருக்கு இருந்த பார்வையைக் காட்டுகின்றன.

1939 இல் 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே' என்ற முழுக்கத்தை 'திராவிட நாடு திராவிடருக்கே' என்று மாற்றிக்கொள்கிறார் என்பது உண்மைதான். ஆனால், அப்போதும்கூட ஒவ்வொரு நேரத்திலும் 'திராவிட நாடு திராவிடருக்கே' என்று எழுதும்போதெல்லாம் அடைப்புக்குறிக்குள் 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே' என்று எழுதிக் கொண்டோன் வந்திருக்கிறார். 'திராவிடர்கள்' என்று எழுதும்போது அடைப்புக்குறிக்குள் 'தமிழர்கள்' என்றும் 'தமிழர்கள்' என்று எழுதும்போது அடைப்புக்குறிக்குள் 'திராவிடர்கள்' என்றும் எப்போதும் எழுதிக்கொண்டே வந்திருக்கிறார். அவர் தேசிய சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிப் பேசுகிறார். 1940ல் குடும்பாகிறார் இதுபற்றி ஒரு தலையங்கம் எழுதுகிறார். 1943ல் ஒருமுறை இதுபற்றி தலையங்கம் எழுதுகிறார். இரண்டிலும் பெரியார் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றி சொல்கிறார். "இன்று இந்தியாதான் தனது நாட்டின் எதிர்காலத் திட்டத்தை வகுக்க, நிர்ணயிக்க உரிமை கொண்டதென கூறுகையில், தமிழ்நாட்டின், திராவிட நாட்டின் எதிர்காலத்திட்டத்தை,

நிலையை வகுக்க, நிரணயிக்க தமிழ்நாட்டுக்குத்தான் உரிமை உண்டென்று நான் விளக்கிக்கொண்டு வருகிறேன். உண்மையிலேயே தமிழ் மகன் சுயநிரணய உரிமையைப் பெற்றிருந்தால் தன்னைப் பார்ப்பனியத்துக்கு அடிமைப்படுத்தி தன்னைச் தாசி மகன், சூத்திரன் என்று அழைத்துக்கொள்ள வெட்கப்படாமலிரும்பானா? என்று கேட்கிறோம். இந்த ஒழிதன்மை, மானங்கெட்ட வாழ்வ ஒழிய வேண்டுமானால் தமிழனுக்குச் சுயநிரணய உரிமையிருத்தல் வேண்டுமென்பது நன்கு விளங்கும்” என்று அவர் 11.2.1940ல் குடுமிரசில் எழுதுகிறார்.

பின்னால் 1942 இல் ஒருமுறை பேசுகிறார். சாவர்க்கருக்கு 60 வது ஆண்டு விழா கொண்டாகுகிறார்கள். அப்போது சாவர்க்கர் இந்துத்துவாவைப் பற்றி பேசும் போது ‘முஸ்லீம்கள் முஸ்லீம் என்ற காரணத்திற்காக வெறுக்கப்படுவதில்லை, அவர்கள் ஆக்கிரமிப்பு கொள்கையை அனுஷ்டிப்பதால் வெறுக்கப்படுகிறார்கள்’ என்று பேசுகிறார். இதைக் கண்டது 08-0-1943 இல் விருதலையில் ஒரு தலையங்கம் எழுதுகிறார் பெரியார். முஸ்லீம்களோ திராவிடர்களோ சுயநிரணய உரிமை கோருவது எப்படி ஆக்கிரமிப்பாகும்? அவர்கள் மற்றவர்களால் இழிவாக, அடிமையாக நடத்தப்படுவதிலிருந்து விருதலையடைந்து மானத்துடன் சுயமரியாதையுடன் விளங்க வேண்டும்; அதற்கு தங்களைத் தாங்களோ ஆண்டு கொள்கிறோம் என்கின்றனர்’ என்று எழுதுகிறார். அந்த கட்டுரையின் தலைப்புதான் மிகவும் வியப்பாக இருக்கிறது. “சுயநிரணய உரிமை கோருவது ஆக்கிரமிப்பா? என்பதுதான் பெரியார் அந்த தலையங்கத்திற்கு வைத்த தலைப்பு. “தமிழன் தன்னை இந்தியன் என்று கருதியதால் தமிழ்நாட்டையும், தமிழர் வீரத்தையும், கலையையும், நாகரிகத்தையும் மறந்தான். தமிழன் தன்னை இந்து என்று கருதியதால் தனது மானத்தையும், ஞானத்தையும் பகுத்தறிவையும், உரிமையையும் மீந்தான். இரண்டு கட்டுக்களையும் உடைப்பதுதான் தமிழனை விருதலை பெற வைக்கும்” என்ற கருத்தினை 17.9.1939ல் குடுமிரசில் அவர் சொல்கிறார்.

ஆக, இவை குறித்தான் புரிதலெல்லாம் இருந்தாலும்கூட அன்றைய அரசியல் அலகாக இருந்தது சென்னை மாகாணம்தான். எனவேதான், 1940 இல் நீதிக்கட்சியின் நிர்வாகக் குழுவில் தீர்மானம்போடும் பொழுதுகூட ‘என்னுடைய திராவிட நாடு என்பது சென்னை மாகாணம் மட்டும்தான்’ என்கிறார் பெரியார்.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய தீர்மானங்கள், இந்தி எதிர்ப்புப் போரின் போதான தீர்மானங்கள் சுயநிரணய உரிமையை ஏற்றுக்கொண்டதாக இருந்ததையெல்லாம் சுட்டிக்காட்டினார்கள். அதே போல, 1952 ஆம் ஆண்டு நடந்த முதல் தேர்தலில் பெரியார் ஒரு முன்னணியை அமைத்து கம்யூனிஸ்ட்களுடைய வெற்றிக்காக உழைக்கிறார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தேர்தல் அறிக்கையில் வருவதை அவர் குறிப்பிடுகிறார். “இப்போதுள்ள மாகாணங்களுக்கு அவை பிரிந்து போகும் சுயநிரணய உரிமை உள்ளிட்ட விரிவான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டு மாநிலங்கள் மறுக்டைமைக்கப்படும். தேசிய இனங்களும் பழங்குடி மக்களும் தாமே விரும்பி சேர்கிற ஒரு ஒன்றுபட்ட இந்தியா உருவாக்கப்படும்” என்பது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய தீர்மானம். தேர்தல் அறிக்கையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதை சுட்டிக்காட்டி பெரியார் தன்னுடைய ஆதரவைக் கொடுக்கிறார். பின்னர் பொதுவுடமைக் கட்சியினர் மாறி வந்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கிறோம். 1952 இல் தமது நிலைப்பாட்டை மாற்றிக் கொள்கிறார்கள். அதே ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் பெரியார் அதைக் கண்டத்து ஒரு தீர்மானம் போடுகிறார். ‘அன்மையில்தான் நீங்கள் சுயநிரணய உரிமைக் கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னீர்கள், இப்போது அதுகூடாது என்று

சொல்லுகிறீர்கள்' என்று செப்டம்பர் மாதத்தில் விடுதலையில் கடுமையாக கண்டித்து ஒரு விமர்சனத்தை வைக்கிறார். 1952 தேர்தலில் ஆதரித்த பெரியார் 1957 இல் வந்த தேர்தலில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை ஆதரிப்பதில்லை என்று அறிக்கை கொடுக்கிறார். அப்பொழுது அந்த இடத்தில் அவர் சொல்கின்ற காரணமும்கூட 'சுயதிரண்ய உரிமை கேட்டுக்கொண்டு தேர்தல் அறிக்கை கொடுத்தீர்கள். இப்போது அதை விலக்கிக் கொண்டார்கள்' என்றுதான் அவர்கள் மீது விமர்சனம் வைக்கிறார்.

அதே மாதிரியே காந்தி, காங்கிரஸ் மீதுகூட இதே விமர்சனத்தை வைக்கிறார் பெரியார். அரசியல் நிர்ணய சபை ஆரம்பித்ததில் இருந்து கடைசிவரை அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்பதில் அவர் உறுதியாக இருந்தார். ''நீங்கள் 1946 ஆம் ஆண்டு தீர்மானம் இயற்றினார்கள், வயது வந்த அனைவருக்கும் வாக்குரிமை அளித்து, அவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்டுதான் அரசியல் நிர்ணயசபை அமைக்கப்பட்டு, அரசியல் சட்டம் எழுதப்படும் என்று சொல்லியிருந்தீர்கள். அப்படியும் நீங்கள் எழுதவில்லை. மாகாணங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வழங்கி, தனியாக இயங்குகிற, சுயமாக செயல்படும் உரிமை கொடுப்போம் என்று சொல்லியிருந்தீர்கள். அதுவும் இந்த சட்டத்தில் வெளிப்படவில்லை'' என்று விமர்சித்துவிட்டு இந்தப் பித்தலாட்டங்களைச் செய்வதாகத்தான் காங்கிரஸ் எப்போதும் இருக்கும் என்பதும் காந்தியைப் பற்றியும் தெரிந்துதான் நான் அப்போதிருந்தே எச்சரித்து வந்திருக்கிறேன் என்று 1946 இல் கூறுகிறார்.

இந்த அரசியல் சட்டத்தைப் பற்றிப் பேசும்போதுகூட நான் சில நேரங்களில் நினைக்கிறேன். சாதி சூழிப்பு இணைக்கப்படாத ஒரு தமிழ்த்தேசியத்தால் நமக்கு என்ன நன்மை இருக்கப் போகிறது என்று சொல்கிறோம். அரசியல் சட்டம் எழுதப்பட்டு அதை நாடாஞ்சன்றத்தின் முன்னர் சீப்புதலுக்கு வைக்கிறபொழுது நவம்பர் 25, 1949 இல் அம்பேத்கர் ஜி. உரையாற்றுகிறார். அதன் கடைசிப் பகுதியை மட்டும் சொல்லலாம் என நினைக்கிறேன். அவர் சொல்கிறார், 'இந்த அரசியல் சட்டத்தின் முகப்புரையை நான் எழுதுகிறபோது 'இந்திய மக்களாகிய நாம்' என்று தொடங்கினேன். அதை என்னுடைய அரசியல் உணர்வுமிக்கத் தோழர்கள் மறுத்தார்கள். 'இந்திய தேசத்தாராகிய நாம்' என்றெழுதுங்கள் என்று கேட்டார்கள். நான் சொன்னேன், ''ஆயிரக்கணக்கான ஜாதிகளாகப் பிரிந்திருக்கிற நாம் எப்படி ஒரு தேசமாக முடியும். எனவே, இந்த சொல்தான் சரியானது'' என்று சொன்னேன். அதை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். 'We the people of India' தான், 'Indian Nation' என எழுதமாட்டேன்' என்று சொன்னேன். அதை ஏற்றுக்கொண்டார்கள் என்று சொல்வார். அது இந்திய தேசத்திற்கும் பொருந்தும், நாளைக்கு அமையப்போகிற தமிழ்த்தேசத்திற்கும் பொருந்தும். ஆயிரக்கணக்கான சாதிகளாகப் பிரிந்திருக்கிற நமக்கு ஒன்றுபட்ட உணர்வுநிலை அல்லது மனோநிலை எப்படி வரும்? ஒரு மொழி என்பதிலும் சரி, தொடர்ந்த, வரையறுக்கப்பட்ட எல்லை என்பதிலும் சரி, ஒருமித்தப் பொருளாதார வாழ்விலும் சரி, ஆனால் ஒருமித்த மனாநிலை நமக்கு எங்கே இருக்கிறது? 'We' என்று சொல்வதற்கான இலக்கணம் எங்கே இருக்கிறது? என்று பெரியார் இன்னொரு இடத்திலே கேட்கிறார். அதில்லாதது எப்படி ஒரு நாடாகும்? அம்பேத்கரோடு இணங்கிப்போன பெரியார் சில இடங்களில் மட்டும்தான் அம்பேத்கரை விமர்சனம் செய்திருக்கிறார். அரசியல் சட்டம் எழுதுகின்ற அந்த மூன்றாண்டு காலம் விமர்சனம் செய்திருக்கிறார். பின்னால் அவர் அமைச்சர் பதவியில் இருந்து விலகும்போது ஒரு விமர்சனத்தை முன்வைத்துள்ளார். அம்பேத்கர் நான்கு காரணங்களைச் சொல்லி பதவி விலகுகிறார். 'முதல் இரண்டு காரணங்களை ஏற்றுக்

கொள்கிறேன்' என்கிறார் பெரியார். அவை வெளிவிவகாரக் கமிட்டி போன்றவற்றுக்கு ஒரு கேபினட் அமைச்சரான தன்னை அழைப்பதில்லை, Hindu Code Bill-ஐ ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை, விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை, சட்டமாக்கவில்லை என்ற கோபம் ஒகிய இரண்டு காரணங்கள். இன்னொரு காரணமாக அம்பேத்கர் சொல்வது, ரசிய சார்பில் இருந்து இந்தியா வெளியில் வரவேண்டும் என்பதாகும். இதைப் பெரியார் கண்டிக்கிறார். "அமெரிக்க சார்புக்கு போனால், நீங்கள் எந்த சமுதாயத்துக்காக பாடுபட்டுக்கொண்டு இருக்கிறீர்களோ அந்த சமுதாயத்திற்கு அல்லவா பாதிப்பவரும், உங்களுக்கு அதுகூடவா தெரியாது?" என்கிறார். இன்னொன்று காஷ்மீரப் பற்றி அம்பேத்கர் ஒரு முன்மொழிவைச் சொல்கிறார். "நமது அரசின் வருவாயில் பெரும்பகுதி இராணுவத்துக்கே செலவானால், நாட்டின் எதிர்காலம் என்னவாகும்? பேசாமல் இந்துக்களும் பெளத்தர்களும் வாழ்கின்ற பகுதிகளை இந்தியாவுடனும் இல்லாமியர்கள் வாழ்கின்ற பகுதியைப் பாகிஸ்தானுடனும் இணைத்துவிடலாம்" என்று ஒரு முன்மொழிவைச் சொல்கிறார். அதற்குப் பெரியார், இந்த இரண்டு காரணங்களை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்று சொல்லிவிட்டு சொல்கிறார், "காஷ்மீர் என்பது இந்தியாவுக்கும் சொந்தமில்லை, பாகிஸ்தானுக்கும் சொந்தமில்லை, அது காஷ்மீரிகளுக்கு சொந்தமானது. அதைப் பற்றி நீங்கள் எப்படி பேசமுடியும் என்று வினவகிறார். அதைப் பற்றி நீங்கள் எப்படி சொல்லலாம்? அது காஷ்மீரிகள் முடிவுசெய்ய வேண்டிய விவகாரம். அவர்கள் முடிவு செய்யட்டும், நீங்கள் ஏன் முன்மொழிவைத் தருகிறீர்கள்" என்று கேட்கிறார். அப்போது சுயநிர்ணய உரிமைப் பற்றி பேசும்பொழுது காஷ்மீர் காஷ்மீரிகளுக்கு சொந்தமானது, அந்த தேசிய இன மக்கள் முடிவு செய்யட்டும் அவர்களது எதிர்காலம் குறித்து நீங்கள் எப்படி கருத்து சொல்ல முடியும்?" என்று வினா எழுப்புகிறார். இவையெல்லாம் 1956 க்கு முன்னால் நடந்தவை.

1953 இல் ஆந்திரா சென்னை மாகாணத்தில் இருந்து தனி மாநிலமாகப் பிரிந்து போகிறது. அதற்குப் பிறகு 1956 இல் கேரளாவும் கர்நாடகாவும் பிரிகின்றன. அப்போதுகூட பெரியார் எழுதியிருக்கிறார். "இரண்டு காரணங்களால் இவர்கள் சீக்கிரம் பிரிந்தால் நல்லது என்று கருதினேன். சின்று அவர்களுக்கு சுயமரியாதை உணர்வு இல்லை. இந்து மதத்தால் சூத்திரர்களாக இறிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறோம்; வடவர் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருக்கிறோம் என்ற சிந்தனை சற்றும் இல்லாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் சீக்கிரம் பிரியட்டும் என்று கருதினேன். நல்ல காலமாக இவர்கள் பிரிந்துபோய்விட்டார்கள். இனிமேல் முழுக்கத்தை 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே' என்று வைப்போம்" என்று சொல்கிறார். அது மட்டுமில்லாமல், 1955 நவம்பர் மாதத்தில் ஒரு செய்தியைச் சொல்கிறார், "இப்போது வரப்போகிற மாநிலங்கள் சீரமைப்புக் குழு அறிக்கை, நம் நாட்டைப் பிரிக்கிறது. வேறு மொழிக்காரர்கள் எவரும் இல்லாத தமிழ்நாட்டுக்கு 'சென்னை இராஜ்ஜியம்' என்று பெயர் வைப்பதாக நான் கேள்விப்படுகிறேன். தமிழ்மக்கள் மட்டுமே வாழ்கின்ற இந்த நாட்டுக்கு 'தமிழ்நாடு' என்று பெயர்க்கூட்ட முடியவில்லை என்றால் யார் பொறுத்துக் கொள்வார்களோ எனக்கு தெரியாது. என்னாலும் எனது கழகத்தாலும், பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. கடும்போராட்டத்தை சந்திக்க நேரிடும்" என்பதை 1955 நவம்பரில் எழுதுகிறார். சங்கரவிங்கனார் இரண்டு வருடம் கழித்துதான் 'தமிழ்நாடு' என்று பெயர்க்கூட்டவேண்டும் என்ற போராட்டத்தைத் தொடங்கினார்.

1931 இல் சமதர்ம அறிக்கையை (Communist Manifesto) மொழிபெயர்த்து தனது குடும்பச் சுட்டில் வெளியிடும்போது அதற்கு முன்னுரை சின்றை எழுதுகிறார் பெரியார். "இரண்டு ஜெர்மானிய இளைஞர்கள் புரட்சிகரமான சிந்தனைகளை தந்திருக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டு எழுதப்படும்

அம்முன்னுரையில் மேலெநாடுகளிலோ ஏழை-பணக்காரன், முதலாளி - தொழிலாளி என்ற பிரிவினைமட்டும் உள்ளது. ஆனால், இந்தியாவிலோ ஜாதி என்ற ஒன்று அதிகமாகவும் முதன்மையாகவும் இருக்கிறது என்பதை மனதில் வைத்துக்கொண்டே இதனைப் படியுங்கள்” என்கிறார். “பொதுவடைமை தத்துவத்தை இங்கு பயன்படுத்துகிறபோது ஜாதியத்தை மறந்துவிட்டு, விட்டுவிட்டு இதைப் புரிந்துகொள்ளாதீர்கள். ஜாதியத்தை இணைத்துக் கொண்டு இதைப் புரிந்துகொள்ளாதுகள்” என்பதுதான் மொழிபெயர்ப்புக்கு முன்னுரை எழுதும்போது பெரியார் சொன்னது. அதை புரிந்துகொள்ளாத, இணைத்துக் கொள்ளாதவர்களாக ஒருபக்கம் பொதுவடைமை இயக்கம் போகிறது. இன்னொருபக்கம், சுயநிர்ணய உரிமை, அது குறித்த பெரும்விவாதம் நடந்திருக்கிறது, அதற்காக ஸ்டாலின் தனியாக எழுகிறார், அதற்கு என்னென்ன வேண்டும் என்பது பற்றியெல்லாம் எழுதுகிறார். அதற்கு முன்னால் இருக்கிற சிந்தனையாளர்கள் சொல்வதை எல்லாம்கூட மாற்றி எழுத வேண்டும் என்று எழுதுகிறார். ஆனால், இங்கிருக்கிற பொதுவடைமை இயக்கங்கள் அதையும் புரிந்து கொள்ளாமல், அதனை எடுத்துக் கொள்ளாமல் அல்லது விலக்கி வைத்து இயங்குகிற இன்றைய சூழலில், சாதி ஒழிப்பை ஏற்றுக்கொண்டவர்களாக, சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொண்டவர்களாக அதற்காக ஒரு மாநாடு நடத்தி அது குறித்த ஒரு விவாதத்தை, சிந்தனைகளை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவர்களாக இருக்கிற கம்யூனிஸ்ட் கட்சிமா-லெ] மக்கள் விழுதலைக்கு என்னுடைய நெஞ்சார்ந்த பாராட்டுகளைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, நீந்த பயணத்தில் நாம் எல்லோரும் இணைந்து பயணிப்போம். ஏனென்றால், நாம் காண விரும்புகிற சமுதாயம் எப்படி இருக்கவேண்டும்? இனவாதம் பேசிக் கொண்டிருக்கிற ஒரு கூட்டம் யாரை இணைத்துக் கொள்வது? யாரை விலக்கி வைப்பது? என்பது குறித்த சிந்தனைத் தெளிவு கூலாமல், பலரை விலக்கி வைக்க வேண்டும் என்று சொல்லும்போது இன்னும் கூடுதலாக சிந்திக்கவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

பல பேர் சொல்வார்கள், பெரியாரே இனவாதம்தானே பேசினார். பார்ப்பனர்களை விலக்கி வைக்க அல்லவா சொன்னார் என்று. அவர் அப்படி எப்போதும் சொல்லவில்லை. ”நான் மக்களை இணைக்க வந்தவன். எல்லோரையும் இணைக்கவேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்தே தவிர பிரித்துவைக்க விரும்பவில்லை. நான் அவர்களை இணைத்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆனால், அவர்கள் சில போக்குகளை நீக்கிக் கொள்ள வேண்டும்” என்று சொல்கிறார். ”திராவிடர் என்பதுகூட ஆரிய சிந்தனைக்கு எதிரானவர்கள் என்பதுவே பொருள். இங்கிருக்கும் பார்ப்பனர்கள் மத்திய ஆரியாவில் இருந்து வந்த ஆரியர்களுடைய நேரடி வாரிசு என்பதை நான் வலியுறுத்தவில்லை. அப்படி சொல்வதற்கு நான் முட்டாள் அல்ல. அவர்கள் நம்முடைய மக்களோடு இணைந்து கலந்து பிறந்தவர்கள்தான். ஆனால், அவர்களுடைய ஆச்சார அனுஷ்டானங்கள் எங்கே கலந்திருக்கிறது. தங்களைத் தனியாகப் பிரித்துக் கொள்கிறார்களே, தாங்கள் மட்டுமே உயர்வானவர்கள் என்கிறார்களே. தனியாக அடையாளப்படுத்துவதால் கோபம் அவர்கள் மீது எனக்கு உண்டு, அவர்கள் நாங்களும் திராவிடர்கள்தான் என்று வரும்பொழுது எனக்கு என்ன மறுப்பு. ஆனால், திராவிடருக்கு எதற்குப் புணுால் என்று கேட்பேன். அதை அகற்றிவிட்டு வந்தால் உங்களுக்கு எது சிறந்த மொழி என்று சொல்லுங்கள் - தமிழா? சமஸ்கிருதமா? என்று கேட்பேன். தமிழ்தான் என்று சொன்னால் அதை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு என்ன தடை? அப்பறம் கேட்பேன், உனக்கான கூலக்கியமாக எதை கருதுகிறாய்? கீதையைக் கருதுகிறாயா? குறளைக் கருதுகிறாயா? என்று கேட்பேன். குறள்தான் என்று சொன்னால் எனக்கு என்ன கவலை? ஏற்றுக் கொள்ளப்போகிறேன். இதை சொல்லவில்லையே என்பதுதான் எனக்குள்ள கோபமெல்லாம்” என்று பெரியார் சொல்கிறார்.

“தமிழைத் தனது தாய்மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளாத, குறளைத் தனது இலக்கியமாக ஏற்றுக்கொள்ளாத அவர்களை நான் எப்படி ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்?” என்பதாக பெரியார் பிரித்துக்காட்டினாரே தவிர, இன்ததைப்பிரித்து இனப்பிரிவினை செய்யும் என்னம் அவருக்கு இல்லை. “பார்ப்பனர்களை இனம்பிரித்து வைக்க வேண்டும் என்று சொல்ல நாஜி அல்ல நான்” என்ற சொல்லையே பயன்படுத்தி பெரியார் எழுதுவார். எனவே, அப்படி நாம் இணைந்து வாழ விரும்புகிறோம். பிரிவினை இல்லாமல் வாழ விரும்புகிறோம். சம உரிமை உள்ளவர்களாக வாழ விரும்புகிறோம். “சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்” என்று புரட்சியாளர் அம்பேத்கர் சொல்வாரே அதைப்போல வாழ விரும்புகிறோம். எனவே பார்ப்பனர்களை சமத்துவம் பேணும் மனிதர்களாக மாற்றவே அவர் விரும்பினார்.

சாதிபேதமற்ற சமதர்ம சுயமரியாகதை தமிழகம் படைக்க நாம் இணைந்து பாடுபடுவோம்.

தோழர் கொளத்தூர் தா.செ. மணி
தலைவர், தீராவிடர் விடுதலைக் கழகம்
kolathurmani@gmail.com

தமிழ்த் தேசம் - எங்கே நிற்கிறது?

தமிழ்நாடு தமிழருக்கே! - என்கிற முழுக்கம் தமிழகத்தில் ஒவிக்கத் தொடங்கி என்பது ஆண்டுகள் நிறைவடைந்து விட்டன. 1937 சூலையில் திருச்சி மாநாட்டுல் மறைமலையழகன், சோமசுந்தரபாரதியார், பெரியார், கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம் உள்ளிட்டோர் கலந்து கொண்டு இயற்றப் பட்ட தீர்மானமும், 1938 - இல் திருச்சியிலிருந்து சென்னை நோக்கி நடந்த இந்தித் திணிப்பு எதிர்ப்புப் பேரணியின் நிறைவில் 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே!' என்பதுதான் தீர்வு என்பதான் அறிவிப்புமே தமிழ்நாட்டு விடுதலைக்கான தொடக்க தீர்மானங்களாக, முழுக்கங்களாக இருந்தன.

ஆனால் அத்தீர்மானத்திற்கோ, முழுக்கத்திற்கோ - இன்றைய காலத்திற்கான தமிழ்த் தேசத்திற்குரிய பொருளைப் பொருத்திப் பார்க்க முடியாது என்பது மட்டுமல்ல அவ்வாறு பார்க்கவும் கூடாது.

அன்றைக்கு எழுந்த தமிழ்நாட்டு விடுதலை முழுக்கத்திற்கான அடிப்படைக் காரணிகள் தமிழ்மொழி உரிமைக்கானதாக, பார்ப்பனிய எதிர்ப்புக்கானதாக மட்டுமே இருந்தன. அதன்பிறகும் அம் முழுக்கத்தின் உள்ளடக்கப் பொருள் விரைவாக மாறிவிடவில்லை.

4.8. 1940-இல் திருவாரூரில் நடந்த தென்னிந்திய நலவுரிமைக் கழகத்தின் [நீதிக்கட்சியின்] மாநாட்டுத் தீர்மானத்தின் உள்ளடக்கத்தைப் பார்த்தால் அத்தன்மை விளங்கும். அத்தீர்மானம் கீழுள்ளது. “திராவி டர் கஞ்சை கலை, நாகரிகம், பொருளாதாரம் ஆகியவை முன்னேற்றமடைவதற்கும், பாதுகாப்பதற்கும் திராவிடர்களின் தேசமாகிய சென்னை மாகாணம் இந்திய மந்திரியின் நேர்பார்வையின்கீழ் ஒரு தனிநாடாகப் பிரிய வேண்டும்”.

இந்தத் தீர்மானத்தை இன்றைய தமிழ்த் தேச விடுதலை அரசியலோடு நேர்ப்படுத்த இயலாது. ஆனால் இன்றைய தமிழ்த் தேச விடுதலைக்கான அரசியல் வளர்ச்சிக்குரிய பின்புலத்தில் இத்தகைய தீர்மானங்களும் உண்டு என்பதை விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

தொடர்ந்து 1944-இல் தென்னிந்திய நல உரிமைக் கழகம் - திராவிடர் கழகமாக மாற்றப்பட்ட மாநாட்டுன் தீர்மானமும், 1945-இல் திருச்சி - புத்தூரில் நடந்த திராவிடர் கழக மாநாட்டுன் தீர்மானமும் தமிழ்நாட்டு விடுதலைக்குரிய தீர்மானங்களாகப் படிப்படியாகக் கருத்தளவில் வளர்ச்சி பெற்றன.

1949-இல் தி.மு.க. தோற்றங் கொண்டு 1952-இல் திராவிடநாடு' விடுதலைக் கோரிக்கையை எவர் முன்வைக்கிறார்களோ அவர்களுக்கே எங்களின் வாக்கு - என்று அறிவித்தது. 1957 தேர்தலில் திராவிட நாடு விடுதலையை நேரடியாகப் பேசி போட்டியிட்டு 15 கிடங்களைப் பெற்று வெற்றியும் பெற்றது அக்கட்சி.

இதற்கிடையில் தமிழ்நாடு தமிழருக்கே என்றும், திராவிட நாடு திராவிடருக்கே என்றுமான முழுக்கங்களை வலியுறுத்திப் பலரும் பல்வேறு முனைப்பான வேலைகளை செய்யத் தொடங்கினர். தமிழக வெகு மக்களிடையே பிரித்தானிய வெள்ளை அரசெதிர்ப்பு எந்த அளவு வளர்ந்திருந்ததோ அதைவிட அதிகமாகவே । 9-ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்கி வள்ளலார், அயோத்திதாசப் பண்டிதர், மறைமலையடிகள், திரு.வி.க., சிங்காரவேலர், பெரியார் உள்ளிட்ட என்னற்ற தமிழ் அறிஞர்களாலும், தலைவர்களாலும் பார்ப்பன எதிர்ப்பரசியல் பரவியது. அப்பார்ப்பன எதிர்ப்பரசியலின் உள்ளீரு கொண்ட கருத்து வளர்ச்சியே தமிழ்நாடு - திராவிட நாடு - என்கிற கருத்துகளோடு ஒன்றியது.

ஆக - அன்றைய தமிழ்நாடு தமிழருக்கே முழுக்கத்திற்கும், திராவிட நாடு திராவிடருக்கே முழுக்கத்திற்கும் ஆரியப் பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு அரசியலே உள்ளீடாக இருந்தது.

1890-களின் காலங்களில், அயோத்திதாசரால் தொடங்கப்பட்ட திராவிடர் கழகத்திற்கும் பின்னர் ஐம்பதாண்டு கிடைவெளியில் । 944-இல் பெரியாரால் தொடங்கப்பட்ட திராவிடர் கழகத்திற்கும் சாதி ஒழிப்பு, ஆரியப் பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு ஆகியவே நடுவ அரசியலாக இருந்தன. அதிலிருந்தே இந்தி எதிர்ப்பை, ஆரியப் பார்ப்பனிய எதிர்ப்பை, இந்திய எதிர்ப்பை (அவர்கள் மொழியில் வடநாட்டான் எதிர்ப்பை) அடையாளப்படுத்திக் காட்டினர்.

அன்றைய சென்னைத் தலை மாநிலம் (மெட்ராஸ் பிரசிடென்சி) என்பது இன்றைய தமிழ்நாடு, ஆந்திரம், கருநாடகம், கேரளம் பகுதிகளையெல்லாம் இணைத்து பிரிட்சொரின் ஆட்சியினால் இருவாக்கப்பட்டிருந்த நிலையில், 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே' என்பது தெளிவான நில அடையாளத்தைக் காட்டுகிற அரசியலாக எழவில்லை.

இன்னொருபுறம் ஆரியமல்லாதவையே 'திராவிடம்' - எனக் கால்குவெல் மொழியியல்வழி விளக்கப்படுத்தியதும், பழங்காலந் தொட்டே தமிழைத் திரியினம் - திராவிடம் என்று பிராகிருத, ஆரிய வழிமுறையினர் அடையாளப்படுத்தி வந்ததுமான நிலையில் 'திராவிடர்' - என்போர் ஆரியம் அல்லாதவர் எனகிற அரசியல் விளக்கமே அக்கால் பரவியிருந்தது.

எனவேதான் அயோத்திதாசப் பண்டிதரும், பின்னர் பெரியாரும் ஆரியம் அல்லாத மறுப்பு நிலையிலிருந்து திராவிடர் கழகம் எனும் பெயர்களில் இயக்கங்களைத் தொடங்கினர். 1952-இலிருந்தே அதாவது மொழிவழி மாநிலப் பகுப்புக்கு முன்பிருந்தே தேர்தலில் ஈடுபடத் தொடங்கிய தி.மு.க. அன்றைய சென்னைத் தலைமாநிலத்தோடு தெலுங்கு, கன்னட, மலையாள மக்களும் இணைந்திருந்த விரிந்த நிலப்பரப்பையே 'திராவிட நாடு' என்பதாக அடையாளப் படுத்தி அவர்களையும் இணைத்துக் கொண்டு திராவிட நாடு விடுதலையைக் கேட்டது.

1956 மொழிவழி மாநில பகுப்புக்கு முன்னர் வரை பெரியாரும் அவ்வாறே திராவிட நாடு என முழுங்கினார். மொழிவழி மாநிலப் பகுப்புக்கு பின்னர், அரசியல் சூழல் மாறியது. தமிழக்கு, தமிழருக்கு உரிய மாநிலம் தமிழ் நாடாயிற்று. எல்லைப் பகுப்பில் நடந்த தில்லுமுல்லுகள் பலவாயினும் இறுதியாகத் தமிழ்நாடு என்பது இதுதான் என்பதான சீர் அடையாளத்திற்கு வந்தது.

எல்லைப் பகுப்பு நடந்து ஏறத்தாழ 14 ஆண்டுகள் கழித்தே தமிழர்களுக்கான இந்நிலப் பகுதிக்குத் 'தமிழ்நாடு' எனச் சட்டப்படி போராடி பெயர் பெற முடிந்தது. இனி, தெலுங்களையும், கன்னடனையும், மலையாளியையும் நம்பிக்கொண்டு பயனில்லை. அவர்கள் திராவிட நாட்டு

விடுதலைக்கு உடன்படப் போவதில்லை. தமிழ்நாடு தமிழருக்கே என்பதுதான் சரி என்று பெரியார் 1956-இல் முடிவுக்கு வந்தார்.

ஆனால் 1963-இல் பிரிவினைத் தடைச் சட்டம் வந்த பிறகும்கூட திராவிட நாடு - என்கிற அடையாளத்தையே தி.மு.க. வலியுறுத்தி வந்தது. நெருக்கடிக்காகப் பிரிவினைக் கோரிக்கையைக் கைவிட்டபோதுகூட, திராவிட நாடு பிரிவதற்கான காரணங்கள் அப்படியே இருக்கின்றன, நாங்கள்தாம் கைவிட்டுவிட்டோம் என்றனர்.

முழுக்க முழுக்கத் தேர்தல் நலன் நோக்கியே அவர்களின் கொள்கைகளும், நடைமுறைகளும் நீர்த்துப் போகவும், ஆட்டங் காணவும் செய்தன. ஆரிய மாயை எழுதிய அவர்களே அன்றைக்கு ஆரியத்தின் ஊற்றுக் கண்ணாக இருந்த இராஜாஜியோடு கூட்டுச் சேர்ந்து தேர்தலில் பங்கேற்றனர். அதற்குத் தகவாக அரசியல் பேசவும் செய்தனர்.

புரட்சிக்கான, விடுதலைக்கான, உழைக்கும் மக்களுக்கான, சாதி ஒழிப்புக்கான அரசியல் கருத்துகளையெல்லாம் தேர்தல் வாக்குக்காகப் பேசிக் கொண்டே அவற்றுக்கு நேரெதிராக முதலாளியத்தோடும், இந்தியத்தோடும், பார்ப்பனியத்தோடும் உறவாடியபடி கொள்கை அனைத்தையும் அடிசாய்த்தனர். அவர்களின் படிப்படியான அன்றைய சீரழிவு நடைமுறைகளை விளங்கிக் கொள்ளாதவர்கள் 2009-இல் முள்ளிவாய்க்காலின் பேரழிவுக்குத் தி.மு.க., ஆட்சியிலிருந்தும் ஏதும் செய்யாததற்குக் காரணம் கருணாநிதி பிறப்பால் தமிழர் இல்லை என்றும், அவர் திராவிடக் கருத்துள்ளவர் என்றும் அரைகுறை அரசியல் பாடம் படித்து தி.மு.க.வையும், திராவிடக் கட்சிகளையும் எதிர்க்கத் தொடங்கியுள்ளனர்.

தமிழர் சீருவர் முதலமைச்சராக வந்துவிட்டால் எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்பதாகக் கருதவும் பரப்பவும் செய்கின்றனர். தமிழ்த்தேச அரசியல் என்றால் என்ன? அது யாருக்கானது? யாரை எதிர்த்து? அது என்ன செய்யப் போகிறது? எப்படிச் செய்ய போகிறது? - என்கிறபடியான நூற்றுக்கணக்கான கேள்வி கருத்துத் தெளிவாகச் சிந்தி பதும் கூடாமல், செயல்படுவதுமில்லாமல் இருக்கின்றனர்.

தமிழனைத் தமிழனே ஆள வேண்டும் என்று தன்னை முதலமைச்சராகத் தேர்வு செய்ய வேண்டுமான உத்தியோடு பேசுகின்றனர்.

எங்கு பிறப்பினும் தமிழன் தமிழனே,
இங்கு பிறப்பினும் அயலான் அயலானே’’

- என்ற புரட்சிப் பாவலரின் பாடல் வரிகளைத் தங்களுக்கு வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர்.

தமிழ்நாட்டை ஆளுவதற்கு சீருவன் தமிழனா? இல்லையா என்பதை மட்டுமே தகுதியாகச் சொல்கின்றனர்! தமிழ்நாடு இந்திய அரசாலும், பன்னாட்டு நிறுவன வல்லரசிய முதலைகளாலும் சூறையாடப்பட்டு வருவதைப் பற்றியெல்லாம் அவர்கள் பேசுவதும் எதிர்த்துப் போராடுவதும் இல்லை.

நெய்வேவி பறிபோனது குறித்தோ, காவிரி கடைமடை மாவட்டங்கள் பறிபோய்க் கொண்டிருப்பதைப் பற்றியோ, தமிழகக் கனிம வளங்கள், நீர் வளங்கள், நில விளைச்சல் வளங்கள்,

கடல் வளங்கள் - என எல்லாம் சூறையாடப்பட்டு வருவதைப் பற்றியோ அவற்றை தமிழகத்திற்கானவையாக மீட்டுப் போராட வேண்டும் என்பது குறித்தோ மக்களை அணிதிரட்டியதில்லை. பறிபோய்விட்ட கல்வி உரிமையை காக்க வழிகாட்டியதில்லை. தமிழன் இந்தியன் இல்லை, தமிழர்களின் தேசிய இனம் 'தமிழ்த் தேசிய இனமே' என்று பதிந்து கொள்ளுகிற உரிமைக்காக சீங்கிக் குரல் எழுப்பியதில்லை. சாதி வெறிக்கெதிராக, சமயத் தியிர்களுக்கு எதிராக அணிதிரட்டுவதில்லை.

இந்துப் பார்ப்பனிய வெறிகொண்டு இந்தியாவை ஒரே நாடு, ஒரே மக்கள், ஒரே அரசு, ஒரே பண்பாடு என்றெல்லாம் பேசுகிற ஆர்.எஸ்.எஸ்.-ஐ அதன் அடிவருடுப் பரிவாரங்களை எதிர்த்து வீரர்கள் முனைங்குவதுகூட கிடையாது. சாதியால்தான் தமிழனை அடையாளம் காணமுடியும் என்றும் சாதி தேவையுடையதாக இருப்பதாகவும் நியாயம் கற்பித்துக் கொள்கின்றனர்.

தமிழ்த் தேச விடுதலைக்குப் பிறகுதான் சாதி ஒழிப்பு, வகுப்பு(வர்க்க) ஒழிப்பு என்று கூறி, சாதி ஒழிப்பு பற்றியெல்லாம் பேசித் தமிழன் என்கிற ஒற்றுமைக்குக் குந்தகம் விளைவிக்கக் கூடாது என்கின்றனர். அப்படியென்றால் தமிழ்த் தேச விடுதலைக்குப் போராடக் கூடியவர்கள் யார்? என்றால், தமிழர்கள் என்கின்றனர். எந்தத் தமிழர்கள் என்றால் - தமிழரை நாம் கூறுபடுத்துவதாகப் பழி சுமத்துகின்றனர்.

ப.சிதம்பரம், சிவநாடார் போன்றோரெல்லாம் தமிழர்களா என்றால் - தமிழராகப் பிறந்தவர்கள் தானே! அவர்களும் ஒருவகையில் தமிழர்களுக்காகக் குரல் கொடுப்பார்கள் என்கின்றனர். ஆக. தமிழ்த் தேச விடுதலை என்றால் என்ன என்கிற முதல்பாடத்திலிருந்தே விளக்கங்களைத் தொடங்க வேண்டியுள்ளது.

என்பதான்டுகளுக்குப் பிறகு, தமிழ்த் தேச விடுதலை அரசியல் நுழைந்திருக்கிற நெருக்கடியான இக் குழப்பச் சூழலுக்கு எவையெல்லாம் காரணங்கள் என்பதை ஆய்வு செய்தாக வேண்டியுள்ளது. ஆனால் கிள்வளவு காலம் தமிழ்த் தேச விடுதலைப் போராட்டம் அடுத்தடுத்தக் கட்டங்களுக்கு ஏன் நுழையவில்லை என்றால், அதற்குக் காரணம் திராவிட அரசியலே என்று ஒற்றை வரியில் எளிதாகச் சொல்லிவிடுகின்றன சில தமிழ் இயக்கங்கள்.

இன்னொருபுறம் ஆர்.எஸ்.எஸ். உள்ளிட்டு அதன் பரிவார இயக்கங்களும் இன்றைக்குள்ள சமூகக் கேடுகளுக்கு அவலங்களுக்குத் திராவிட அரசியலும், அதன் ஆட்சியுமே காரணம் என்கின்றன. ஆக, எதிரெதிர் இயக்கங்களாக இருக்கவேண்டிய தமிழ் இயக்கங்களுக்கும், ஆர்.எஸ்.எஸ். உள்ளிட்ட ஆரியச் சார்பு இயக்கங்களுக்கும் எப்படித் திராவிட அரசியலும், நடைமுறையுமே எதிரி என்று அடையாளப்பட முடியும்? - அடையாளப்படுத்திட முடியும்? இந்த தீட்டில் திராவிட அரசியல் குறித்துக் கூடுதலாக ஆய்வு செய்ய வேண்டியுள்ளது.

திராவிடம் என்பது பெரிய அளவிலான ஒரு கொள்கையோ, கோட்பாடோ, தேசமோ கொண்டதன்று. அது ஆரியத்திற்கெதிரான அரசியல் நிலைப்பாடு கொண்டதாக உணரவும், உணர்த்தவும் பட்டிருக்கிறது.

இன்னொருபுறம் அப்படியான ஆரியத்திற்கு எதிரான தமிழின மரபு சார்ந்த இனங்களையெல்லாம் அவை ஆரியத்திற்குப்படியையையாகக் கருதி இணைத்துத் திராவிடம் என அடையாளப்படுத்தியது. ஆக, திராவிடத்திற்கான இந்த இரண்டு செயல் இலக்குகளும் - திட்டங்களுமே

ஆுரியத்திற்கு எதிரானவை என்றாலும், அவை இரண்டுமே திராவிடத்தை முன்மொழிந்த இயக்கங்களால் முறையாக முன்னெடுக்கப்படவில்லை.

திராவிடத்தை முன்னெடுத்த இயக்கங்கள் ஆரியத்தை மொழியழப்படையிலும், பண்பாட்டடிப் படையிலும் சிலவகையில் எதிர்த்துப் பேசினாலும் ஆரியத்தின் அரசியல் அதிகாரக் கருவான இந்தியத்தை வீழ்த்துவதற்கான செயல்திட்டமின்றி, அந்த இந்தியத்திற்கு அடிபணியவே செய்தன. இனத்தால் திராவிடன், நாட்டால் இந்தியன் என மயங்கின, தமிழர்களை மயக்கின.

எனவே, திராவிடம் என்பது ஆரியத்திற்கு, அதன் இன்றைய அரசியல் அதிகார அடையாளமான இந்தியத்திற்கு எதிரானதாக நிற்காமல் அவற்றினோடேயே இனங்கிப் போனதால், தமிழ்த் தேசக் கருத்தாளர்கள் பலருக்கும் திராவிடத்தின் மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டது, ஏற்பட்டுள்ளது. அவ்வெறுப்பிற்கான காரணத்தில் சரி இருந்தாலும், அவ்வெறுப்பிற்கான காரணம் இன்னதுதான் என்பதை அடி ஆழமாய் ஆய்வு செய்யாமல், திராவிடமே பகை என்பது போல் சுட்டத் தொடங்குவது, அத்தமிழ்த் தேசமும் ஆரியத்திற்குச் சார்பாய் போகிற பெரும் பிழையையே செய்வதான் போக்காக மாறுவதையே அவர்கள் உணரவேண்டும்.

அந்த இடத்தை இந்திய ஆரியம் சரியாக உணர்ந்துகொண்டது. எனவேதான் அது திராவிடத்தை எதிர்த்து தமிழை அரவணைப்பது போன்ற ஏமாற்றைச் செய்வதான நடைமுறைகளை மேற்கொண்டது. இடைக்காலத்தில் தருண்விஜய்யைத் தூண்டிவிட்டுத் திருவள்ளுவரை, திருக்குறளைப் பாராட்டிய நாடகங்களை நடத்தியது. தமிழில் பேசுவது போன்ற புனைவை உருவாக்கியது.

ஆக, ஆரியத்தை - அதன் அரசியல் நடவமான இந்தியத்தை, பொருளியல் அடித்தளமான பன்னாட்டு நிறுவன வல்லரசியங்களை எதிர்த்துக் களம் காண வேண்டிய தமிழ்த் தேச அரசியல், அவற்றை எதிர்ப்பதில் - போராடுவதில் திட்டமிடாமல் செயல்படாமல், அவ்வகை செயல் திட்டங்களே இல்லாத வெற்றுத் திராவிடக் கட்சிகளை எதிர்த்துக் கம்பு சுற்றுகிறது.

இன்றைக்கு சீட்டாண்டிகளாய் மாறி இந்திய மழியில் சாய்ந்து கிடக்கும் திராவிடக் கட்சிகளின் முகத்திரைகளைக் கிழித்து, அவை தொடங்கப்பட்ட போது கொண்டிருந்த ஆரியப் பார்ப்பனிய - இந்திய அரசெதிர்ப்புத் திட்டங்களை மேற்கொள்ளாமல் எப்படிப் பொய்யாய் போவியாய் மாறிப் போய்விட்டன என அம்பலப்படுத்தி - அவற்றை ஆரியத்திற்கு எதிராகக் கொம்பு சீவிட வேண்டிய கடமையை ஆற்ற வேண்டிய பொறுப்பு தமிழ்த் தேச இயக்கங்களுக்கே இருப்பதை அவை உணர்ந்தாக வேண்டும்.

ஆரிய - இந்திய எதிரிகளைத் தனிமைப்படுத்தி எதிர்க்க வேண்டுமானால், இத்தகைய விரிவான திட்டத்தை தமிழ்த் தேசிய இயக்கங்கள் செய்தாக வேண்டும். மாறாக எதிரிகளைத் தனிமைப்படுத்தி எதிர்க்காமல், அவர்களின் வலுவை அதிகப்படுத்திக் கொண்டிருப்பது தமிழ்த் தேசப் போராட்டத்திற்கே பேரிழப்பாக முடியும்.

நிலைவெங்காறிருக்க, தமிழகத்தில் உள்ள புரட்சியை கட்சிகளின் அரசியல் தெளிவின்மையும், செயல்திட்டமின்மையும்கூட இன்னொரு பெருங்காரணமாய் உணரவேண்டியுள்ளது. 1925 அளவில் தொடங்கப்பட்ட ஆர்.எஸ்.எஸ். கடந்து வந்து தன்னை வலுப்படுத்தி நிலை நிறுத்தி

வைத்திருக்கிற அளவில்கூட, அதே காலக்கட்டத்தில் தொடங்கப்பட்ட பொதுவுடைமைக் கட்சி தன்னை வலுப்படுத்தி நிலை நிறுத்தவும் புரட்சிக்கான நகர்வை முன்னெடுத்துச் சொல்லவுயில்லை என்பதை மீளாய்வு செய்தாக வேண்டும்.

சீரே நாடு, சீரே மக்கள், சீரே குழுகம் - என ஆர்.எஸ்.எஸ். வகுத்துக்கொண்டு செயலாற்றிய அரசியல் பாடத்தைத்தான் மார்க்சிய இலெனினியத்தை வழிமொழியும் புரட்சிவயக் கட்சியினரும் பேசினர். இந்திய நாடு என்றும், இந்தியச் சமூகம் என்றும் அளவிடத் தொடங்கினர்.

இந்தியா எப்படி ஒரு நாடாகும்? தேசமாகும்? சீற்றைச் சமூகமாகும்? - என்று பலமுறை நாம் உள்ளிட்டுப் பலரும் இடத்துக் கேள்வி எழுப்பியும் அவர்கள் மாறுவதாயில்லை, மாற்றிக் கொள்வதாயுமில்லை. இந்தியப் புரட்சி நடக்கும் என இலவகாத்துக் கிடந்தனர்; கிடக்கின்றனர். இந்திய அளவில் கட்சியை 'இந்தியப் பொதுவுடைமைக் கட்சி' - என்று வைத்துக்கொண்டனர்.

1925-இல் இ.பொ.க. தொடங்கப்பட்ட போதான இந்தியா வேறு, 1947-க்குப் பிறகான இந்தியா வேறு, 1980-களுக்குப் பிறகான இந்தியா வேறு. ஆக முதலாளிய அதிகார அரசு எதை நாடு என்று காட்டுகிறதோ, எதைச் சமூகம் என்று கூறுகிறதோ அதைத்தான் புரட்சிவயக் கட்சிகளும் நாடு என்றும், சமூகம் என்றும் அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளும் என்றால் அது என்ன வகை இயங்கியல்.

அந்த அந்த மொழித் தேசங்கள் அளவில் கட்சிகளைக் கட்ட வேண்டும் எனத் தோழர் தமிழரசன், புலவர் கலியபெருமாள் எல்லாம் விரிவாகத் தருக்கமிட்டுத் தமிழ்நாட்டளவில் கட்சி கட்டிய போதெல்லாம் மா.இலெ.வினர் உள்ளிட்ட இ.பொ.க.வினர் அது 'முதலாளிய தேசிய வாதம்' - என இறித்துரைத்தனர்.

இந்தியா தேசிய இனங்களின் சிறைக்கூடம் என்றவர்கள் அச்சிறைக்கூடத்தை உடைத்திடுவது குறித்து எந்தத் திட்டத்தையும் முன்வைத்ததில்லை. ஆக இப்படியான சூழலில் தமிழ்த்தேச அரசியல் ஏன் செழுமைப்படவில்லை, மக்கள் விருதலைக்குரிய வகையில் ஏன் வழி அமைத்திடவில்லை, உழைக்கும் மக்களுக்கானதாக ஏன் திட்டமிடப்படவில்லை, சாதி ஒழிப்போடு ஏன் செயல்திட்டம் கொள்ளவில்லை என்றெல்லாம் பேசுவதில் அவ்வாறு செயல்படாததற்கு எவை காரணம் என ஆய்ந்திட வேண்டுமா வேண்டாமா?

புரட்சிவயக் கட்சிகளின் அரசியல் திட்டங்களும், செயல் திட்டங்களும் தமிழ்த் தேசப் புரட்சியை நோக்கி இல்லாததே காரணம். தேசிய விருதலைப் புரட்சி என்பது ஒரு மக்கள்[சன]நாயகக் கோரிக்கை அதை ஆதரிப்போம் - என்கிறவர்கள், அதை முன்னெடுத்து வழிநடத்துவோம் என முன்னுக்கு வருவதில்லை.

இந்தியா எங்கள் நாடு என்கிற குழப்பமும், இந்தியா சீரே சமூகம் எங்கிற மயக்கமுமே அவர்களை தமிழ்த் தேசப் புரட்சியை மறுத்து இந்தியப் புரட்சிக்காகக் காத்திருக்க வைத்திருக்கிறது. இந்தியா என்பது நாடல்ல, இந்தியா என்பது சீற்றை சமூகமும் அல்ல என ஓங்கி ஓலித்து, தேசிய இன அளவில் கட்சிகளைக் கட்டிப் புரட்சிவயக் கார்சியல் - செயல்திட்டங்களை முன்னெடுத்திடும் போதே புரட்சிகர செயற்பாடுகள் முன்னுக்கு நகரமுடியும். தமிழ்த் தேச அரசியலும் அதன் விருதலைக்குரிய போர்க்களத்தைக் காணமுடியும்.

அத்தகைய வழித்தடத்தை முன்னெடுப்பதற்கான நிலையில் ஆய்வு செய்வதும், முன்னெடுத்து நடத்த வேண்டிய கடமையை மேற்கொள்ளுவதுமே இன்றைக்குத் தமிழக மக்கள் புரட்சியின் மீது நம்பிக்கையுடைய தமிழ்த் தேச இயக்கங்களின், புரட்சிவய மார்க்சிய கிளெனினிய இயக்கங்களின், ஆரியப் பார்ப்பனிய எதிர்ப்புகொண்டதிராவிட இயக்கங்களின் கடமை என்பதை உணரவேண்டும்.

அத்தகைய கடமையோடு அவை கட்டமைத்து செயல்படுகிற முன்னணிப் படையே இந்தியத்தை இடித்து உடைக்கும். பன்னாட்டு நிறுவன முதலாளியத்தை அடிசாய்க்கும், சாதியை, ஆரியப் பார்ப்பனியத்தைக் கருவறுக்கும் என்பதை உணர்வோம்! உணர்த்துவோம்! உயிர்ப்போடு போராடுவோம்!

தோழர் பொழிலன்
ஒருங்கிணைப்பாளர், தமிழக மக்கள் முன்னணி
pozhilantamizh@gmail.com

அரசியல் முற்றுகையில் தமிழகம்

ஓரே நாடு, ஓரே சட்டம், ஓரே மதம், ஓரே வரி, ஓரே மாதிரி தேர்வு [நீட்] - இப்படியாக இன்று இந்தியாவின் பன்முகத்தன்மையை மோடி அரசு திட்டமிட்டு சிறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தியாவின் கீழ் எல்லா தேசிய இனங்களும் அடிமைகளாகத்தான் இருக்கின்றன. குறிப்பாக மோடி ஆட்சிக்கு வந்த பின்பு எல்லா தேசிய இனங்களின் அடையாளத்தையும் மொத்தமாக அழிப்பதில் தீவிரமாக இருக்கிறார்கள்.

இந்தியாவில் தாங்கள் ஆட்சியில் இருக்கும் மாநிலங்களில் நேரடியாகவும் ஆட்சியில் இல்லாத மாநிலங்களில் ஆளுநர் மூலமாகவும் தங்கள் திட்டத்தை பா.ச.க. செயல்படுத்தி கொண்டிருக்கிறது.

தமிழகத்திற்கான வலுவான தலைமை இல்லாத இந்த நேரத்தில் 'ஆர்.எஸ்.எஸ்.' தனது திட்டத்தை செயல்படுத்த துரிதகதியில் இறங்கியிருக்கிறது. ஆட்சி அதிகாரத்தை மையத்தில் வைத்துக் கொண்டு அதை சட்டாதியாக செயல்படுத்த தொடங்கியுள்ளது.

தமிழகமும் தமிழரும் எப்போதும் ஆரியத்திற்கும் இந்துத்துவத்திற்கும் எதிரானவர்கள் என்பது மோடிக்கு தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரியும். மோடி கொண்டு வருகிற அனைத்து மக்கள் விரோத திட்டங்களையும் கடுமையாக எதிர்க்கிற மக்கள் தமிழ்நாட்டு மக்கள்தான் என்பது மோடிக்கு நன்றாக புரியும். எனவேதான், தமிழகத்தின் நிலையற்ற தன்மையைப் பயன்படுத்தி தனது காரியங்களை அப்பல்லோ மருத்துவமனைக்கு முன்னாள் முதல்வர் செயல்விதா சென்ற நாள் முதல், அன்றைய தற்காலிக ஆளுநர் வித்யாசாரர் ராவைக் கொண்டே தமிழகத்தை ஆளும் திட்டத்தை மோடி அரசு மறைமுகமாகச் செய்யத் தொடங்கியது.

தற்போது பன்வாரிலால் புரோகித்தை வைத்து நேரடியாக செய்யத் தொடங்கியுள்ளது. விவர்கள் இருவரும் பழுத்த ஆர்.எஸ்.எஸ். காரர்கள் என்பது மிகவும் முக்கியமானது.

''ஆட்டுக்கு தாடி எதற்கு, நாட்டுக்கு ஆளுநர் எதற்கு'' என்று 60 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே பேசிய, எழுதிய போராடிய வரலாற்றைக் கொண்ட தமிழ்நாட்டில் பேருக்கு எடப்பாடி பழனிச்சாமி முதலமைச்சராக இருந்தாலும் மைய அரசு ஆளுநரை வைத்துக் கொண்டு ஆட்சி நடத்துவது அரசியல் முற்றுகைக்குள் தமிழகம் உள்ளது என்பதை விளக்கத் தேவையில்லை.

டெல்லியிலும் பாண்டிசேரியிலும் அம்மாநில முதல்வர்கள் ஆளுநரின் எதேச்சதிகாரப் போக்கை எதிர்க்கிறார்கள். ஆனால், தமிழ்நாட்டிலோ முதலமைச்சரும் மங்குனி அமைச்சர்களும் புரோகித்தின் செயல்களுக்கு சப்பைக்கட்டு கட்டுகிறார்கள். கடந்த ஆண்டு நவம்பர் 14 ஆம் தேதி ஆர்.எஸ்.எஸ். வலுவாக இருக்கும் கோவைக்குச் சென்ற பன்வாரிலால் புரோகித் 'பயோடாய்வெட்'

தூய்மை இந்தியா உள்ளிட்ட திட்டப்பணிகள் குறித்து அரசு அதிகாரிகளை அழைத்து ஆலோசனை நடத்தி தனது பயணத்தைத் தொடங்கினார். அது ஒவ்வொரு மாவட்டமாக விரிவடைந்து இன்றுவரை அவரது ஆய்வும் பயணமும் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. தி.மு.க. உள்ளிட்ட எதிர்க்கட்சிகள், 'இது ஆளுநரின் வரம்புமீறிய செயல்' என கண்டித்தன. எடப்பாடு அரசோ இதில் எந்த தவறும் இல்லை என்றது.

ஆளுநரின் இந்த செயல்பாடுகள் குறித்து சிரிரண்டு நாட்கள் மாபெரும் விவாதங்களை நடத்திவிட்டு அப்படியே அவரவர் வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு அனைத்து தேர்தல் கட்சிகளும் அமைதியாகிவிட்டன. தி.மு.க. மட்டும்தான் அவர் ஆய்வுக்கு செல்லும் இடங்களில் கருப்புக் கொடி ஆர்ப்பாட்டத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

ஆளுநரின் செயல்பாடு முதலமைச்சரின் அதிகாரத்தைக் குறைக்கிறது, நிர்வாகத்தில் குள்றுபடி ஏற்படுத்துகிறது, ஆளுநர் தன் மரபை மீறுகிறார், ஆளுநர் சட்ட விதிகளை மீறி அதிகாரம் செலுத்துகிறார் என்று நிர்வாகத்தியாக மட்டும் பார்த்துவிட்டு, ஆளுநர் ஆய்வு நடத்த சட்ட விதிகள் இருக்கிறதா? இல்லையா? என்று சட்ட வரையறைப் பற்றி மட்டும் ஆய்வு செய்துவிட்டு கடந்து செல்கிற நிலைமையில் ஆளுநரின் செயல்பாடுகள் அமையவில்லை என்பதை நாம் யிகவும் கூர்மையாக உள்வாங்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

இந்துத்துவத்திற்கு எதிரான எஃகு கோட்டையாக இருக்கும் தமிழகத்தை சுக்குநாறாக்க களமிறக்கப்பட்ட ஆர்.எஸ்.எஸ். காரர் தான் பன்வாரிலால் என்பதை நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தோம். கிவருக்குப் பக்கப்பலமாக இருப்பதற்கென்றே பல்வேறு அரசு அதிகாரிகள் உயர்மட்டப் பொறுப்புகளில் மோடி அரசால் நியமிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

செயல்விதா இறந்த 15 நாட்களில் 21.12.2016 அன்று வருமான வரித்துறை தமிழ்நாட்டின் தலைமை செயலகத்தில் புகுந்து துணைகிராணுவத்தைக் கொண்டு சோதனை நடத்தியது. தலைமை செயலர் வீரு, அலுவலகம் உள்ளிட்ட 13 இடங்களில் சோதனை நடத்தியது. தமிழ்நாட்டின் புனித ஜார்ஜ் கோட்டைக்குள் புகுந்து தலைமைச் செயலர் அறையில் சோதனை நடத்தியது தமிழக அரசியலில் அதுவே முதல்முறை. வருமான வரித்துறை சோதனை நடந்தவுடன் அனைத்து கட்சிகளும் 'இன்மூல்வாதி இராம்மோகன்ராவை நீக்குங்கள்' என்று குரல் கொடுத்தன.

22-12-2016 அன்று அவர் தலைமை செயலர் பொறுப்பில் இருந்து நீக்கப்பட்டார். நீக்கப்பட்ட இடத்தில் எவ்வித சத்தமும் இல்லாமல் கிரிஜா வைத்தியநாதன் உட்கார வைக்கப்பட்டார். யார் இந்த கிரிஜா வைத்தியநாதன்?

1990 களில் இந்திய சந்தை வல்லரசு நாடுகளுக்கு தாராளமய - உலகமயம் என்ற பெயரில் திறந்துவிடப்பட்ட போது ரிசர்வ் வங்கி ஆளுநராக செயற்பட்ட சி.வெங்கட்ராமனின் மகள்தான் இந்த கிரிஜா வைத்தியநாதன். மேலும், துக்ளக் சோவை மானசிகமாக ஏற்றுக்கொண்டு, ஜெயேந்திரனின் அடியாளாகத் திரியும் ஆர்.எஸ்.எஸ். உறுப்பினர், பா.ஜ.க. பொறுப்பாளர் எஸ்.வி.சேகரின் சகோதரரின் மனைவியமாவார்.

இராம்மோகன்ராவ் இன்மூல்வாதி என்பதில் நமக்கு மாற்றுக்கருத்து இல்லை. ஆனால், மோடி அரசின் உள்நோக்கத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இராம்மோகன்ராவ் வீட்டில் கைப்பற்றப்பட்ட ஆவணங்களின் அடிப்படையில் அவர்மீது நடவடிக்கை எடுத்திருக்க வேண்டுமல்லவா? அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை. மாறாக, இராம்மோகன்ராவ் தொழில்முனைவோர் மேம்பாட்டுத்துறை இயக்குநராக நியமிக்கப்பட்டார். அப்படியென்றால் உத்தமராகிவிட்டார் என்று அர்த்தமா? இல்லை. ஓ.பி.எஸ்.ஸாக்கும் சேகர் ரெட்டிக்கும் இருந்த கூட்டையும் தமிழ்நாட்டு அமைச்சர்களின் பினாமிகளையும் மோடிக்கு காட்டிக் கொடுத்துவிட்டார் என்று அர்த்தம்.

தலைமை செயலர் என்பவர் முதல்வரின் தலையாட்டி பொம்மையல்ல. முதல்வருக்கு இணையான அதிகாரம் கொண்ட நபர். எடுத்துக்காட்டாக ஒரு மாநிலத்தில் முதல்வர் கிறந்துவிட்டாலோ ஆட்சிக் கலைக்கப்பட்டாலோ அந்த மாநிலத்தின் மொத்தக் கட்டுப்பாடும் தலைமைச் செயலரின் கீழ்தான் இயங்கும்.

தமிழ்நாட்டின் தலையெழுத்தைத் தீர்மானிக்கும் தலைமை செயலகத்திற்குள்ளேயே புகுந்து சோதனை நடத்தியதன் மூலம் மாநில அரசின் அனைத்து உறுப்புகளையும் மிரட்டிப் பணிய வைத்தனர்.

எடப்பாடி, ஓ.பி.எஸ்., விஜயபாஸ்கர் தொடங்கி அனைவரையும் வருமான வரி சோதனை மூலம் தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தது தனிக்கதை.

ஆட்சியைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தவர்களால் கட்சி முழுமையையும் தங்கள் கட்டுக்குள் கொண்டுவர தடையாக இருக்கும் சசிகலா, தினகரனின் வீடு, அலுவலகங்களில் இன்றுவரை சோதனை நடத்துவதும் தனிக்கதை.

கட்சியை ஓ.பி.எஸ். அணி - சசிகலா அணி என உடைத்தது, அடுத்து சசிகலாவை முதல்வராகவிடாமல் தடுத்து சிறையில் அடைத்தது, இரட்டை கிலையை முடக்கியது, இரட்டை கிலை சின்னம் பெற இலஞ்சம் கொடுத்ததாக தினகரனைச் சிறையில் அடைத்தது, ஓ.பி.எஸ். - ஈ.பி.எஸ். ஐ இணைத்தது, ஓவர்களுக்கு இரட்டை கிலையைக் கொடுத்தது, கிந்த வேலைகளைக் கவனமாக செய்ய ஆர்.எஸ்.எஸ். மைத்ரேயனையும் ஆடிட்டர் குருமூர்த்தியையும் கிறக்கியது என்பதெல்லாம் படத்தை மிஞ்சிய வில்லத்தனம். சரி விசயத்திற்கு வருவோம்.

அரசியல்வாதிகள் என்பவர்கள் அரசு யைந்திரத்தின் வெறும் பேச்சாளர்கள்தான். எனவேதான், அரசியல்வாதிகளின் மாற்றத்தைவிட அரசு யைந்திரத்தின் மாற்றத்தையே நாம் கோருகிறோம் அதைத்தான் பா.ச.க. தெளிவாக செய்து கொண்டிருக்கிறது. தலைமைச் செயலரை நியமித்த சூர ஆறுவதற்குள் தமிழக அரசின் திட்டத்துறை செயலாளராக சோமநாதன் நியமிக்கப்பட்டார். இவர் பிரதமர் அலுவலகத்தில் கூடுதல் செயலாளராக இருந்தவர். மோடியின் பணமதிப்பிழப்பு நடவடிக்கை அறிவிப்புக்குப் பின்னால் இருந்த தளபதிகளில் ஒருவர். சென்னையில் நடைபெற்ற சோமநாதன் இல்லத் திருமணத்திற்கு பிரதமர் மோடி நேரடியாக வந்து வாழ்த்துமளவுக்கு நெருக்கம். இது போதாதா? இனி மோடியின் கண்ணகைவில்தான் தமிழக அரசின் திட்டங்கள் செயல்படுத்துவதும் நிதி ஒதுக்கப்படுவதும் நடக்கும் என்பதற்கு.

இதே போல் மத்திய உள்துறை அமைச்சக அதிகாரியாக இருந்த இராஜகோபால் தமிழக ஆரூரின் கூடுதல் தலைமைச் செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டார். சமஸ்கிருதத்தில் சிறந்த புலமைப்

பெற்ற இவரும் பன்வாரிலாலும் கிணைந்துதான் ஆளுநர் மாளிக்கைக்குள் அசைவ உணவுக்கு தடை விதித்துள்ளனர். இவருக்கு தமிழக அரசின் தலைமை செயலாளருக்கு உள்ள தகுதியும் பொறுப்பும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

தலைமைச் செயலாளராக கிரிஜா வைத்தியநாதன், திட்டத்துறை செயலாளராக சோமநாதன், ஆளுநர் மாளிகைக்கு இராஜகோபால் என தமிழக அரசின்பிழ பா.ச.க. வின் கைகளுக்கு சென்றுவிட்டது. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களின் அரசாங்க செயல்பாடுகளை முடக்கி ஆளுநர் மூலமாக தங்கள் செயல் திட்டங்களைப் பா.ச.க. நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

மாநில அரசின் நிதிநிலை அறிக்கையில் கல்வி, விவசாயம், அழிப்படை வசதிகள் உள்ளிட்ட பல்வேறு துறைசார்ந்த திட்டங்களுக்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டு ஓவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் இந்த துறைகள் சார்ந்த திட்டங்களை அமல்படுத்த நிதிஒதுக்கீடு செய்யப்படும். இந்த திட்டப்பணிகளைக் கண்காணிக்க ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் மாநில அரசின் முதன்மை செயலாளர் இடத்தில் உள்ள அதிகாரி நியமிக்கப்படுவார். அவர் பேரில் அவ்வப்போது ஆய்வு நடத்தி திட்டப்பணிகளின் முன்னேற்றம் குறித்து ஆட்சியர் மற்றும் மாவட்ட அதிகாரியும் கலந்தாய்வு நடத்துவார். இதுதான் நடைமுறை.

இந்த நடைமுறையை மாற்றி மாவட்ட அளவில் திட்டப்பணிகளைக் கண்காணிக்க மத்திய அரசு அதிகாரிகளை நியமித்துள்ளது மோடு அரசு. கடந்த மாதம் விருதுநகரில் நடந்த திட்டப்பணி கலந்தாய்வில் மத்திய அரசின் அதிகாரிகள் கலந்து கொண்டிருள்ளனர். மத்திய அரசின் நிதி ஆயோக் குழுவின் அறிவுரையின்படி இந்தக் கூட்டம் நடைபெற்றதாக அவர்கள் தெரிவித்துள்ளனர்.

மாநில அளவில் மட்டுமல்லாது மாவட்ட அளவிலும் மத்திய அரசு அதிகாரிகளை நியமித்து தமிழகத்தின் மாநில உரிமைகளை மோடு அரசு காலில் போட்டு மிதிக்கிறது.

தமிழக அரசின் தலைமை செயலகத்தில் மாநில முதலமைச்சர் எடப்பாடு பழனிச்சாமி மற்றும் தெர அமைச்சர்கள் உயர்திகாரிகள் கலந்து கொண்ட கூட்டத்தில் மத்திய அமைச்சர் வெங்கய்ய நாயுடு கலந்து கொள்கிறார். பல்கலைக் கழகங்களின் துணைவேந்தர்களுக்கு ஆளுநர் கட்டளைப் பிறப்பிக்கிறார்.

இப்படி மாநில அரசின் கட்டுப்பாடு முழுக்க பா.ச.க. வின் கைகளுக்குப் போய்விட்டது. இதனால்தான், தமிழகமெங்கும் ஆர்.எஸ்.எஸ். பேரணிக்கு அனுமதி வழங்கப்படுகிறது.

ஆர்.எஸ்.எஸ். தொடர்க்கப்பட்ட 1925 இல் இருந்து இன்றுவரை ஆர்.எஸ்.எஸ். வின் ஆண்டுப் பொதுக்குழு கூட்டம் தமிழகத்தில் நடந்ததில்லை. முதன்முறையாக எடப்பாடு ஆட்சியில் கோவையில் நடந்திருக்கிறது. 5000 கிராமங்களில் ஆர்.எஸ்.எஸ். கிளைகளைப் புதிதாக தொடர்க்க வேண்டும் என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றி பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது.

பள்ளி மாணவர்களை ஆர்.எஸ்.எஸ். என் பக்கம் கொண்டுவருவதற்கு வசதியாக எச்.ராஜாவை சாரண இயக்கப் பொறுப்பாளர் தேர்தலில் போட்டியிட வைத்தது என ஆர்.எஸ்.எஸ். தீவிரமாக தமிழகத்தில் களமிறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

மருத்துவர் கிருஷ்ணசாமி தலைவராக இருக்கும் புதிய தமிழகம் வாயிலாக தேவேந்திர குல வேளாளரின் ஒரு பிரிவினரைத் தன்பக்கம் சேர்த்துக் கொண்டிருள்ளனர். அதற்காக அமித் ஷாவே

நேரடியாக தமிழகம் வருகிறார். தற்போது ‘ஆன்மீக அரசியல்’ செய்யப் போவதாகக் கூறி ரஜினியைக் களமிறக்கியிருக்கிறார்கள். இவையெல்லாவற்றையும் ‘மெளனசாமியார்களாக’ மோடியின் அடிமைகளாக தமிழக ஆட்சியாளர்கள் வேடுக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தங்கள் பங்குக்கு செயல்விதா முதல்வராக இருந்தபோது எதிர்த்த உதய் மின் திட்டம், தேசிய உணவுப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டு ‘அம்மா’வுக்கு துரோகம் செய்துள்ளனர்.

இப்படியான ஒர் அரசியல் முற்றுகைக்குள் தமிழகம் இருக்கிறது என்பது நமக்கு தெள்ளத் தெளிவாகப் புரிகிறது. இப்படியான நிலையில் நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன?

எடப்பாடு மோடியின் பொம்மை, மோடி ஆர்.எஸ்.எஸ். இன் பொம்மை. எனவே, மோடி எதிர்ப்பு என்பது ஆர்.எஸ்.எஸ். எதிர்ப்புதான். ஆர்.எஸ்.எஸ். எதிர்ப்பு என்பது இந்துத்துவக் கொள்கை எதிர்ப்பு.

இந்துத்துவா என்பது வெறும் இந்துமதக் கருத்தியல் மட்டுமல்ல. அது ஒரு இந்து தேசத்தைக் கட்டமைக்க விரும்புகிற கருத்தியலைக் கொண்டது. எனவேதான், இந்தியாவிலுள்ள பல்வேறு தேசங்களின் மொழி, இன, பண்பாட்டு, வரலாற்று அடையாளங்களை அழித்துவிட்டு ஏக இந்தியாவைக் கட்டமைக்க ஆர்.எஸ்.எஸ். விரும்புகிறது.

இந்துத்துவா என்பது மதரீதியாக மட்டுமல்ல புவியியல் ரீதியாகவும் அது தனக்கான எல்லையைக் கொண்டுள்ளது. அதனால்தான், அது இந்து தேசத்தைக் கட்டமைக்க விரும்புகிறது.

இந்துத்துவ [சாதி, மதம், கடவுள் போன்ற] கருத்தியலில்மட்டும் நாம் பா.ச.க., ஆர்.எஸ்.எஸ்.ஐ எதிர்கொள்வதோடு நின்றுவிடாமல் தேசிய ஒருக்குமுறையிலும் நாம் அவர்களை எதிர்கொள்ள வேண்டும்.

ஆர்.எஸ்.எஸ். - பா.ச.க.வை மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் காங்கிரஸ் எதிர்ப்பதுபோல் இருக்கும். ஆனால், பா.ச.க. தீவிர இந்துத்துவா பேசுகிறது என்றால் காங்கிரஸ் மிதவாத இந்துத்துவா பேசுகிறது அவ்வளவுதான்.

பா.ச.க. மட்டும் சமற்கிருத - இந்தித் திணிப்பை மேற்கொள்ளவில்லை. காங்கிரஸ் மீவற்றை ஒவ்வொரு முறையும் திணிக்க முயற்சி செய்து கொண்டுதான் இருந்தது. பா.ச.க. மாநிலங்களின் உரிமையைப் பறித்து ‘ஓரே நாடு - ஓரே வரி’ என்று பேசுவதற்கு தொடக்கப்புள்ளியே காங்கிரஸ்தான்.

அ.தி.மு.க. வை உடைத்து பா.ச.க. தமிழ்நாட்டில் எப்படி நிழல் அரசியல்/பினாமி அரசியல் நடத்துகிறதோ, அப்படி ஒதற்கு முன்பு தி.மு.க. வை உடைத்து அ.தி.மு.க. வை உருவாக்கியதே காங்கிரஸ்தான். மிசாவை வைத்து இந்தியா முழுக்க காட்டாட்சி நடத்திய கட்சி காங்கிரஸ். தனக்கு ஒத்துவராத மாநிலக்கட்சிகளின் ஆட்சியைப் பிரிவு 356 ஐ பயன்படுத்திக் கலைப்பது காங்கிரஸ்க்கு கைவந்தக் கலை. வெளியுறவுக் கொள்கையில் காங்கிரஸ்க்கும் பா.ச.க.வுக்கும் எந்த மாற்றமும் இல்லை. அதனால்தான், ஈழத்தை ஒருக்கியதில் ஓரே கொள்கையைப் பின்பற்றின.

பேரறிவாளன் உள்ளிட்டோர் விடுதலையில் இரண்டுக்கும் ஓரே கருத்துதான். காங்கிரஸ், பா.ச.க. வைப் போலவே மாநில உரிமை என்று வருகிறபோது தேர்தல் கம்யூனிஸ்டுகள் நமக்கு எதிரான நிலையையே எடுக்கின்றன.

தேசிய மொழி, தேசிய இனம், தேசிய உரிமை என்று பேசினாலே இந்தியப் பாராளுமன்றக் கம்யூனிஸ்டுகளால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடிவதில்லை. தமிழ்த் தேசியம் என்று பேசினால் எப்படி இந்துத்துவ வாதிகளுக்கு எரிச்சல் வருகிறதோ அப்படி யேதான் இங்குள்ள கம்யூனிஸ்டுகளுக்கும் எரிச்சல் வருகிறது.

இந்தியாவிலுள்ள தேசிய இனங்கள் தங்கள் உரிமைகளுக்காக, தங்களின் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராடுகிறபோது அவர்களோடு தேர்தல் கம்யூனிஸ்டுகள் ஒன்றிணைய முடிவதில்லை. நாகலாந்து, அஸ்ஸாம் போன்ற தேசிய இனங்கள் இந்திய அரசுக்கு எதிராகப் போராடுவதை அவர்களால் அங்கீரிக்க முடிவதில்லை.

அரசின் ஒடுக்குமுறையை அவர்கள் அங்கீரிக்கவும் செய்கிறார்கள். ஏனெனில், இந்தியாவை அவர்கள் ஒரு தேசமாக கருதுகிறார்கள். அந்த தேசத்திற்கு எதிரானவர்கள் மீது அவர்களுக்கு கோபம் வருகிறது. பாபர் மகுதி இடிப்பு, மாட்டுக் கறிக்குத் தடை போன்றவற்றில் நம் கருத்தியலோடு ஒத்திருக்கும் அவர்களால் தேச ஒடுக்குமுறை என்று வரும்போது இந்துத்துவவாதிகள் கருத்தோடு ஒன்றிப்போகிறார்கள்.

மாநில சுயாட்சி என்று தி.மு.க. பேசி வந்தாலும் மார்க்சிய - லெனினியம் வரையறுத்துள்ள ‘சுயநிரணய உரிமை’ என்கிற உயர்ந்த அரசியல் வடிவத்தை அக்கட்சிப் பேசுவதில்லை. வெளியறவு, இராணுவம், நீதித்துறை, நாணயம் போன்றவை மைய அரசிடம் இருந்து கொள்ளட்டும் என்றுதான் தி.மு.க. பேசுகிறது. பிரிந்து செல்லக்கூடிய விருப்பத்தை எந்தவாறு தேசிய இனத்துக்கும் அளிப்பதை தி.மு.க. கருத்தளவில்கூட கொண்டிருக்கவில்லை.

எனவேதான், ‘ஆரூநர் தலையீட்டை’ வெறும் அதிகாரச் சிக்கலாக, நிர்வாகச் சிக்கலாக மட்டும் தி.மு.க. பார்க்கிறது. ஆரூநர் தலையீட்டைக் கண்டித்தோடு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அமைதி காத்துவிட்டது.

மத ஒடுக்குமுறையையும் தேசிய ஒடுக்குமுறையை இணைத்து எதிர்கொள்ளக் கூடியவர்களால் மட்டும்தான் தமிழ்நாட்டின் மீதான அரசியல் முற்றுகையைத் தவிர்க்க முடியும். இந்தியா என்பதே செயற்கையாக துப்பாக்கி முனையில் உருவாக்கப்பட்ட நாடு; பொருளாதார சுரண்டல் நலனுக்காக ஆங்கிலேயனும் மத ஆதிக்க நலனுக்காக பார்ப்பானும் இணைந்து உருவாக்கிய நாடு. அதை அப்படி யே காப்பாற்ற வேண்டிய தேவை சுரண்டுகிற வர்களுக்கும் மத ஆதிக்கத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கும் தேவை.

அந்த அடிப்படையில்தான் பொருளாதார சுரண்டல்வாதிகளிடம் [பன்னாட்டு நிறுவனம், ஏகபோக தரங்கள் இந்திய முதலாளிகள்] இந்துத்துவம் கூட்டு வைத்துக்கொண்டு செயல்படுகிறது. எனவேதான், இந்துத்துவத்திற்கெதிரான போராட்டம் என்பது பொருளாதார சுரண்டல் வடிவத்திற்கும் எதிரானது, தேசிய ஒடுக்குமுறைக்கும் எதிரானது என்று நாம் சொல்கிறோம்.

இங்குதான் நமக்கு பெரியார் வழிகாட்டுகிறார். புரட்சியாளர் அம்பேத்கரை உள்வாங்கிக் கொண்ட இந்துத்துவத்தால் பெரியாறை உள்வாங்கிக் கொள்ள முடியாததை நாம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். கடவுள், சாதி, மதம், பெண்ணடிமை என பார்ப்பனியத்தின் கோர முகங்களைப் பெரியாரும் அம்பேத்கரும் எவ்வித சமரசமின்றி அம்பலப்படுத்தி எதிர்த்தார்கள். அதன் இனினாரு

முகமான ‘தேசிய ஒருக்குமுறையை’ பெரியார்தான் இனங்கண்டு அம்பலப்படுத்தினார், போராட்டுனார். இதுதான் நமக்கான பாடமும்கூட. ’தமிழ்நாடு தமிழருக்கே’ என்ற இந்தியத்துக்கு எதிரான முழக்கம்தான் இன்றைய தமிழ்நாட்டுண் அரசியல் முற்றுகைக்கு எதிரான முழக்கம். தேசிய ஒருக்குமுறையில் புதிய இந்துத்துவ நாட்டை பா.ச.க.வும் ஆர்.எஸ்.எஸ். வும் கட்டமைக்க விரும்புகிறது.

அதனால்தான் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் அரசாங்கத்தை ஒருஞ்சுறைப் பயன்படுத்தி முடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது பா.ஜ.க. அதையும் சட்ட ரீதியாகவே செய்து கொண்டிருக்கிறது. ஏனெனில், இந்திய அரசியல் சட்டம் தேசிய இனங்களின் ‘இறையாண்மையை’ அங்கீகரிக்கவில்லை.

தமிழ்நாட்டுண் சட்டமன்றத்தில் சட்டம் இயற்றப்பட்டாலும் அது ஒருஞ்சுறைன்/குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலைப் பெறாமல் நடைமுறைப்படுத்த முடியாது. தமிழ்நாட்டுண் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் இனைந்து ஒரு முதலமைச்சரைத் தேர்வு செய்தாலும் அதை மறுக்கிற / தள்ளிப்போடுகிற உரிமை ஒருஞ்சுறைக்கே உண்டு.

இந்திய அரசின் உள்நாட்டு/வெளிநாட்டு/பொருளாதார/ அரசியல் கொள்கைக்கு மாறாக தமிழகம் உள்ளிட்ட எந்த தேசங்களும் கொள்கை முடிவு எடுக்க முடியாத அளவுக்கு அடிமையாகத்தான் உள்ளன. இந்த அடிமைத்தனத்தை ஏற்றுக் கொண்டுதான் இங்குள்ள தேர்தல் கட்சிகள் நாம் தமிழர் உள்ளிட்டு அனைத்தும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. எனவே, இவர்களால் தமிழகத்தின் அரசியல் முற்றுகையை தகர்க்கமுடியாது.

இந்தியா என்பது பல்தேசிய இனங்களின் சிறைக்கூடாரம் என்பதை அரசியல் நிலைப்பாடாகக் கொண்டவர்களால் மட்டும்தான் ‘ஏகபோக இந்தியாவை’ எதிர்க்கமுடியும், தமிழகத்தின் மீதான அரசியல் முற்றுகையைத் தகர்க்கமுடியும். தேசிய ஒருக்குமுறையைப் பேசக் கூடியவர்கள், சுயநிர்ணய உரிமையைத் தன் அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரலில் முன்வைத்தவர்களின் கூட்டே அரசியல் முற்றுகையைத் தகர்க்கும். அதுவும் இன அடிப்படையில் அல்லாமால் பாட்டாளி வர்க்கக் கண்ணோட்டத்தில் களமாடும் இயக்கங்களின் செயல்பாடே தற்போது தமிழகத்தின் மீது பின்னப்படும் அரசியல் முற்றுகையை / ஆர்.எஸ்.எஸ். முற்றுகையைத் தகர்க்கும். நன்றி!

தோழர் க. இரா. தமிழரசன்
தமிழ்த்தேச குடியரசு இயக்கம்
marxinmanavan@gmail.com

மாநில சுயாட்சியா? தமிழ்த்தேசிய சுயநிர்ணய உரிமையா?

இபாருத்தமான ஒரு காலப்பகுதியில் பொருத்தமானதொரு முழுக்கத்தோடு பொருத்தமான இடத்திலும் நாளிலும் இம்மாநாடு நடந்துகொண்டிருக்கிறது. ஒரே தேசம், ஒரே மொழி, ஒரே பண்பாடு, ஒரே வரி, ஒரே சந்தை, ஒரே தேர்வு, ஒரே கட்சி, ஒற்றையாட்சி என நாடு பயணித்துக் கொண்டிருக்கும் திசையைப் பற்றியும் மாநிலத்திற்கு இருக்கும் உரிமைப் பற்றியும் விரிவாகப் பேசப்பட்டுவிட்டன. இந்நிலையில் மாநில சுயாட்சியா? தமிழ்த்தேசிய சுயநிர்ணய உரிமையா? என்பதைப் பற்றி மட்டும் பேச விரும்புகிறேன்.

இன்றைய அரசியல் சூழலில் இருவகைப்பட்ட புதிய சக்திகள் வருகின்றனர். தான் முதல்வராகிவிட்டால் எல்லாப் பிரச்சனையும் தீர்ந்துவிடும் என்று சொல்வாரோரு வகை. கடைசியாக வந்திருக்கும் கமல், ரஜினிகாந்த் வரை முதல்வர் விருப்பங்கொண்டோரின் பெரும்பட்டியல் இவ்வகையில் இருக்கிறது. இன்னொரு வகையினர், இன்றைய மையப்படுத்தலுக்கு எதிராக 'மாநில சுயாட்சி' என்ற முழுக்கத்தை ஏந்துகின்றனர். முதல்வகையினர் ஊழல், நிர்வாகச் சீர்கேடு, முதல்வரின் இன, மத, மொழி அடையாளங்களை மட்டும் பிரச்சனையாக முன்வைக்கின்றனர். தமக்கு எந்த செழுமில்லை என்கின்றனர். அதன் பொருள் ஆரூம்வர்க்கத்தின் கொள்கையே அவர்களுடையது என்பதாகும். ஆனால், இத்தகையோருக்கும் நடைமுறை சார்ந்த வழிகாட்டும் செம் ஒன்றுண்டு. அது [opportunism] வாய்ப்பியம். அவ்வப்போது அவர்கள் மேற்கொள்ளும் நிலையெழுப்புகள் வருங்காலத்தில் கிடை உணர்த்திநிற்கும். முதல்வகையினரை கருதிப் பார்க்கும்விடத்து 'மாநிலத்திற்கு அதிகாரமில்லை' என்று குறைந்தபட்சம் ஒப்புக்கொள்ளும் இரண்டாம் வகையினர் மதிப்புக்குரியவர்தாம். முதல்வகையினருக்கு ஒன்றை மட்டும் நினைவுப்படுத்தினால் போதுமானது, கடந்த அரைநாற்றாண்டு காலமாக ஆட்சிக்கட்டிலில் இருக்கும் திராவிட அரசியலின் முதல் முதலமைச்சர் அறிஞர் அண்ணாதுரை | 969 ஆம் ஆண்டு ஹோம் ரூல் பத்திரிக்கைக்கு ஆங்கிலத்தில் எழுதிய கடைசிக் கட்டுரையில் வருபவை - ''நான் பதவியைத் தேடி பைத்தியம் பிழித்து அலைபவனும் அல்ல, காகிதத்தில் கூட்டாட்சியாகவும் நடைமுறையில் மத்தியில் அதிகாரக் குவிப்பு கொண்டதாகவும் இருக்கிற அரசியல் சட்டத்தின்கீழ் முதலமைச்சராக இருப்பதற்கு மகிழ்ச்சி கொண்டிருப்பவனுமல்ல'. இக்கட்டுரை அவரது உயில் என்றே சொல்லப்படுகிறது. அதிகாரமற்ற முதல்வர் பதவிக்கு ஆளாய்ப் பறப்பவர்களை அடையாளங்காண வேண்டும் தமிழ் மக்கள்.

இரண்டாம் வகையினர் 'மாநில சுயாட்சி' என்று மாநாடுகள்தோறும் முழுங்கி அரைநாற்றாண்டுக்கு முன்பே இம்முழுக்கத்தைக் கண்ட மாநிலம் தமில்நாடு என்று பெருமை பேசுகின்றனர். அரைநாற்றாண்டுகாலமாக சீரங்குலம்கூட இத்திசையில் முன்னேறாதது குறித்து என்முனையளவும் குற்றவுணர்ச்சி இல்லாமல் இருப்பதுதான் அவர்களை பா.ச.க., காங்கிரஸ் போன்ற கட்சிகளின் கேளிப்பொருளாக்குகிறது. இந்நிலையில், பாலையும் தண்ணீரையும்

அன்னத்தையும் காக்கையையும் இனம்பிரித்துப் பார்க்கும் வகையில் சமூக அரசியல் மட்டத்தை உயர்த்துவதே நமது உடனடி கடமையாக இருக்கிறது. எனவே, கோட்பாட்டு நிலையில் சுயநிரணய உரிமை, சுயாட்சி ஆகியவற்றைப் பற்றி பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

சுயநிரணய உரிமை என்பது அரசியல்ரீதியாகப் பிரிந்துசெல்லும் உரிமைதான் என்பதை வெளின் திட்டவட்டமாக வற்புறுத்தினார். முதலாவது, பிரிந்து செல்லக்கூடிய ஒட்சிப்புலம் கொண்ட சமூகங்களுக்கு பிரிந்து செல்லும் உரிமையுடன்கூடிய சுயநிரணய உரிமை உண்டு. இது nationality, தேசிய சமூகம் என்ற வகையறுக்கப்படும் சமூகங்களுக்கு உரியது. இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு இலங்கையின் வடக்குகிழக்கில் வாழும் தமிழர்கள் ஆவர். இரண்டாவது, பிரிந்துசெல்லக் கூடிய சூழல் இல்லாத, ஆனால் ஒரு பகுதியிலாவது அடர்த்தியாக வாழுகின்ற எண்ணிக்கையில் குறைவான சிறுபான்மைத் தேசிய சமூகம் (Minority Nationality). இதற்கு எடுத்துக்காட்டு இலங்கையில் வாழும் மலையகத் தமிழர்களாவர். பிரிந்து செல்லும் வாய்ப்பு இல்லாதபோதும் தாம் வாழும் தொடர்ச்சியான நிலப்பகுதியில் சுயாட்சி அல்லது சுயநிர்வாகம் போன்ற ஏற்பாடுகளை செய்துகொண்டு வாழும் சுயநிரணய உரிமை இவர்களுக்கு உண்டு. மூன்றாவது, எந்தவொரு நிலப்பகுதியிலும் அடர்த்தியாக வாழாமல் ஒங்காங்கே பரந்துவாழும் தனித்துவமான தேசியங்கள் (இலங்கையில் வாழும் பறங்கியர்) அல்லது ஏதாவது சிரிடத்தில் தனியரசாகவோ அல்லது சுயாட்சிப் பகுதியாகவோ வாழ்ந்தாலும் அதற்கு வெளியே பரந்தும் விரவியும் வாழ்கின்ற மக்கள் (இலங்கையில் வடக்கு கிழக்குக்கு வெளியே வாழ்கிற ஈழத்தமிழர்) தேசிய சிறுபான்மையினர் (National Minority) என்ற வகையில் வருவர். இவர்களுக்கு சம உரிமையை உறுதிபடுத்தும் சிறப்புச் சட்டங்களும் ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட வேண்டும். அதற்கான சுயநிரணய உரிமை இவர்களுக்கு உண்டு.

மேற்படி மூன்றில் இரண்டாவது நிலையில்தான் சுயாட்சிப் பற்றி பேசப்படும். இது, பிரிந்து செல்லாமல் அரசுகளுக்குள்ளே வாழும் அகச் சுயநிரணய உரிமை (Internal Self Determination) என்ற கோட்பாட்டில் உள்ளடங்க கூடியது. தனியரசமைப்பதற்கு பொருத்தப்பாடு குறைவாக உள்ள சமூகங்களுக்கு இத்தகைய யதார்த்தப்படிர்வ அனுகுமுறைகளை வெளின் மேற்கொண்டார். சுயநிரணய உரிமை குறித்த தலைசிறந்த கோட்பாட்டாளராகவும் நடைமுறையாளராகவும் வரலாற்றில் மினிர்கிறார் வெளின். ஆனால், அகச்சுயநிரணய உரிமை என்ற கோட்பாட்டை தன் நலனுக்கேற்றாற்போல் பயன்படுத்தி, பிரிந்துபோகும் சுயநிரணய உரிமையுடன் கூடிய தேசிய சமூகங்களின் போராட்டங்களைக் காயிடத்து பொருத்தமற்ற தீர்வுகளை முன்வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது ஏகாதிபத்திய மேற்கூலகம். காலுக்கேற்ற செருப்பு என்பதற்கு பதிலாக தன்னலனுக்கேற்ற செருப்பை வடிவமைத்து தரும் போக்கு நடந்துவருகிறது.

தமிழ்நாட்டு மக்களைப் பொருத்தவரை சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி இது ஒரு தேசிய சமூகம். இதற்கு பிரிந்துபோகக் கூடிய சுயநிரணய உரிமை உண்டு. போராட்டத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கில் ஏதாவது குறித்த நேரத்தில் பேச்கவார்த்தை மேடையில் பிரிந்து போகாதபழயான மாநில சுயாட்சிப் பற்றி பேசவது வேறு. ஆனால், கூட்டரசு (சமஷ்டி / federation) குறித்தோ, கூட்டாட்சி குறித்தோ உலகளாவிய வரலாற்றுப் பட்டறிவின் பின்புலத்தில் இந்திய அரசமைப்பின் கட்டமைப்புப் பற்றியோ புரிதவின்றி “பிரிவினை கோருவோர் தேர்தவில் போட்டியிட முடியாது” என்ற மத்திய அரசின் அறிவிப்பிலிருந்துமட்டுமே மாநில சுயாட்சியை மணந்து கொண்டவர்கள் தமிழ்த் தலைவர்கள்.

இரண்டாவதாக, இன்றைய மைய அதிகாரக் குவிப்பின் எதேச்சதிகாரக் கூறுகள் மோடியின் வருகையோடு எழுமாத்திரத்தில் சாத்தியப்படக் கூடிய ஒன்றல்ல. வினையை விதைத்தால் வினையைத்தான் அறுக்க முடியும். அதுபோல, இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தில் விதைக்கப்பட்ட ஒன்றுதான் இன்றொரு மரமாய் வளர்ந்து நிற்கிறது. அதன் வண்ணம் காவியாய் காட்சி தருகிறது. அந்த விதை இப்படியான உருவம் எடுப்பதற்குப் பொருத்தமான உள்நாட்டு பருவமும் சர்வதேச பொருளாதார தட்பவெப்ப நிலையும் எழுந்ததுதான் மோடியின் அரியனையேற்றத்திற்கான விளக்கம். விதையையும் விதைத்தவர்களையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

"இந்திய கூட்டாட்சி என்பது அதன் பல்வேறு பகுதிகளின் - விரும்பி இணையும் ஒன்றியமாக இருக்க வேண்டும். பகுதிகளுக்கு [அதாவது மாநிலங்களுக்கு] அதிகப்பட்ச சுதந்திரம் அளிப்பதற்காக எல்லோருக்கும் பொதுவான, முக்கிய அதிகாரங்கள் கொண்ட குறைந்தபட்ச அதிகாரத்தைக் கூட்டாட்சி [மத்திய] அரசிற்கும் தேவைப்படும் பகுதிகள் [அதாவது மாநிலங்கள்] விரும்பினால் ஏற்கும் பொதுவான அதிகாரங்கள் கொண்ட [பொதுப்] பட்டியலும் இருக்கலாம்." - இது 1945 ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் கட்சி தனது தேர்தல் அறிக்கையில் முன்வைத்தாகும்.

ஆனால், இந்திய அரசமைப்புச் சட்டம் இதற்கு தலைக்கூக இயற்றப்பட்டது. இந்திய - பாகிஸ்தான் பிரிவினையின் பெயரால் அரசமைப்பு சட்டத்தின் உயிரோட்டம் முழுவதும் மையப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரயிக்க மத்திய அரசினையும் அதிகாரமற்ற மாநில அரசுகளையும் உருவாக்குவதை கீல்க்காய் கொண்டிருந்தது. கூட்டாட்சி என்பது அரசுகள் விரும்பி இணைந்து ஓர் மைய அரசை உருவாக்கிக் கொள்வது என்பதைப் பற்றி நன்றாக அறிந்துவைத்திருந்தார் அம்பேத்கர். இத்தனை பெரிய மக்கள் திரளின் தலைவிதி இந்திய ஆரூப்புவர்க்கத்தின் கையில் சீப்படைக்கப்பட்டு மிகச் சிறிய குழுவினரால், மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத அரசியல்நிர்ணய சபையால் உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால், அரசியல்நிர்ணய சபையில் கூட்டாட்சி, யூனியன், பிற அரசமைப்புச் சட்டங்களில் இருந்து வசதியாக எடுக்கப்பட்ட எடுத்துக்காட்டுகள் பற்றியெல்லாம் உரையாடல்கள் நடந்தேறின. இந்திய அரசியல் கலாச்சாரத்தில் உரையாடல்களுக்கு விரிவான கிடமுண்டு, ஆனால், ஆரூப்புவர்க்கமும் அதன் ஆட்சியாளர்களும் தான் நினைத்ததை இறுதியில் செய்துமுடிப்பர். இது மகாபாரதத்திலிருந்து இன்றைக்கு வரை தொடர்க்கூடிய ஒரு பண்பு.

இங்கு கூட்டரசு பற்றி சாரம்சமான விசயத்தை எடுத்துக்கொண்டு இந்திய அரசமைப்பை மதிப்பிட வேண்டியுள்ளது. 'அரசானது மத்தி என்றும் அலகு என்று இரு துண்டுகளாக வெட்டப்படுகின்றது. எனவே, இங்கு இறைமை இரு துண்டங்களாகப் பிளவுபடுகின்றது. மத்தியும் அலகும் கூட்டாயும் தனியாயும் ஒன்றாயும் பலவாயும் ஒரு சீரில் இயங்குகின்ற ஒரு முறைதான் சமஷ்டி முறையாகும். இங்கு பொதுமையும் தனித்துவமும் ஒரேவேளையில் சங்கமிக்கிறது. மத்தியின் பொறுப்பு பொதுமையை மட்டும் பாதுகாப்பதென்பதும் அலகின் பொறுப்புத் தனித்துவத்தை மட்டும் பாதுகாப்பதென்பதும் அல்ல. பொதுமையையும் தனித்துவத்தையும் பேணும் பொறுப்பு மத்தி கும் உண்டு, அலகி கும் உண்டு. மத்தி ஒரு ஸ்கினைப்புக்காக போராடுகிறதென்றும் அலகு விலகிநிற்கப் போராடுகிறதென்றும் இங்கு ஒன்றை ஒன்று எதிர்க்கின்ற எதிரும் புதிருமான இரு ஆற்றல்களுக்கு இடையேயான சமரசம் அல்ல சமஷ்டி. இதுவொரு தவறான விளக்கப்படுத்தலாகும். பொதுவான தேவைகளுக்கும் தனித்துவமான தேவைகளுக்கும் இடையேயான ஒருவகை சமரசமே சமஷ்டி. இதில் ஒன்றை ஒன்று எதிர்ப்பதைவிட ஒன்றை ஒன்று அனுசரிப்பது என்று சொல்வதே சரியானது. அதாவது பொதுமை வாழத் தனித்துவத்தின்

துணைதேவை. தனித்துவம் வாழ பொதுமையின் துணைதேவை. மத்திய அரசு வாழ மாநில அரசின் துணைதேவை. மாநில அரசு வாழ மத்திய அரசின் துணைதேவை. எனவே, மத்தி பொதுமையைப் பிரதிபலிக்கின்றது; அலகு தனித்துவத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது என்று கருதுவதே சமஸ்தி என்ற எண்ணைக்கருவிற்கு எதிரானதாகும்”

மத்திய அரசின் உப அரசுகளாக அலகுகள் உள்ளன. உப அரசுகளின் கூட்டரசாக மத்திய அரசு உள்ளது. இங்கு மத்தியும் அலகும் கிணறாந்த ஒரு முழுமைதான் ஜர் அரசு என்ற வழிவத்தைப் பெறுகின்றதே தவிர மத்தி தனித்து ஜர் அரசாய் இருப்பதில்லை. அலகும் தனித்து ஜர் அரசாய் இருப்பதில்லை. அதாவது இங்கு கிறைமை இரண்டாக வகுக்கப்படுவதுடன் ஒன்று இன்னொன்றின் பகுதியாயும் அமைகின்றது.” என மத்திக்கும் அலகுக்கும் உள்ள உறவு குறித்து ‘சமஸ்தியா? தனிநாடா?’ என்ற நூலில் மு.திருநாவுக்கரசு விளக்குகிறார். மேற்படி, விளக்கம் மத்தி, அலகு ஆகிய கூட்டரசு வழிவிலான கிணை வாழ்வுக்கு மட்டுமின்றி தனி மனிதர்கள் சேர்ந்தியங்கும் பல்வேறு குடு வழிவங்களுக்கும் அதன் கிணறாந்த சகவாழ்வுக்கும் பொருத்தமுடைய விதிகளே ஆகும்.

இந்திய அரசமைப்பு கீற்றப்பட்ட காலத்தில் கிறைமையைப் பகிர்வதில் உணர்வுப்பூர்வமான (conscious) மறுப்பு இந்திய பெருமதலாளிய ஆளும்வர்க்கத்திற்கு இருந்தது என்பதையே அரசியல் நிர்ணய சபையின் விவாதங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. அரசியல் நிர்ணய சபையில் மத்திய-மாநில அதிகாரங்கள் பற்றி நடந்த உரையாடலின்போது வெளிப்பட்ட சில தீர்க்கதரிசனமிக்க வரிகள் இங்கு நினைவுகூர்த்தக்கது. மேலும் அரசமைப்புச்டட்டத்தில் உள்ள அதிகாரப் பங்கீடுப் பற்றி அறிஞர் பெருமக்களின் கருத்துகளையும் காண்போம்.

“இந்த அரசாங்கம் கூட்டரசாக இருக்க வேண்டும், ஒற்றையாட்சியாக இருக்கக் கூடாதென்று நீங்கள் கருதுவீர்களானால், எதிர்காலத்தில் ஒரு அதிகார வெறிப்பிழத்தக் கட்சி இந்த அரசை ஒற்றையாட்சியாக மாற்றி, பாசிச, எதேச்சத்திகார அரசாக மாற்றுவதைத் தடுக்க எண்ணினால், யூனியன்(union) என்பதற்குப் பதிலாக ‘கூட்டாட்சி’(federation) என்ற சொல்லை பயன்படுத்த வேண்டும்” - அ.நி.சபையில் மக்குப் அவிபைக் சேக் பகுதார்

“நாடாளுமன்றத்தில் ஒரு சாதாரணப் பெருபான்மையால் ஒரு மாநிலத்தின் பிராந்தியம் சூழிக்கப்பட்டுவிடக் கூடிய நிலை இருக்கும்போது, மத்திய அரசிற்கு மாநில அரசுகள் கீழ்ப்பட்டவை என்கிற தத்துவம் இந்திய அரசமைப்புச் சட்டம் முழுவதிலும் கிழையோடிக் கொண்டிருப்பதில் வியப்படைவதற்கு ஒன்றுமில்லை” - அசோக் சந்தா, முன்றாவது நிதிக்குழு தலைவர், ‘இந்தியாவில் கூட்டாட்சி’ என்ற நூலில்.

“இது ஒற்றையாட்சிக்கு மிக அடிப்படையான இலக்கணம் இது இல்லையென்றால் வேறேன்ன?” - கிருஷ்ண முகர்ணி, “இந்தியா ஒரு கூட்டாட்சியா?” என்ற நூலில்.

“மாநில அதிகாரத்திற்கு கிட்க்கைய அவமதிப்பு வேறு எந்தக் கூட்டாட்சியிலும் கிடையாது. 1935 ஆம் ஆண்டின் பிரிட்டிஷார் சட்டத்தில்கூட கிடையாது” - அசோக் சந்தா.

“மாநிலங்களின் நிதி அதிகாரத்தை எல்லாம் அறவே பறித்துக் கொண்டு மாநிலங்களை ஒரு முனிசிபால்டியாகவும் ஜில்லா போர்டாகவும் மாற்றுகிறீர்கள்” - அ.நிர்ணய சபையில் பண்டிட் குன்ஸ்ரு

“இந்த ஒரு அத்தியாயத்தின் மூலம் ஒரு சர்வாதிகார அரசிற்கு, ஒரு போலீஸ் இராஜ்ஷியத்திற்கு, கடந்த கிருபது ஆண்டுகளாக நாம் எந்த இலட்சியங்களையும் கொள்கைகளையும் தூக்கி நிறுத்தி வந்தோமோ அவற்றிற்கெல்லாம் முரணான அரசிற்கு அடிக்கல் நாட்டுகிறோம்” - நெருக்கடி நேர அதிகாரங்கள் பற்றி அ.நிர்ணய சபையில் எச்.வி.காமத்.

“இன்றைய பிரதமர் (நேரு) உலகத்தின் தலைசிறந்த மனிதர்களில் ஒருவர். நீங்கள் அவரிடமிருந்து நீதியை எதிர்பார்க்கலாம். அவருக்கென்று சுயநலக் காரியங்கள் எவையும் கிடையாது. ஆனால், சுயநல நோக்குக் கொண்ட பிரதமர் ஒருவர் இனி ஒருநாள் மத்திய அரசில் பதவி ஏற்க நேரிடலாம். அந்த நேரம் முழுப் பெரும்பான்மையோடு ஒரு மாநில அரசை நடத்தும் கட்சிக்கு எதிராக ஆளுநரைக் கொண்டு செயல்பட நினைத்தால் - அப்படி ஒரு நிலை ஏற்படலாம் என்று எதிர்பார்க்கக்கூடாதா? - அ.நிர்ணய சபையில் பிஸ்வநாத் தாஸ்.

ஆனால், ஆளுநர் அதிகாரங்களை நேருவே சுவைத்துப் பார்த்தது அடுத்த பத்தாண்டுகளுக்குள் நடந்தது. மாநில உரிமை தொடர்பில் சுதந்திரத்திற்கு முந்கைய வாக்குறுதிகள் யாவும் அரசியல் அமைப்பு இயற்றப்படும் போதே தூக்கிவீசப்பட்டதோடு அதன் மை உலருவதற்கு முன்பே நேரு போன்ற தலைவர்கள் மீதான நன்மைக்கைகள் தகர்த்துறியப்பட்டன. மேற்படி எச்சரிக்கைகள் யாவும் இன்றைக்கு மெய்யாகிப் போய்னான. ஒற்றையாட்சி, எதேச்சதிகாரத்திற்கான கூறுகளை விதைத்தால் அதிகாரம் குவிக்கப்பட்ட ஒற்றையாட்சிதான் விளையுமே ஒழிய கூட்டாட்சியா மலரும்? இந்திய அரசமைப்பு சட்டம் அதன் கட்டமைப்பில் ஒற்றையாட்சி தன்மையானது. உரையாடல்களும் விளக்கங்களும் வேண்டுமானால் கூட்டாட்சி எனலாம். ஆனால், உண்மை அதுவல்ல. எது இந்திய அரசமைப்பின் அடித்தளமோ அதில்தான் இன்றைய அரசு வழிவும் உருப்பெற்றுள்ளது.

நாடாஞ்மன்றத்தில் பெரும்பான்மையைப் பெற்று ஒரு இந்து தேச அரசை அதன் அரசமைப்புக்கே உரிய அடித்தளத்தின் மீது கட்டமைக்க வேண்டும் என்ற ஆர்.எஸ்.எஸ்.இன் கனவு நினைவாகி வருகிறது. அது போலவே நாடாஞ்மன்றத்தில் பெரும்பான்மை பெற்று ஒற்றை இந்திய சோசலிச அரசை அதற்கு பொருத்தமே கில்லாத இந்திய அரசமைப்பின் அடித்தளத்தின் மீது கட்டமைக்க முழுயும் என்று நமது சி.பி.ஐ., சி.பி.ஐ.[எம்] கட்சிகள் கனவு கண்டு வருகின்றன. நீட்ட தேர்வு தினிப்பின்போது அது இந்தியாவின் கூட்டாட்சி தத்துவத்திற்கு எதிரானது என்று தொலைக்காட்சி விவாதங்களில் பலரும் பேசக் கண்டோம். கூட்டாட்சியாம்! தத்துவமாம்! இந்தியாவில் எங்கே கூட்டாட்சி கிருக்கிறது? கோவணத்துண்டொன்று இருந்து அது உருவப்படும் பொழுது ஆடை அவிழப்பு என்று அலறினால்கூட பரவாயில்லை. முழு நிர்வாண நிலையில் அரைநான் கயிறையே ஆடை என்றொருவன் என்னை மகிழ்ந்தால் எப்படியோ அப்படித்தான் இந்தியக் கூட்டாட்சிப் பற்றிய இன்றைய கவலையாகும்.

வரலாற்றில் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் கில்லாத மாபெரும் தலைவராக எழுந்த லெனின், ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில் சோசலிசத்தை நிர்மாணிக்கும்பொழுதுதான் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாட்டை வகுத்தளித்ததோடு நடைமுறைப்படுத்தியும் காட்டினார். மார்க்சியத்தின் பெயராலும் சோசலிசத்தின் பெயராலும் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாட்டை கைகழுவி, இந்திய அரசமைப்பை கூட்டாட்சி என்று விளக்கப்படுத்தி, பெருக்கெடுத்ததோடும் தேசிய இனங்களின் இரத்த சக்தியை நியாயப்படுத்தி, போராடுபவர்களையே குற்றங்கூறும் மேற்படி கட்சிகளின் தலைமை வரலாற்றின் குற்றவாளிக் கண்டில் நிறுத்தப்படுவது நிச்சயம்.

இந்திய அரசமைப்பு பற்றிய இத்தகைய பின்னணியில், ‘மாநில சுயாட்சி’ என்ற முழுக்கம் தமிழகத்தில் எழுந்ததை நோக்குவோம். திராவிடநாடு கோரிக்கையை, கைவிட்ட நேரத்தில், அதற்கு மாற்றாக ‘மாநில சுயாட்சி’ என்ற முழுக்கத்தை வைத்தார் பேரறிஞர் அண்ணா. மொழிவாரி மாநிலங்கள் பிரிக்கப்பட்ட பின்பும் திராவிட நாடு கோரிக்கையை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது இலக்கற்ற, ஏமாற்று முழுக்கமாக பெரியாரால் விமர்சிக்கப்பட்டது. தேர்தலில் போட்டியிரும் வேட்கையே அண்ணாவினது நிலையெழுப்புகளுக்கான பின்புலமாக இருந்து என்பதை ‘தமிழ்த்தேசிய நோக்கில் அறிஞர் அண்ணா’ என்ற தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரை தொடரொன்றில் பேராசிரியர் த. செயராசன் விளக்கியுள்ளார். ஈ.வெ.கி. சம்பத்திற்குப் பதில் சொல்லும் வகையில் ‘தேசியம் என்றால் என்ன? என்ற தலைப்பில் தத்துவக் குழப்பத்தை அறிந்தே செய்தவர் அறிஞர் அண்ணா. வழிகாட்டும் தலைவராக அன்றி வருத்தங்களைப் பெருமூச்சுடன் சொல்லிவிட்டு சமரசம் கண்டவராக வரலாற்றில் அண்ணா காட்சியளிக்கிறார்.’ காஷ்மீரின் தந்தை’ என்று அறியப்பட்ட சேக் அப்துல்லா காஷ்மீரின் சுயநிர்ணய உரிமை முழுக்கத்தை ஏந்தியதால் ।। ஒரு கூடு கூடு சிறையில் வைக்கப்பட்டார். அத்தகைய தலைமை நமக்கு அன்று வாய்த்திருக்கவில்லை. திராவிடர் நாடு கோரிக்கையை கைவிட்ட நிலையில் தி.மு.கழுத்தில் உள்ள கிளாஞ்சர்களின் தேசிய உணர்வெழுச்சியை மடைமாற்றுவதற்கு ஏற்ற வாய்ப்பாய் இந்தி தினிப்பு எதிர்ப்பு போராட்டம் அண்ணாவுக்கு கிடைத்தது.

சாதாரண விளக்கமாற்றில் அடிக்காமல் பட்டுக்குஞ்சம் வைத்த விளக்கமாறைக் கொண்டு அடிக்குமாறு கேட்கிறார்கள் என்ற பொருளில் பெரியார் மாநில சுயாட்சி முழுக்கத்தை விமர்சித்தார். மாநில சுயாட்சி முழுக்கத்தை அண்ணா விளக்கியிருக்கவில்லை. அண்ணாவின் மறைவுக்குப்பின் முரசொலி மாறனும் கு.ச. ஒருந்தனும் அண்ணனின் முழுக்கத்திற்கு விளக்கவுரை எழுதினார். பெரியாரின் மறைவுக்குப்பின் அவசரகாலத்தில் எழுந்த நெருக்கடியோடு திராவிடர் கழகம் தனித் தமிழ்நாடு கோரிக்கையைக் கைவிட்டுவிட்டது. அரை நூற்றாண்டு உருண்டோடுவிட்டது. இதுவரை தி.மு.கழுகம் மாநில சுயாட்சியை வென்றெழுகக் எந்த வேலைத்திட்டத்தையும் முன்வைக்கவில்லை. ஒருவேளை நாடானுமன்றத்தில் மூன்றில் ஒரண்டு பெரும்பான்மையுடன் மாநில சுயாட்சியை நிறுவுவோம் என்று சொல்வார்களாயின் அத்தகைய அடிப்படை மாற்றத்திற்கு இந்திய அரசமைப்பில் இடமில்லை என । 973 இல் வந்த புகழ்மிக்க கேசவானந்தா பாரதி தீர்ப்பு அடித்துச் சொல்கிறது. மாநில சுயாட்சி என்ற முழுக்கத்தைப் பேரப் பொருளாக்கி இந்திய ஒருங்கும்வர்க்கத்தோடு சமரசம் செய்துகொண்ட தமிழ்நாட்டுப் பெருமதலாளிய வர்க்கம் இறுதியில் சரணாகதி அடைந்தது. மேடைகளில் வெளிப்படையான வீரயிக்க உரைவீச்சுகளோடு முழங்குவதும் திரைமறைவில் சரணாகதியடைவதும் வாழுக்கையாக இருக்கக் காண்கிறோம்.

அரசு இன்றைக்கு 5500 ஒண்டுகால பழைமையானது. அரசு தோன்றி நிலைப்பெற்று பேரரசு உருவானபின்பு கூட்டரசுக்கான எண்ணக்கரு பூசியில் முதலில் தோன்றியது. பாரசீகப் படையெழுப்பில் இருந்து தற்காத்துக்கொள்ள கிரேக்க அரசுகள் தமக்குள் இருக்கும் பகைமையைப் பின்னுக்கு தள்ளி ‘ஸலியன் லீக்’ என்ற கூட்டமைப்பை கி.மு. 480 வாக்கில் உருவாக்கியதுதான் உலகின் முதலாவது அமைப்புதியான கூட்டரசு முறையின் தோற்றமாகும். பாரசீக படையெழுப்பை வெற்றிகரமாக முறியடித்த ‘ஸலியன் லீக்’ பின்னர், அதிலிருந்த ஏதென்ஸ் பேரரசு ஏனைய அரசுகளின் மீது ஒதுக்கம் செலுத்தியதால் முடிவுக்கு வந்தது. ஏதென்னை எதிர்கொள்ள பியூவீயன் லீக் உருவாகி அது ஏதென்னை வெற்றி காண முடியவில்லை. பின்னர் ஏதென்னை ஸ்பார்டன் லீக்

தோற்கடித்தது. கடற்கொள்ளையர்களிடம் இருந்து காத்துக்கொள்ள கி.மு. 4 நூற்றாண்டு வாக்கில் கிரேக்கத்தில் ஏசியன் லீக் உருவானது. அலெக்ஸாண்டரின் தந்தை பிலெப்பின் தலைமையில் கி.மு.377 இல் கொறிந்த லீக் உருவானது. இதன் நோக்கம் பாரசீகத்தின் மீது படையெழுப்பதாகும். இப்படி படையெழுப்புக்காக உருவாக்கப்பட்ட கூட்டரசின் பின்புலத்தில்தான் வரலாற்றில் அலெக்ஸாண்டர் என்னும் பேரரசன் உருவானான்.

தற்காப்பின் நிமித்தமும் பேரரசப் படர்ச்சியின் நோக்கிலும் உருவான கூட்டரசு அமைப்புமறை வரலாற்றில் வளர்ந்து நவீன காலத்தில் அமெரிக்க யாப்பாகவும் ஸ்விஸ் யாப்பாகவும் வளர்ந்துவந்துள்ளது. தற்காப்பு நிலையிலான கூட்டிணைவுக்குள் எழும் ஆதிக்கம் அந்த கூட்டிணைவை முடிவுக்கு கொண்டு வருகிறது. இப்படி கூடுதலும் பிரித்தலுமாக வரலாறும் கூட்டரசமுறையும் இன்றைக்குவரை வளர்ச்சிப் பெற்றுவருகிறது. இங்கு கூட்டரசமுறை உருப்பெறுவதற்கும் நீடிப்பதற்கும் முறிவுதற்கும் அச்சுமகங்களின் வரலாற்று வளர்ச்சி நிலையும் மனப்பாங்கில் உள்ள செழுமையின் மட்டும் தீர்மானகரமான பாத்திரம் வகிக்கிறது. வரலாற்று வழியில் ஜேரோப்பியர்களிடம் வளர்ந்துள்ள செழுமையான மனப்பாங்கு ஜேரோப்பிய யூனியன் உருவாவதற்கும் ஒரு பொதுநாணையம் கண்டதுடன் அது சிலகாலம் நீடித்துக் கொண்டிருப்பதற்கும் அடிப்படையாக இருக்கிறது.

மத்திய கிழக்கைப் பொருத்தவரை அப்துல் நாசர், நூற்று-எஸ்-சைட், மன்னன் 2 ஆம் பைசல் ஆகிய தலைவர்கள் அரபு தேசங்களிடையே மேற்கொண்ட கூட்டரசு முயற்சிகள் குறுகிய ஆயுளோடு முடிவுக்கு வந்தன. அரேபியர்களின் சமூக அரசியல் கலாச்சாரம் அதற்கு இடங்கொடுக்கவில்லை. இன்றைக்குவரை ஒரே மொழி, ஒரே மதம் என்ற அடிப்படைகள் இருந்தும் 22 அரபு அரசுகளோ அன்றி ஒரு பாரசீக[அரான்] அரசோ அல்லது 23 இல்லாயிய அரக்களோ சீர் கூட்டரசு ஏற்பாட்டுக்குள்ளென்று மேற்குலகின் தாக்குதலில் இருந்து தற்காத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

மேற்படி வரலாற்றுப் பின்புலத்தில், இந்திய சமூகங்களின் வரலாற்று வழித்தட்டதை நோக்குவோம். அந்திய ஆங்கில ஆதிக்கத்திற்கு எதிராய் நடத்தியப் போராட்டத்தில் உருவான ஜக்கியத்தின் பெயரால் கட்டியெழுப்பட்ட கூட்டரசு அதன் ஆளும்வர்க்கத்தின் விரிவாதிக்க வேட்கையால் ஆதிக்க நிலைகொண்டிருப்பது பட்டவர்த்தனமாய் தெரிகிறது. தற்காப்பு நிலையிலெழுந்த கூட்டிணைவு ஆதிக்கத்தின் பொருட்டு பிரிவதே கூட்டரசின் விதியாக இருந்துவந்துள்ளது. கூடுதலும் பிரித்தலும் மீண்டும் கூடுதலும் என சமூகங்கள் முன்னேறுகின்றன. கிதில் கூடுதலும் சரி பிரித்தலும் சரி புனிதத்திற்குரியதென்று நாம் மிகைப்படுத்துவதற்கில்லை. நிர்வாணமான நலன்களே இங்கு இயக்குவிசையாக இருந்து வந்துள்ளனவே அன்றி விருப்பங்களும், புனிதக் கட்டமைப்புகளும் அல்ல. கிதில் கூடிய நிலையும் பிரிந்த நிலையும் நிரந்தரமும் அல்ல. அதேநேரத்தில், இறுதியில் உலகு தழுவிய கூட்டரசு ஒன்றை நோக்கி வரலாற்றின் வளர்ச்சிப் பாதையமையும் என்பதை ஒவ்வொரு கிடைநிலையிலும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

நவீன குடியரசு, சனநாயகம், மதச்சார்பின்கை, கூட்டரசு போன்ற மேற்குலக அரசியல் கொடைகள் யாவும் இந்திய சமூகங்களின் அரசியல் கலாச்சாரமாக இரண்டற்கலப்பது இன்றைக்குவரை நடந்தேறவில்லை. சனநாயகம் பெரும்பான்மைவாதமாக, தலையென்னும் புள்ளிவிவரமாக விளங்கிக் கொள்ளப்படுகிறது. மத்திக்கு கீழ்ப்பட்டது மாநில அலகை

கேள்விக்கிடமின்றி மக்களால் ஏற்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு மனிதனின் பிறப்புரிமையை மறுக்கக் கூடிய சாதிய சமூகக் கட்டமைப்பு இத்தகைய நவீன சனநாயக வளர்ச்சிக்கு ஏதுவானவொரு மனப்பாங்கு உருப்பெறத் தடையாய் இருக்கிறது. தனிமனிதனின் பிறப்புரிமையை இயல்பாகவே மறுக்கும் சமூக அரசியல் கலாச்சாரப் பின்புலத்தில் இருந்து அரசியல் அர்த்தத்தில் கூட்டரசு உருப்பெற்று வளர்வது அத்தனை இலகுவானதாக இல்லை. இந்திய ஆரூம் வர்க்கம் தேசிய சமூகங்களின் பின்தங்கிய வளர்ச்சி நிலையின் பின்புலத்தில் இலகுவான 70 ஆண்டுகால பயணத்தை அமைத்துக்கொண்டிருள்ளது. இதுவே வரலாறு நம்மை இட்டுவந்திருக்கும் கூடும். இங்கிருந்தே முன்னேறிப்போக வேண்டும்.

இதில் தமிழ்நாட்டின் முதலாளிய ஆரூம் வர்க்கம் வீரவசனம் பேசியபடி, நம்மை விரல்பிழுத்து அழைத்துச் சென்று எதிரியின் காலில் சரண்டெந்த கதைதான் அரை நூற்றாண்டு தமிழக வரலாறு. தேசிய முதலாளித்துவ வர்க்கம் தனது புரட்சிகரமான பாத்திரத்தை மீழந்துவிட்டதென்று சொன்னார் மாவோ. உலகமயத்திற்குப் பின்பு இது இன்னும் அழுத்தம் திருத்தமான உண்மையாகிவிட்டது. உலகமயம் பெருமூலதனத்தின் வளர்ச்சிக்கு தடையாய் உள்ள தேசிய எல்லைகளை உடைத்தெறிந்துவிட்டது. மாநில சுயாட்சி முழுக்கத்தை எழுப்பும் தேசிய முதலாளிய வர்க்கம் அதை பேரப் பொருளாக்கி முன்னேறும்பொழுது பெருமூலதன நிலையடையும் நொடிப்பொழுதில் உலக மூலதனத்தில் சங்கமிக்கலாம் என்பதே முதலாளிகள் பிரசவித்த உலகமயத்தின் சர்வதேசியவாதமாகும். எனவே, அவர்களைப் பொருத்தவரை மாநில சுயாட்சி பெருமூலதனத்துடன் பேரம் பேசுவதற்கான முழுக்கம். தேசிய முதலாளி, ஒன்று பெருமூலதன சக்தியாக எழும்பி உலகமயத்தில் கரைய வேண்டும் அல்லது தனது முதலாளிய அந்தஸ்த்தை மீழந்து கீழ்நிலையிலுள்ள அடுத்த வர்க்கப் படிநிலைக்கு வந்தாக வேண்டும். இதுவே அதன் விதி. எனவே, தேசிய முதலாளி என்ற நிலை சாசுவதமானதில்லை. தேசிய முதலாளிகள் தேசிய சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்தில் தலைமையேற்கும்பொழுது அதன் வளர்ச்சிப்போக்கில் சமரசம் செய்துகொண்டு உலகமய ஜோதியில் இரண்டறக் கலந்து தேசிய உரிமையை பெருமூலதனத்தின் காலையில் வைத்திடுவர். எனவே, பரந்த உழைக்கும் வர்க்கத்தினரும் விவசாயிகளும் தேசிய சுயநிர்ணய உரிமை முழுக்கத்தை ஏந்தி இந்த சமூகத்தின் வரலாற்றைப் பாய்ச்சவில் உந்தித்தள்ள வேண்டிய அவசரநிலை தோன்றியுள்ளது. அடுத்த சுற்றின் நுழைவாயில் தமிழ்ச்சமூகம் நின்று கொண்டிருக்கிறது. தோல்வியைக் கூட ஒருவன் மறந்துவிடலாம். தோல்வி தந்தப் படிப்பினைகளை மறந்துவிடலாகாது. இந்த சுற்று இந்நாட்டின் கோடிக்கணக்கான உழைக்கும் மக்களின் சுற்றாக அமைய வேண்டுமென்றால் மாநில சுயாட்சி என்ற பேரம் பேசும் முழுக்கத்தை மறுதலித்து தமிழ்த்தேசிய சுயநிர்ணய உரிமை என்ற புரட்சிகர முழுக்கத்தை ஏந்த வேண்டும்.

தோழர் செந்தில்
ஒருங்கிணைப்பாளர், இளந்தமிழகம் இயக்கம்
tsk.irtt@gmail.com

நவதாராளவாத உலகமயமாக்கல் யுகத்தில் சர்வதேசவாதம் மற்றும் தேசியவாதம் என்பனவற்றை புரிந்துகொள்வதற்கான குறிப்பு.

சர்வதேச பயங்கரவாத எதிர்ப்பு [Anti International Terrorism] என்ற கோட்பாடுதான் இன்றைய சர்வதேச சட்டங்கள் அனைத்திற்குமான தாய். உள்நாடுகளில் ஏதோ ஒருவகையில் பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டம் என்பது பல்வேறு பெயர்களில் உண்டு. 2001 செப்டம்பர் 11 ஆம் தேதி அமெரிக்க அரசின் இருதயமாக விளங்கிய வர்த்தகநிலைய இரட்டைக் கோபுரங்கள் மீது பின்லேடன் தலைமையிலான அல்கொய்தா அமைப்பினர் விமானத்தால் மோதி தாக்குதல் நடத்தியதன் மூலம் இரட்டைக் கோபுரங்கள் நிர்மூலமாய் போயின. இதைத் தொடர்ந்து உலக ஓழுங்கு மாறினாற்போல் உலக ஓழுங்கை அல்லது சர்வதேச ஓழுங்கை நிர்ணயிக்கவல்ல “சர்வதேச பயங்கரவாத எதிர்ப்புக் கோட்பாட்டை” அமெரிக்கா முன்வைத்து அதனடிப்படையில் ஜிநா-வில் சட்டம் உருவானது. அதனைப் பின்பற்றி உலகின் பல்வேறு நாடுகளிலும் அதற்குப் பொருத்தமான சட்டநடைமுறைகள் உருவாகின.

இதன்மூலம் சர்வதேச ஓழுங்கிற்கான தாய்ச் சட்டமாக சர்வதேச பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டம் வடிவம் பெற்றது. இது வெறும் சட்டமாக மட்டுமன்றி புலனாய்வுத்துறை, போலீஸ் - இராணுவம் மற்றும் அரசு நிறுவனங்கள் என்பன அனைத்தையும் தழுவிய உலகளாவிய சட்ட நடைமுறையாக மாறியது. குழுவரவு, குழுக்கல்வு என்பனவும், போக்குவரத்து மற்றும் உள்நாட்டு - வெளிநாட்டு பிரயாணங்கள், குறிப்பாக கப்பல் - விமானப் போக்குவரத்து என்பனவெல்லாம் பெரிதும் இதன் அடிப்படையிலான நடைமுறைக்கு உள்ளாயின.

சர்வதேச பயங்கரவாத எதிர்ப்பு என்பது முழுள்ளவிலான ஒரு தகவல் யுத்தமாக வடிவம் பெற்று அது உலகளாவிய மக்களின் மனப்பாங்கை, உள்ளவியலை நிர்ணயிக்கவல்ல சீர் எண்ணக்கிடக்கையாய் மாறியது. இதன்மூலம் சர்வதேச பயங்கரவாத எதிர்ப்பு என்பது உலகளாவிய மக்களின் உள்ளவியலாயும், ஒருவகை பண்பாட்டு பதமாயும் மாற்றப்பட்டது. இங்கு பண்பாடு என்பது ஆழமான அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு பதமாகும். அதாவது சர்வதேச பயங்கரவாதம் என்பது மக்களின் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மனப்பாங்காக மாற்றப்பட்டு ஆயுதம் தாங்கிய செயல்கள் அனைத்தும் வெறுப்புக்குரிய, தண்டனைக்குரிய குற்றமாகவும் ஒரு பண்பாட்டு வடிவத்தைப் பெற்றது. இது ஒருவகை தீண்டாமைக் கோட்பாடாக உருவானது.

உலகளாவிய ஓழுங்கை நிர்ணயிக்கும், நாடுகளுக்குகிடையேயான உறவை நிர்ணயிக்கும் ஒரு சர்வதேச சட்ட ஓழுங்காக இது ஆக்கப்பட்டதன் பின்னணியில் சர்வதேச அரசியலையும், தேசிய அரசியலையும் புரிந்துகொள்வதற்கான அடிப்படை உண்டு.

பின்லேடனால் தாக்கி அழிக்கப்பட்டது அமெரிக்க அரசின் சர்வதேச வர்த்தக நிலையம். உண்மையில் இது அமெரிக்காவின் வர்த்தக நிலையமாக மட்டுமன்றி உலகளாவிய வர்த்தகத்தின் மையமாகவும் உண்டு. இந்தவகையில் உலக ஓழுங்கு என்பது வர்த்தக ஓழுங்கு என்பதும், உலக அரசியல் என்பது வர்த்தகத்திற்கான அரசியல் என்பதும் வெளிப்படையானது.

பண்ட உற்பத்தி வர்த்தகத்தில் தங்கியுள்ளது. ஒருகையினால் உற்பத்தியில் ஈடுபடும் நிறுவனங்களும், வர்த்தகத்தில் ஈடுபடும் நிறுவனங்களும் வர்த்தக ஒழுங்கிற்கு கீழ்ப்பட்டவை. இன்று உலகளாவிய பண்ட வர்த்தகத்திற்கான உற்பத்தியில் ஈடுபடும் பெருநிறுவனங்களும் அவ்வாறு வர்த்தகத்தில் ஈடுபடும் பெறுநிறுவனங்களும் என இந்த இருவகை நிறுவனங்களுமே உலக அரசியலின் இறைமை வாய்ந்த சக்திகளாகும். தேசங்களின் இறைமையைப் பற்றி பேசியதற்குப் பதிலாக இறைமை பெருநிறுவனங்களினால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்பதைப் பற்றி பேசவேண்டிய யுகமாக நவதாராளவாத (Neo Liberalism) உலக அரசியல் காணப்படுகிறது. இந்த நவதாராளவாத கொள்கையின் அடிப்படையில் அரசியல் - வர்த்தகம் - நிதிமூலதனம் - தகவல்மயம் - அழகியல் - கலை இலக்கியம் - சிந்தனைமுறை - வாழ்க்கைமுறை - உணவு பழக்க வழக்கங்கள் - மூலவள விநியோகம் போன்ற அனைத்தும் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட ஒரு கொள்கையும் நடைமுறையுமாக உலகமயாக்கல் (Globalization) என்பது காணப்படுகிறது.

வாழ்க்கையின் நிர்ணயகரமான காரணி பொருளாதார தளம் என்ற வகையில் நவதாராளவாத பொருளாதார தளத்தின் கீழ் மனிதன் சுவாசிப்பது தொடக்கம் புதைகுழிக்குப் போவது வரை அனைத்தும் ஒரு மையப்புள்ளியில் இணைக்கப்படுவதற்குப் பெயராக உலகமயமாக்கல் என்பது காணப்படுகிறது. இது அனைத்துவகை சுயங்களையும் மறுக்கிறது. “தேசியவாதம்” என்பது சுயத்தின் ஒரு பெரும் புள்ளியாகும். வர்த்தகமய நிதி மூலதன ஒதுக்க உலக ஒழுங்கு என்பது “E-regions” எனப்படும் தகவல் தொழில்நுட்ப ஒதுக்கத்தையும் மற்றும் கலப்பின பண்ட உற்பத்தி ஒதுக்கத்தையும் கையில் எடுத்திருப்பதன் மூலம் பெருநிறுவனங்களின் கைக்கு உட்பட்ட உலகமாக இந்த உலகமயமாக்கல் அரங்கேறுகிறது. அனைத்து உற்பத்தியும், விநியோகமும், சேவையும் நிறுவனங்களின் கைக்குரியது என்பதே நவதாராளவாதத்தின் கோட்பாடாகும். இது அனைத்துவகையான அரசு உடைமைகளையும், பொது நிறுவனங்களையும், கூட்டுறவு நிறுவனங்களையும் நிராகரித்து புவியில் விரல்விட்டு எண்ணத்தக்க பெரும் தனவந்தர்களின் கையில் இந்த புவியையும், உயிரினங்களையும், இயற்கையும், உலகளாவிய மக்களையும் தாரைவார்த்துக் கொடுக்கும் ஒரு கொள்கையாக அமைந்துள்ளது.

எதனை உருப்பது, எதனை உண்பது, எப்படி சிந்திப்பது, எப்படி பழகுவது, எப்படி வாழ்வது என்பதெல்லாம் பெருநிறுவனங்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டு பெருநிறுவனங்களின் நலன்களுக்காக இந்த முழு உலகமுமே சூழலும் ஒரு கொள்கைப் போக்கே இந்த உலகமயமாக்கல் என்பதாகும். இதன் அடிப்படையில் சர்வதேசவாதத்தையும், தேசியவாதத்தையும் தொகுத்தும் பகுத்தும் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம்.

அரசுகளைவிடவும் நிறுவனங்கள் முதன்மை பெற்றுவிட்ட யுகமிது. நிறுவனங்களின் விருப்பங்களினாலும், தேவைகளினாலும் அரசுகள் நிர்ணயிக்கப்படும் யுகமிது. அனைத்து விதமான உற்பத்திக்கும், விநியோகத்திற்கும் ஆயுதப்படை அவசியம். ஆயுதந்தாங்கிய போலீஸ் - கிராண்டுவும் - புலனாய்வுத்துறையினர் தீவில் அடங்குவர். ஆதலால் நிறுவனங்கள் அரசை நிர்ணயிப்பதன் மூலம் மேற்படி ஆயுதந்தாங்கிய படையினரை தம் விருப்பத்திற்குரியவர்களாக ஆக்கி அதன் மூலம் தம் நலன்களை அடைகின்றனா;.

சோசலிச அரசுகள் அல்லது கம்யூனிச கொள்கை கொண்ட அரசுகள் என புவியில் அரசுகள் காணப்பட்ட போதிலும் அவை நிறுவனமய அரசியலுக்கு உட்பட்டுவிட்டன. உலகளாவிய வர்த்தக

நிறுவன அரசியல் பொருளாதாரத்திற்குப் பொருத்தமாக சீன அரசு பெருநிறுவனங்களைத் தோற்றுவித்து அது நிறுவனங்களின் அரசாக வடிவம் பெற்றுள்ளதை ஒரு சீற்றத் தொரணமாக இங்கு விளங்குகிறது. உலக ஒழுங்கு, வர்த்தக ஒழுங்கு என்ற அடிப்படையில் உலக வர்த்தகத்தில் ஈடுபடவல்ல நிறுவன அரசியலுக்கு சீனா தன்னை இசைவாக்கம் செய்து கொண்டதன் விளைவே அங்கு தோன்றிய பெருநிறுவனங்களின் உற்பத்தியும், வர்த்தகமுமாகும்.

சர்வதேச பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டம், உள்நாட்டு பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டம், கடல் கப்பல் போக்குவரத்து பாதுகாப்புச் சட்டம் குறிப்பாக கடற்கொள்ளையர்களிடமிருந்து பாதுகாப்பதற்கான சட்டம், விமானப் போக்குவரத்து பாதுகாப்புச் சட்டம் மற்றும் பெருநிறுவன அல்லது கம்பெனி சட்டங்கள் என சர்வதேசர்தியான முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சட்டங்கள் அமைந்துள்ளன. இவை அனைத்தும் வர்த்தகம் சார் அடிப்படையிலான சட்டங்கள் என்பது கவனத்திற்குரியது. இந்தவகையில்தான் உலக அரசியல் வர்த்தக சட்ட அரசியலாக வடிவம் பெற்றுள்ளது. இதில் முதலாளித்துவ நாடுகள் என்றும், சோசலிச நாடுகள் என்றும் மன்னராட்சி நாடுகள் என்றும், சனநாயக நாடுகள் என்றும் வேறுபாடுகள் கிடையாது. அனைத்து அரசுகளும் இத்தகைய வர்த்தக நிறுவன ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட அல்லது அத்தகைய கொள்கையைக் கொண்ட அரசுகளோயாகும்.

18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தேசியவாதம் முழுவடிவம் பெற்ற போது அது சுதேச மொழி, சுதேச பண்பாடு என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட சுதேச முதலாளித்துவக் கொள்கையுடன் வடிவம் பெற்றது. ஆனால் முதலாளித்துவம் சுதேச எல்லைகளைக் கடந்து ஏகாதிபத்தியமாக வடிவம் பெற்றபோது அது சுதேச மொழி, சுதேச பண்பாடு என்பனவற்றைக் கடந்து முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்தியமாக பரிணாமம் அடைந்தது. அதாவது சுதேச மொழியைப் பற்றிப் பேசிய தேசிய முதலாளிகள் தமது சந்தை தேவைக்காக அந்நிய மொழிகளில் பண்டவிற்பனைக்கான முத்திரைகளைப் பதிக்கத் தொடங்கினர். அவ்வாறே அந்நிய மொழிகளில் விளம்பரங்களையும் செய்தனர். இதன்மூலம் தேசிய நலனைக் கடந்த ஏகாதிபத்திய நலனுக்குப் பொருத்தமானதாக அந்நிய மொழிகளின் மீது அவர்கள் அக்கறை செலுத்தினர். இது அந்நிய மொழிகள் மீது ஏற்பட்ட அல்லது அயல் மொழிகள் மீது ஏற்பட்ட காதல் கிடையாது. பண்ட வர்த்தகத்தில் ஏற்பட்ட காதலின் வெளிப்பாடாகும். அதாவது பண்டங்களை அந்நிய மக்களிடம் சந்தைப்படுத்துவதற்கான சீர் உத்தியாய் அமைந்தது. இதில் தேசியம் கரைந்த ஒரு சர்வதேச பரிமாணம் இருப்பதைக் காணலாம். இது சீர் கியங்கியல் வளர்ச்சிப் போக்காகும். ஆனால் இதில் உள்ள அடுத்தகட்ட அம்சம் என்னவெனில் தனது வர்த்தக மற்றும் பொருளாதார ஏகபோகத்திற்காக அனைத்துவகை சுதேசியங்களையும் இது கபளீகரம் செய்யும் ஆபத்தைக் கொண்டதாயும் அமைந்தது. இங்கு காணப்படுகின்ற இத்தகைய கிரட்டை வளர்ச்சி நிலையை சரிவர புரிந்து கொள்ளாமல் தேசியவாதம், சர்வதேசவாதம் பற்றிய எல்லைக் கோடுகளை வரையறை செய்யமுடியாது.

வடதுருவமும், தென்துருவமும் துருவம் கடந்த நல்லுறவு கொள்வதை நாகரீக வளா;ச்சி என்று அழைப்பதில் தவறில்லை. நாடுகள் கடந்து, கண்டங்கள் கடந்து, துருவங்கள் கடந்து ஒரு மனிதனைய ஜக்கியம் உருவாகுவதை வரலாற்றின் உன்னதமான வளர்ச்சி என்று அழைக்கமுடியும். இது ஒரு பரஸ்பர தன்மையில் ஒத்திசைவான வகையில் வடதுருவத்திற்கும், தென்துருவத்திற்கும் இடையேயான மக்களின் அந்நியோன்னியமான வாழ்வில் பரஸ்பர பங்களிப்புடன் இயற்கைக்குப் பொருத்தமான வகையில் சங்கமமாகும் போது அங்கு மனிதகுல உன்னதம் தோன்றுகிறது.

ஆனால் நவதாராளவாத பொருளாதார கொள்கையின் கீழ் அதன் அடிப்படையிலான உலகமயமாக்கலின் கீழ் பெருச்சாளிகள் கொழுக்கவும், அப்பாவி மக்கள் அவர்களுக்கு இரையாகவும் பொருத்தமான வகையிலான உலகமயமாக்கலை அரசியல் பொருளாதார பண்பாட்டு அடிப்படையில் ஒருபோதும் ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாது. இந்த வகையில் அத்தகைய உலகளாவிய அப்பாவி மக்களின் ஆயுதமாக காணப்படுவது அவர்களுக்கான சுயத்தை பாதுகாக்கவல்ல, சுயத்துடன் கூடிய உலகளாவிய நலனைப் பாதுகாக்கவல்ல தேசியவாதமாகும். இங்கு தேசியவாதம் என்பது அந்த மக்களின் ஜக்கியத்தின் சின்னமாகவும், ஒன்றுதிரண்ட பலத்தின் குறியீடாகவும் அமைகிறது.

ஆதலால் அத்தகைய தேசியவாதம் என்பது மேற்படி பெருநிறுவன ஆதிக்கங்களை எதிர்க்கவல்ல தமது நலனுக்கான இயற்கை சார்ந்த இயல்பு வாழ்வை நிர்ணயிக்கவல்ல மொழி, பண்பாடு, இயற்கைவளம், மூலவளம், சுற்றுச்சூழல் என்பனவற்றைப் பாதுகாக்கவல்ல மற்றும் பரந்த மக்களுக்கான பொது விணியோகங்களையும், பங்கீட்டையும், சமவாய்ப்புக்களையும் வழங்கவல்ல “தேசியவாதம்” தவிர்க்கமுடியாத வகையில் அத்தியாவசியமாகிறது. தேசியவாதம் இல்லாமல் மக்களை ஒருதிரண்ட சக்தியாக்க முடியாது. மக்கள் ஒரு திரண்ட சக்தியாக வடிவம் பெறாமல் அவர்களால் தம்மைப் பாதுகாக்க முடியாது. மக்களின் வாழ்வு என்பது அவர்களினது இயற்கை மூலவளங்களோடும், மொழி - பண்பாட்டோடும், சமவாய்ப்புகளோடும், சமூக சமத்துவத்தோடும் ஒருங்கிணைந்த அம்சமாய் காணப்படுகிறது. இதற்கு தேசியவாதம் ஒரு கருவியாகும்.

இதற்குப் பொருத்தமாக அண்டைநாட்டு உறவுகளையும், அயல்நாட்டு உறவுகளையும் பேணவல்ல சீர் உலகளாவிய கொள்கையின் கீழ் தேசியவாதமும், சர்வதேசியவாதமும் ஒரு சீரான வகையில் இணைக்கப்பட வேண்டும்.

இ. சோபிதன்

நன்றி. வருடல் www.varudal.com இணையதளம்

● தோழர் அருண் நெடுஞ்செழியன்

கட்டலோனிய தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் படிப்பினை

இலக வரலாற்றில் பல காலகட்டங்களில் தேசிய இயக்க போராட்டங்கள் நடைபெற்றுள்ளன. முதலாவதாக நவீன தேசத்தின் தோற்ற காலக்கட்டமான 16, 17 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மன்னராட்சிக்கு எதிரானதாக பழைய நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்தி உறவுக்கு எதிராக முதலாளிய வர்க்கத்தின் தலைமையில் நடைபெற்ற போராட்டங்கள். பிரான்சு, இங்கிலாந்து போன்ற நவீன தேசங்கள் பழைய சமுதாயத்தின் கிடைபாடுகளில் இருந்து எழுந்த காலக்கட்டம் இது. இரண்டாவதாக, காலனியாதிக்கத்திற்கு எதிராக தேசிய போராட்டத்தை முன்னெடுத்த ஒருக்கப்பட்ட நாடுகளின், காலனிய நாடுகளின் தேசியப் போராட்டங்கள்.

இவை இங்கிலாந்து ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக இந்தியா, பிரான்சிற்கு எதிராக அல்ஜீரியா, ஐப்பானுக்கு எதிராக சீனா என பின்தங்கிய நாடுகளில் ஏகாதிபத்திய சக்திகளுக்கு எதிராக அலையாக எழுந்த போராட்டங்கள் ஆகும். வியென்னாம், சீனா தவிர ஏனைய நாடுகளில் முதலாளிய வர்க்ககட்சிகளே அதிகாரத்தை கைப்பற்றின.

மூன்றாவதாக தற்போதைய வரலாற்றுக் கட்டம். இந்த காலகட்டத்தில் பல்தேசிய இன மக்கள் வாழ்கிற நாடுகளில் எழுகிற போராட்டங்கள். குறிப்பாக ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் தலையீருகளால்,

சுரண்டலால், அனைத்துவம் முதலாளித்துவ உற்பத்தி சக்தி வளர்ச்சி நிலவுகிற நாடுகளில் எழுந்துவருகிற போராட்டங்கள் ஆகும். இலங்கையில் ஈழப்போராட்டம், ஸ்பெயினில் கட்டலோனியப் போராட்டம், இந்தியாவில் காஷ்மீர் போராட்டம், குர்தீஸ்தான் போராட்டம் என எடுத்துக்காட்டுக்களை கூறலாம். போலவே நீண்டகால காலனிய நாடுகளாக நிலவுகிற நாடுகளின் போராட்டம். இங்கிலாந்திடம் இருந்து அயர்லாந்து, ஸ்காட்லாந்து, பிரான்ஸ் நாட்டில் இருந்து நியூ கட்டலோனியா, கனடாவில் இருந்து க்யூபெக் போன்ற ஒருக்கப்படுகிற நாடுகளின் போராட்டம் ஆகும்.

இந்த முன்றாம்கட்ட தேசிய இயக்க அலையில் ஸ்பெயினில் நடைபெற்று வருகிற கட்டலோனியா தேசிய போராட்டமானது நமக்கு பலப் பழப்பனைகளை வழங்குகிறது. ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில், மூன்றாம் உலக நாடுகளின் முதலாளித்துவ சக்திகளும், முதலாளித்துவ அரசுகளும் ஏகாதிபத்திய நாடுகளிடம் அடிப்பணிந்து கிடக்கிற சூழலில், பலதேசிய அரசுகளில் எழுந்து வருகிற தேசிய இயக்கப் போராட்டங்கள் உள்ளடக்கத்தில் ஏகாதிபத்தியத்திய சுரண்டலுக்கு எதிரானதாகவும், அவர்களின் உள்நாட்டு சுரண்டல் அரசுக்கு எதிராகவும் உருதிரள்கிற வர்க்கப் போராட்டத்தையும் உள்ளடக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

உலகமயப் பொருளாதாரம் நீண்ட நெருக்கடி சமூஹில் சீக்கியுள்ள நிலையில், அமெரிக்க அதிபரின் தற்காப்புவாதம், சீனாவில் அதிகாரக் குவீப்பு, இந்தியாவில் ஆட்சி அதிகாரத்தில் உள்ள ஆர்.எஸ்.எஸ் அமைப்பின் அரசியல் முன்னணியான பாசகவின் இந்துத்துவப் பாசிச போக்கு, ஜிரோப்பாவில் வலதுசாரிகளின் எழுச்சி என நாலாபக்கமும் வேகமாக மாற்றங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. இந்த குறிப்பான வராலாற்றுக் கட்டத்தில், அனைத்து முதலாளிய வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில், குறிப்பாக நகர்ப்புற நடுத்தர வர்க்கத்தின் ஆதரவட்டாம், அமைப்பு வழவுமற்ற போராட்ட முறையில் முன்னெடுக்கப்படுகிற ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு போராட்டத்தின் தன்மை எவ்வாறாக உள்ளது என்பதை நாம் ஆய்வு செய்வது அவசியமாகிறது. குறிப்பாக இன்றைய வரலாற்றுக் கட்டத்தில் நடைபெற்போகிற புரட்சியின் பண்பு எவ்வாறு இருக்கப்போகிறது? அதாவது எந்த வர்க்கம் இந்த புரட்சியை முன்னெடுத்து நடத்தி முடிக்கப்போகிறது? எதார்த்த நிலையை அது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிற தருணத்திலேயே கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் எவ்வாறு புரிந்துகொள்ள போகிறது? இந்த கேள்விகளை நாம் ஸ்பெயினின் கட்டலோனியாவில் நடைபெற்ற எழுச்சியோடும் அதன் அனுபவத்தோடும் உரசிப் பார்த்துக் கொள்வது அவசியமாகிறது.

1. கட்டலோனியாவில் அண்மையில் நடைபெற்ற நிகழ்வுகள் :

2017 ஆம் ஆண்டில் அக்டோபர் ஒன்றாம் நாளன்று ஸ்பெயினில் இருந்து கட்டலோனியா தனி நாடாக பிரிந்துபோகிற சுயநிர்ணய உரிமை மீதான தேர்தல் நடைபெற்றது. தீதேர்தலை ஒருக்குகிற வகையில் ஸ்பெயினின் ஆராங்கட்சியான கன்செர்வேடிவ் ரஜாய் அரசானது (பாபுலர் பார்டி) சுமார் 15,000 போல்சாரை கட்டலோனியாவிற்குள் அனுப்பி, வாக்கெடுப்பை நசுக்க முயன்றது. அன்றுமட்டும் சுமார் 1000 பேர் ஸ்பானிய அரசு வன்முறையால் காயமுற்றனர். 1970களில் ஸ்பெயினின் சர்வாதிகார பிராங்கோ ஆட்சியின் இறுதிநாட்களில் நடைபெற்ற வன்முறையை விஞ்சம் விதமாக ரஜாய் அரசு வன்முறை நிகழ்த்தியது. இவ்வளவு ஒருக்குமுறைகளுக்கு இடையிலும், ஸ்பெயின் அரசிற்கு எதிரான கட்டலோனியா மக்களின் மாபெரும் ஒத்துழையாமை போராட்டம் தீவிரமாகியது. இறுதியில், ஸ்பெயினில் இருந்து பிரிந்து போகிற வாக்கெடுப்பில் மக்கள் பிரிவதற்கு ஆதரவாக வாக்களித்தனர்.

ஆனால் ஸ்பெயின் மைய அரசு, இந்த வாக்கெடுப்பு முடிவை சட்டவிரோதம் என அறிவித்தது. போலவே, உலக ஏகாதிபத்திய நாடுகளும், அதன் நிறுவனங்களும் கட்டலோனியா விடுதலையை அங்கீரித்து ஏற்கவில்லை. ஏனெனில் ஸ்பெயினின் ரஜாம் அரசு, ஏகாதிபத்திய சக்திகளின் கைப்பாவை அரசாக செயல்படுவதே தீர்க்க காரணம். கட்டலோனியா பிராந்திய அரசு, சட்டத்தை புறக்கணிக்கிற பாதையில் செல்கிறது என ஜிரோப்பிய ஒன்றியத்தின் துணைத் தலைவர் டிம்மேர்சொன் கூறுகிறார். ஸ்பெயின் மன்னர் கட்டலோனியா மக்கள் மீது வெறுப்பை உழிழ்ந்தபடியே ஸ்பெயின் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டுமென தொலைக்கட்சியில் உரையாற்றுகிறார்.

1930களில் ஸ்பெயின் மன்னராட்சிக்கு எதிராக, மக்களின் குடியரசுக்கான எழுச்சியின்போது, மன்னர் பதவியை தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காக சர்வாதிகாரி பிராங்கோவுடன் கூட்டணி அமைத்து, உள்நாட்டு யுத்தத்தை தொடுத்து சொந்த மக்களைக் கொன்ற கும்பல், ஓற்றுமை அமைதி குறித்து இன்று வாய் கிழியப் பேசுகிறது! ஸ்பெயினின் ரஜாம் அரசானது, அரசியல் சாசன சட்டம் 155 விதியைப் பயன்படுத்தி, கட்டலோனியா தேசிய சபையை கலைத்தது. தேசிய விடுதலை யைக்கத்தை முன்னெடுத்தவர்களை தேசத் துரோக வழக்கில் கைது செய்து சிறையில் அடைத்தது. போராட்க்காரர்களைப் பலவந்தமாக சிறைபிடித்து, புதிய தேர்தலை அடாவடியாக அறிவித்தது .

பிரிந்து போகும் அரசியல் உரிமைக்கு ஆதரவாக, ஸ்பெயினின் ரஜாம் அரசிற்கு எதிராக மாபெரும் மக்கள்திரள் போராட்டங்கள் எழுச்சிப்பெற்ற நிலையில் ஸ்பெயினின் இடுசாரிகள், பொடோமாஸ்யுனிடா போன்ற இடுசாய்வுக் கட்சிகள் இப்போராட்டத்தை அரசியல் ரீதியாக கையாளத் தெரியாமல் தினைநின. ஸ்பெயினின் ஒருக்குமுறை மற்றும் சுயநிரணய கோரிக்கையை ஆதரித்து அதே வேளையில், அயல்நாட்டு அங்கீகாரம் கிடைக்கவில்லை என போடோமாஸ், யுனிடா போன்றவை எனும் நடுநிலைப் பாதை நிலைப்பாட்டை எடுத்தது.

மாறாக CUP (Candidatura d'Unitat Popular) என்ற இடுசாரிக் கட்சி மட்டுமே தீவிர முதலாளித்துவ எதிர்ப்பு, சுயநிரணய உரிமை கோரிக்கைக்கு ஆதரவு என்ற நிலையில் இருந்து கட்டலோனிய விடுதலைப் போராட்டத்தை அரசியல் ரீதியாக கையாளவதில் முன்னுக்கு வந்தது. இக்கட்சியானது இப்போராட்டத்தின் பின்புலத்தை சரியாக உணர்ந்துகொண்டு, பாட்டாளி வர்க்க கண்ணோட்டத்தில் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை ஆதரிக்கிறது. அதே குழலில் கட்டலோனியா தேசிய யைக்கத்தின் அரசியல் தலைமையைப் பெறுகிற நிலைக்கு இன்னும் இக்கட்சி முன்னேறவில்லை.

ஆட்சிக்கலைப்பிற்கு பின்னாலான ரஜாம் அரசு நடத்திய தேர்தலில், CUP நான்கு விழுக்காட்டு சீட்டையே பெற்றது, அதேவேளையில் இந்த தேர்தலில் ஸ்பெயினின் ஆளும் வர்க்க கட்சி தோல்வியற்றது. தேசிய விடுதலை யைக்கத்தை முன்னெடுத்த JuntsxCat (United for Catalonia), ERC (Catalan Republican Left) மற்றும் CUP முகாம் வெற்றி பெற்றது. முன்னாள் கட்டலோனியா தலைவர் தற்போதைய தேர்தலில் வெற்றி பெற்றாலும், ஸ்பெயினுக்கு திரும்பி வந்து பதவி ஏற்கவில்லை. ஸ்பெயின் அரசாங்கம் அவர்க்கு தொடுத்துள்ள வழக்குகளை திரும்பப்பெற்றால் மட்டுமே நாடு திரும்பவதாக அறிவித்துள்ளார். தற்போது ஸ்பெயின் மைய அரசின் நேரடி கட்டுப்பாட்டிலேயே கட்டலோனியா உள்ளது.

2. ஸ்பெயினின் வரலாற்று சுருக்கம்

ஸ்பெயின், ஆப்பிரிக்க கண்டத்துடன் எல்லையைக் கொண்டுள்ள ஒரே ஜோப்பிய நாடு. வடக்கே பிரான்ஸ், மேற்கில் போர்ச்சுகல், தெற்கு மற்றும் கிழக்கில் மத்தியதரைக்கடலையும் எல்லையாகக் கொண்டுள்ளன. அருகாமை நாடான பிரான்சில், சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்ற முழக்கத்துடன் பழைய பிரபுத்துவ முடியாட்சி தூக்கி எறியப்பட்டு நவீன குடியரசு கட்டமைக்கப்பட்டது. உலகெங்கிலும் உள்ள அனைத்து நாடுகளுக்கும் பிரெஞ்சு புரட்சியின் அலையானது கடந்த ஒரு நூற்றாண்டாக சீயாது வீசியழித்த நிலையில், அருகாமை நாடான ஸ்பெயினில் இன்றைக்கு வரையிலும் அதிகாரத்தில் இருந்து முடியாட்சி வீழ்த்தப்படாதது முறண் தான். ஆம், ஸ்பெயினில் முடியாட்சி தலைமையிலான அரசியலமைப்பு சபை ஆட்சித் தலைமையில் உள்ளது. ஸ்பெயினின் அமைச்சரவைக்கு பிரதமர் தலைமை வகிப்பார், பிரதமரை மன்னர் நியமனம் செய்வார். கடந்த 2014 ஆம் ஆண்டிலிருந்து தற்போது வரையிலும் மன்னர் பிலிப் VI நாட்டின் தலைமையாக உள்ளார்.

ஸ்பெயினின் நவீன வரலாறு பல திருப்புமுனைகளைக் கொண்டது. அமெரிக்க ஸ்பானிஷ் யுத்தம், சர்வாதிகார ஆட்சி [1923-31] அதைத் தொடர்ந்து சிறிது காலம் நீடித்த ஸ்பானிய குடியரசு வரை ஒரு கட்டமாகவும் [1931-36] அதன் பிறகான ஸ்பானிய சிவில் யுத்தம் [1936-39], சர்வாதிகாரி பிராங்கோ ஆட்சி [1939-75], பின்னர் 1978 சட்டத் திருத்தத்தில் உருவான நாடானுமன்ற முடியாட்சி பிறகு தற்போது வரை இன்னொரு கட்டமாக பகுத்து பார்க்கலாம்.

குறிப்பாக 1936 ஆம் ஆண்டு முதலாக 1939 ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலகட்டத்தில் நடைபெற்ற ஸ்பெயினின் உள்நாட்டு யுத்தம் ஸ்பெயினின் வரலாற்றில் முக்கியத் திருப்பத்தைக் கொண்டது. நிலப்பிரபுதுவ சமுதாயத்தின் இடிபாடுகளில் இருந்து உதித்தெழுந்த ஸ்பெயினின் முதலாளிய வர்க்கமானது தனது சொந்த நலனுக்கான முதலாளியப் புரட்சியை நடத்தி முடிக்க வக்கற்ற நிலையும், வர்க்கப் புரட்சிக்கு தலைமையளிக்கிற போல்ளவிக் மயமான கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சித்தாந்த நடைமுறை நிலைப்பாடும், இந்த வர்க்கப் புரட்சியை வெற்றிகரமான புரட்சியாக மாற்ற இயலாமல் மன்னர்-சர்வாதிகார குழுமத்திடம் அதிகாரத்தை இழுந்தன.

அன்றைய கட்டத்தில் மிகவும் வறிய நிலையிலான விவசாய நாடாக ஸ்பெயின் இருந்தது. ஸ்பெயினின் நாட்டுப்புற மக்கள் மிகவும் வறியவர்களாகத் துன்புற்றிருந்தார்கள். மன்னராட்சியின் நலனுக்காக காக்கப்பட்டு வந்த உற்பத்தி உறவு நிலைகள் ஒரு கட்டத்தில் வர்க்கப் புரட்சியாக வெடித்தது.

சுரங்கத் தொழிலாளர்கள், ஆலைத் தொழிலாளர்கள், கிராமப்புற விவசாயிகள் ஸ்பெயினின் பெரும் உள்நாட்டு யுத்த கட்டத்தின் தொடக்கக் காலத்தில் சூறாவளியாக, நாட்டின் ஆணும் வர்க்கமாக உருவெழுத்தனர். ஆலைகள் தொழிலாளர்களால் நடத்தப்பட்டது. கிராமத்தில் நிலம் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. பிராங்கோ எனும் சர்வாதிகாரியின் இராணுவத்திற்கும் தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், அறிவுஜீவிகள், கம்யூனிஸ்ட்கள் ஆகிய அணிகளுக்கும் கிடையிலான சண்டையில் பல கிலடசம் பேர் உயிரிழந்தனர். தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள் அணிக்கு வலுவான தத்துவ தலைமை வழங்கிடாத கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் இயலாமையால் போர்க்குணமிக்க பெரும் வர்க்கப் போராட்டம் இருத்த வெள்ளத்தில் இறுதியாக மூங்கிழக்கப்பட்டது. ஜெர்மனியின் நாசிக்கள் மற்றும் இத்தாலியின் முசோலீனியின் ஆதரவுடன் ஸ்பெயினில் பிராங்கோ ஆட்சிக்கு வந்தார்.

கம்யூனிச எதிர்ப்பு, கத்தோலிக்க மத வழிபாடு மற்றும் பிறபோக்கு தேசியவாதத்தை கொள்கையாகக் கொண்ட பிராங்கோ இறுதியாக 1975 ஆம் ஆண்டில் மரணமடைந்தார். அதன் பிறகு மன்னர் ஒத்திரவுடன் நாடாளுமன்ற முடியாட்சிமுறைக்கான சட்டத்திருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அவ்வாறு உருவானதுதான் 1978 சட்டத்திருத்தம். மாகாணங்களுக்கு அதிக தன்னாட்சி அதிகாரம், மதச் சுதந்திரம் உள்ளிட்ட சலுகைகள் வழங்கப்பட்டன. 1982 ஆம் ஆண்டில் சோசலிச் தொழிலாளர் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து 1996 ஆம் ஆண்டில் கன்செர்வேஷன் கட்சியான பாப்புலர் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தது.

அப்போது முதல் இப்போது வரையிலும் ஸ்பெயினின் ஆட்சி அதிகாரத்தில் லிபரல் ஜனநாயகவாதிகளும் கன்செர்வேஷன் கட்சியை மாறிமாறி அமர்ந்து வருகிறார்கள்.

3. கட்டோலோனிய தேசிய இயக்கப் போராட்டமும் பொருளாதார நெருக்கடிகளும்:

1898 ஆம் ஆண்டு கால அமெரிக்க — ஸ்பெயின் யுத்தம் தொட்டு 1936-39 ஸ்பெயின் உள்நாட்டு யுத்தம், பின் சர்வதிகாரி பிராங்கோவின் ஆட்சிகாலம் 1939-75, பிராங்கோவின் மரணத்திற்கு பின்பான உலகமயக் கட்டம் வரை என கடந்த ஒரு நூற்றாண்டு காலகட்டம் முழுமைக்கும் ஸ்பெயின் மக்கள் கடுமையான துன்ப துயரங்களை எதிர்கொண்டுவருகின்றனர்.

மன்னராட்சியில் இருந்து குடியரசு ஆட்சிக்கு மாறிச் சென்ற 1978 ஆம் ஆண்டு காலகட்டத்தைய ஸ்பெயின் நாட்டின் அரசியல் சாசனமானது முதலாளிய உற்பத்தி முறை, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை மறுப்பது, மன்னராட்சியிடன் கூடிய பாராளுமன்றம் என்ற அடித்தளத்தில் உருவாக்கப்பட்டது. மன்னராட்சி, அரசிற்கும் மதப் பீடங்களுக்குமான உறவுகளை, அதிகாரத்தை 1978 ஆம் ஆண்டுகால குடியரசு அரசியல் சாசனம் முற்றிலும் ஒழிக்க வில்லை. ஜனநாயகப் புரட்சியும் குடியரசுக்கானப் போராட்டமும் முழுமைமையாக்கப்படவில்லை.

ஸ்பெயின் நாட்டின் வரலாறானது பிராங்கோ சர்வாதிகார சார்பானதாக எழுதப்பட்டது. நாட்டின் பாதநூல்கள் ஸ்பெயின் மொழியிலேயே அச்சிடப்பட்டது. பிராங்கோ மறைந்து நாற்பது ஆண்டுகள் ஆன பின்னும், பிராங்கோ காலத்து உள்நாட்டு யுத்தப் படுகொலைகளை விசாரிக்கப்படாமல் மௌனம் காக்கப்பட்டது. 1978க்குப் பிறகு நடந்த தேர்தலில் வெற்றி பெற்று ஆட்சிக்கு வந்த ஸ்பெயின் சோசலிஸ்ட் கட்சியும் சரி அல்லது தற்போது ஆட்சியில் இருக்கும் கன்செர்வேஷன் பாப்புலர் கட்சியும் சரி, தாராளமய பொருளாதார கொள்கையின் தீவிர ஆதரவு கட்சிகளாகும். பிராங்கோ மரணத்திற்குப் பின்தைய நாற்பது ஆண்டுகாலகுழலில் இவ்விரு கட்சிகளும் ஸ்பெயின் நாட்டு மக்களின் துயர்மிக்க வாழ்வுக்கு காரணமாக இருந்து வருகின்றன.

ஆக, மேற்கூறிய அரசியல் பொருளாதார பின்புலத்தில் தான் கட்டோலோனியா தேசிய இயக்கப் போராட்டங்கள் கருக்கொண்டது. தேசிய இனக் கோரிக்கையானது அடிப்படையில் அரசியல் கோரிக்கையானாலும், அதன் அடித்தளத்தில் சமுதாய பொருளாதார காரணிகளும் தொழில்படுகின்றன. சோவியத் உடைவிற்கும், யூகோஸ்லாவிய உடைவிற்கும் சமுதாய பொருளாதாரக் காரணிகள் நிலவியதை முற்றிலுமாக மறுக்கவியலாது. ஒவ்வொரு அரசியல் போராட்டமும் அடிப்படையில் சமுதாயப் போராட்டமே என்ற மார்க்சின் கூற்றை இங்கு நினைவில் கொள்ளவேண்டும்.

பிராங்கோ காலத்தில் இருந்தே ஏகாதிபத்திய சக்திகளுடனான சார்புத் தன்மையால், ஸ்பானிய முதலாளியவர்க்கமானது, ஒரு வலிமையான முதலாளிய வர்க்க அரசாக உருவாகவில்லை. உலகமய சூழலில் ஸ்பானிய தேசக் கட்டமைப்பானது மிகவும் பலவீனமாக இருப்பதற்கு இதுவொரு அடிப்படைக் காரணமாக உள்ளது.

நீண்ட தேங்கிய சமூகமாக நீஷ்ட்த ஸ்பெயினானது அதன் சிறுபான்மை தேசிய இன மக்களைப் பொருளாதார முன்னேற்றங்களின் வழியிலோ, சனநாயக வழியிலோ கிணைத்திருக்கவில்லை. மாறாக பலாத்காரமான வழியிலேயே கிணைத்து வைத்திருந்தது. இதன் காரணமாக ஸ்பெயினில் தேச உணர்வு வளர்வதற்கான புறச் சூழல் நிகழ்வில்லை. அதிகரிக்கிற வேலையின்மை, தொழில்துறை மந்தம் போன்ற சமுதாய நெருக்கடிகள் அரசியல் அரங்கில் தீவிரமாக வெளிப்படத் துவங்கின.

இந்த சூழலில் 2008ஆம் ஆண்டுகால உலகப் பொருளாதார மந்த நிலையானது ஸ்பெயினில் உள்நாட்டு அரசியல் நெருக்கடியைத் தீவிரமாக்கியது. மக்கள் நலத் திட்டங்களுக்கான நிதி ஒதிக்கீடு குறைக்கப்பட்டது. 50% கிணங்கள் வேலைவாய்ப்பற்றவர்களாக இருந்தனர். நாட்டின் பொதுத்துறை நிறுவனங்கள் தனியார்மயப்படுத்தப்பட்டன.

இதே காலகட்டத்தில் (2003-2006) கட்டலோனியாவிற்கு சிறப்பு அந்தஸ்தது வழங்குகிற கோரிக்கை, ஸ்பானியப் பாரானுமன்றத்தில் விவாதத்திற்கு வந்தது. மத்திய ஸ்பானிய அரசோடு வரி வருவாய் உள்ளிட்ட நிதிப் பங்கீட்டு விவகாரம் மற்றும் உள்கட்டமைப்பு உருவாக்கம் தொடர்பாக ஒருவித பொருளாதார சமரசம் செய்துகொள்கிற முயற்சிகள் நடைபெற்றன. பிறகு இதுவும் தோல்வியடைந்தது.

இதற்கெதிராக ஸ்பெயினில் எதிர்ப்புகள் கிளம்பின. கட்டலோனிய மக்களிடத்தில் ஸ்பெயின் எதிர்ப்பு மனநிலையை இது தீவிரமாக்கியது. பொருளாதார நெருக்கடியோடும் கட்டலோனியா சிறப்பு அந்தஸ்தத்திற்கு எதிரான எதிர்ப்பும் ஒன்றுசேர, கட்டலோனியா மக்களிடத்தில் பிரிந்து போகிற உணர்வு தீவிரப்படத்தொடங்கியது. அதுவரை பிரிந்து போவதற்கு 20% ஆக இருந்த தனி கட்டோலோனிய நாடு கோரிக்கை இருமடங்காக 40%ஆக உயர்ந்தது. ஸ்பெயின் எங்களை சுரண்டுகிறது என்ற முழுக்கம் மக்களை பற்றிப் பிழக்கத் தொடங்கியது. இந்த சூழலில் 2009 ஆம் ஆண்டில் சுயநிரணய உரிமைக்கான வாக்கெடுப்பு கோரிக்கையானது முன்னில் தொடங்கப்பட்டு கட்டலோனியாவில் பற்றிப் பரவியது.

ஜோப்பிய ஒன்றிய நாடுகளில் நான்காம் பெரிய பொருளாதார நாடான ஸ்பெயினின் முதலாளிகள் மேலும் பணக்காரர்கள் ஆனார்கள், ஏழைகள் மேலும் ஏழைகளாயினர். இந்த நெருக்கடி ஒரு கட்டத்தில் மக்கள் திரள் போராட்டமாக வெடித்தது. 2011 ஆம் ஆண்டில் மே மாதம் 15 கில் நகரத்தை ஆக்கிரமிக்கிற இயக்கம் வெடித்தது. இந்தப் போராட்டம் 15M இயக்கம் என அழைக்கப்பட்டது. மக்களிடத்தில் அரசியல் உணர்வானது பாய்ச்சல் வேகத்தில் தீவிரமாயின. பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் நகரத்தை ஆக்கிரமித்துப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர்.

அமெரிக்காவில் வால்ஸ்ட்ரீட் முற்றுகைப் போராட்டம், மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் அரப் எழுச்சி போல ஸ்பெயின் மக்கள் நகரின் மையங்களின் குவித்து ஆக்கிரமிப்புப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்தனர்.

2012 ஆம் ஆண்டில், கட்டலோனியாவில் நடைபெற்ற தேர்தலில் முதல்மறையாக CUP வெற்றி பெற்று கட்டலோனிய பாரானுமன்றத்திற்குள் நுழைந்தது. 2014 ஆம் ஆண்டில் இது சாய்வுக் கட்சியான போடோமாஸ் வேகமாக வளர்ந்தது. குறுகிய சேராண்டு காலத்திற்குள்ளேயே ஸ்பெயினில் மூன்றாவது பெரிய கட்சியாக வளர்ந்துள்ளது.

ஆக, கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக ஸ்பெயின் மற்றும் கட்டலோனியாவில் தீவிரம்பெற்று வருகின்ற பொருளாதார நெருக்கடிகள், ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரானப் போராட்டங்கள் அரசியல் அரங்கில் தீவிரமாக வெளிப்பதைத் தொடங்கின. இது கட்டலோனியா தேசிய விடுதலைப் போராட்டமாக வெடித்தது. தனி கட்டலோனியாவிற்கான ஆதரவு பெருகத் தொடங்கியது.

4. கட்டலோனியா தேசிய இயக்கப் போராட்டத்தில் எதிர்புரட்சிகர சக்திகளும் நட்பு சக்திகளும் :

ஏகாதிபத்திய சக்திகளிடம் சரண்டைந்து, பின்தங்கிய சமூகப் பொருளாதார நிலையில் ஸ்பெயின் நீழத்துவருவதற்கு காரணமாக உள்ள ஸ்பெயினின் முதலாளிய வர்க்கமும் கட்டலோனியா பெருமுதலாளிய வர்க்கமும் கட்டலோனிய பிரிவை எதிர்ப்பதற்கு இயல்பாகவே காரணங்கள் இருந்தன. ஒன்றுபட்ட ஸ்பெயினில் கட்டலோனியபெருமுதலாளிய வர்க்கத்திற்கு சந்தை நலன்கள் இருந்தன. இதன் காரணமாகவே, தற்போதைய கட்டலோனிய தேசிய இயக்கப் போராட்டத்தையும் சுயநிர்ணய உரிமைக்கான வாக்கெடுப்பையும் கட்டலோனிய பெருமுதலாளிய வர்க்கம் கடுமையாக எதிர்த்தது. Caixa மற்றும் Sabadell போன்ற வங்கிகள் எதிர்த்தன. பெருமுதலாளிகளின் ஊடகமான La Vanguardia வாக்கெடுப்பை கடுமையாக எதிர்த்தது. ஸ்பெயின் நாட்டுன் பாரானுமன்றம், நீதிமன்றம், இராணுவம், போலீஸ், ஊடகம் போன்ற பெரும் பலம் யிருந்த சக்திகளுக்கு எதிராக கட்டலோனியா போராட்டம் தீவிரம் பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. ஸ்பானிய அரசிற்கு எதிரான கட்டலோனியா விடுதலைப் போராட்டத்தில், கட்டலோனியா குட்டி முதலாளித்துவ சக்திகளும் நகர்ப்புற நடுத்தர வர்க்க சக்திகளும் தீவிரமாக ஆதரித்து நிற்கின்றனர்.

மன்னராட்சிக்கு எதிராக, ஏகாதிபத்திய கையால்களுக்கு எதிராக, ஜனநாயக குடியரசுக் கோரிக்கைக்காக நிற்கிற குட்டிமுதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர், நகர்ப்புற நடுத்தர வர்க்கத்தினர் கட்டலோனியா விடுதலைப் போரட்டத்தின் நட்பு சக்திகளாக உள்ளனர்.

இந்த பின்புலத்தில் இருந்துதான் பழைய நிலப்பிரபுத்துவ உறவில் இருந்தும், ஏகாதிபத்திய சுரண்டலில் இருந்தும் முழுமையாக முறித்துக்கொண்டு, ஸ்பெயினில் சனநாயாக புரட்சியை முழு நிறைவாக்குகிற கோரிக்கையின் கீழ் இடதுசாரிக் கட்சியான CUP பாட்டாளி வர்க்க கண்ணோட்டத்தில் இருந்து கட்டலோனியா விடுதலை இயக்கத்தில் தீவிர பங்காற்றுகிறது. சுயநிர்ணய உரிமையை ஆதரிக்காத ஸ்பெயின் இடதுசாரிக் கட்சிகளையும், வலது சாரி கட்சிகளையும், நடுநிலை போடோமாஸ் போன்ற நடுத்தர வர்க்க கட்சிகளையும் CUP அம்பலப்படுத்துகிறது. இதில், ஏகாதிபத்திய சுரண்டலில் இருந்து முழுமையாக முறித்துக்கொண்டு, சனநாயாகப் புரட்சியை முழு நிறைவாக்குகிற கோரிக்கையின் கீழ் இடதுசாரிக் கட்சியான CUP கட்டலோனியா விடுதலை இயக்கத்தில் தீவிர பங்காற்றுகிறது. ஆனால் மக்களுக்கு தலைமை வழங்க இயலாத நிலையில் உள்ளது.

5. ஸ்பானிய இடதுசாரிகளின் சந்தர்ப்பவாதம்:

ஐஞ்சல்க்குறிச் சேர்வை மூலம் போராட்டத்தை ஆதரித்தால், ஒன்றுபட்ட ஸ்பானிய தேச அரசின் பாட்டாளி, உழைக்கும் வர்க்கத்தின் ஒற்றுமையை சீர்க்கலைப்பதாகும் என்ற கருதுகோளின்படி ஸ்பானிய இடதுசாரிகள், கட்டலோனிய விடுதலைப் போராட்டத்தை ஆதரிக்காமல் விலகி நிற்கிறார்கள். கிட்டத்தட்ட இரு பெரும் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் நிலைப்பாட்டை ஒத்துள்ள ஸ்பானிய இடதுசாரிகளின் இந்நிலைப்பாடானது, முதல் உலகப் போரை ஆதரிப்பதற்கு இரண்டாம் அகிலத்தில் கூறப்பட்ட காரணத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக உள்ளது.

மிகவும் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுகிற இவ்வகையான வாதங்கள் மார்க்சிய விரோத நிலைப்பாடாகும். ஐஞ்சல்க்குறிச் சேர்வை தேச அரசுக்கு வால்பிடிக்கின்ற வாதமாகும். ஸ்பானிய உழைக்கும் வர்க்கமானது, ஐஞ்சல்க்குறிச் சேர்வை தேச அரசால் கடும் துன்பத்தை எதிர்கொண்டு வருகிற நிலையில், இந்த அரசுக்கு எதிராக கட்டலோனியாவில் எழுகிற தேசிய இயக்கப் போராட்டத்தை ஆதரிக்க வேண்டும். ஸ்பானிய அரசை நெருக்கடிக்கு உள்ளாக்குகிற வகையில், போராட்டங்களை மேற்கொள்ளவேண்டும். கட்டலோனியாவில் ரஜாய் அரசு நிகழ்த்திவருகிற ஐஞ்சலுமுறைகளைக் கடுமையாக எதிர்க்கவேண்டும். கீல்லையென்றால் பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேசியம் பொருளாற்றதாகிவிடும். ஏகாதிபத்திய சக்திகளின் சுரண்டலுக்கு எதிராக, ஐஞ்சல்க்குறிச் சேர்வை தேசிய இனங்களின் போராட்டங்களுக்கு ஆதரவாக, ஸ்பானிய பெரு முதலாளிகளுக்கு எதிராக பரந்துபட்ட மக்கள்திரளைத் திரட்டுவதற்கு இந்த எழுச்சியை ஸ்பானிய இடதுசாரிகள் பயன்படுத்தி அரசியல் வழவும் கொடுக்க வேண்டும். போடோமாஸ், யுனிடா கூட்டணித் தலைவர்கள், ஸ்பெயின் நாட்டின் அரசியல் நீதிமன்ற நிறுவனங்களுடனான உடன்பாட்டு பேச்சுவார்த்தைகளை மேற்கொள்ளக் கோருகின்றனர். மாறாக, ஸ்பெயின் தேச அரசு வழவங்கள் மற்றும் சட்டத்திற்கு எதிரான மக்கள்திரள் போராட்டங்கள் யாவுமே முற்போக்கானதாகும். ஜிரோப்பா மற்றும் அமெரிக்க நாடுகளில் அகதிகள், இஸ்லாமியர்கள் மீதான வெறுப்புணர்வு அரசியல் வலதுசாரிகளால் தீவிரப்படுத்தப்பட்டு வருகிற சூழலில், தாராளமய, முதலாளித்துவ அரசு நிறுவனங்களை எதிர்த்து முதலாளித்துவ அரசியல் சாசனமீற்றல்களை மேற்கொள்கிற மக்கள் போராட்டங்கள் அனைத்தும் முற்போக்கான சனநாயகப் போராட்டமாக உள்ளதை போடோமாஸ் காணத் தவறுகிறது.

அருண் நெடுஞ்செழியன்
பூவுலகின் நண்பர்கள், தமிழ்நாடு-பாண்டிச்சேரி
arunpyr@gmail.com

ஸ்காட்லாந்தின் சுயநிர்ணய உரிமை

இலகம் முழுவதும் எதிர்பார்க்கப்பட்ட ஸ்காட்லாந்து தேசத்திற்கான பொது வாக்கெடுப்பு 2014 செப்டம்பர் 18 அன்று நடைபெற்று, அம்மக்கள் பிரித்தானியாவோடு இணைந்து ஒருப்பது என்ற முடிவை எடுத்திருக்கிறார்கள். இப்பொது வாக்கெடுப்பிற்கு முன்னர் நடைபெற்ற விவாதங்களும் அதன் இறுதி முடிவும் உலகம் முழுவதும் பலத்த அரசியல் கருத்து மோதல்களை உண்டாக்கி மீண்டும் ஒரு முறை தேசங்களின் அரசியல் சுயநிர்ணய உரிமை பல்வேறு முகாம்களுக்கு மத்தியில் விவாதப் பொருளாக மாற்றியுள்ளது.

தீவிர வலதுசாரிகள், பன்னாட்டு அதிகார மையங்கள், மூன்றாம் உலகநாடுகளின் அரசபீடங்கள், உலகெங்கும் போராடி வரும் தேசிய விடுதலை ஆற்றல்கள், சோசலிஸ்டுகள் ஆகியோர் தங்கள் நோக்கிலிருந்து சீசிக்கவில்லை நடைப்பு அரசியல் யதார்த்தம் குறித்துப் பரிசீலனையைத் தீவிரப்படுத்தி ஒருக்கிறார்கள். இது குறித்த விவாதத்தை இன்றைய சமகால அரசியல் சூழலோடு பொருத்தி நாமும் புரிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

அழகான ஸ்காட்லாந்து தேசமும் அதன் மக்களும் முன்னாற்றி ஏழு ஆண்டு காலமாக பெரிய பிரித்தானியாவோடு (Great Britain) கொண்டிருந்த இணைப்பு குறித்த மீள்பாரிசீலனையை 21 ஆம் நூற்றாண்டின் மனிதகுல நாகரிக வளர்ச்சியின் உச்சபட்ச நவீன அரசியல் தீர்வு முறையோடு பொருத்தி தங்கள் சிக்கவுக்கு விடைதேட முயன்றிருக்கிறார்கள். ஜக்கிய இராச்சியத்தின் (United Kingdom) அரசியல் அமைப்பில் இங்கிலாந்து, வேல்ஸ், ஸ்காட்லாந்து மற்றும் வட அயர்லாந்து ஆகிய நான்கு தேசங்களும் உள்ளடங்கியுள்ளன. இந்த அரசமைப்பின் கொடுங்கோன்மையின் கீழ் ஜரிஷ் மக்கள் வலிமிகுந்த துயரைச் சந்திருக்கிறார்கள். மூன்று நூற்றாண்டின் கடினமான போராட்டத்திற்குப் பிறகு, மத ரீதியாக துண்டாடப்பட்ட சிறிய அயர்லாந்து தேசத்தைத்தான் அவர்களால் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது.

ஆங்கில காலனிய ஆதிக்கத்தின் இரத்த வரலாற்றின் சுவடை உலகம் இன்றும் மறந்துவிடவில்லை. ஸ்காட்லாந்தின் வரலாறும் இதற்கு மாறுபட்டதல்ல. பிரித்தானிய அரசமைப்புக்கு உட்பட்ட போராட்டத்தின் ஊடாக தங்கள் உரிமைகளைக் கோரிக் கொண்டிருந்த ஸ்காட் மக்கள் முட்டி முட்டி மோதி, இப்பொது பொது வாக்கெடுப்பிற்கு வந்து நின்றிருக்கிறார்கள். ஸ்காட்லாந்து தனியரசுக்கான கோரிக்கையை ஸ்காட்லாந்தின் தேசியவாதக் கட்சியும், ஸ்காட் சோசலிசுக் கட்சியும் ஒருங்கே முன்னெடுத்திருக்கின்றன. இக்கட்சிகளின் தலைவர்கள் தங்களின் பல உரைகளில் குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல அவர்களுடைய கோரிக்கை ஒரு வழக்கமான தேசியவாதக் கோரிக்கை அல்ல. மாறாக ஸ்காட் சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் தடையாக உள்ள அரசியல் அமைப்பு முறையில் மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவது, நார்ஷுக் நாடுகளைப் போன்ற வளர்ச்சியடைந்த சனநாயக சமூக ஏற்பாட்டை கண்டடைவதற்கான வழிமுறையாகத்தான் தங்களுடைய தனியரசுக் கோரிக்கையை முன்னெடுத்திருக்கிறார்கள்.

பொது வாக்கெடுப்புக்கான வாதப் பிரதிவாதங்களில் தனியரசுக் கோரிக்கைக்கான ஆதரவாளர்கள் முன்வைத்த காரணங்கள், முதன்மையாக பிரித்தானிய அரசுடைய சமூக சீர்திருத்த நடவடிக்கைகள் மற்றும் பொருளாதார சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளை மையமிட்டு இருந்தன. இதில் ஸ்காட் மக்களின் தேசிய அடையாளமோ அல்லது அது சார்ந்த உணர்ச்சிப் பூர்வமான கருத்துகளின் முன்வைப்போ மங்கலானதாகவே உருவம் கொண்டிருந்தது. அதுவும் கூட ஸ்காட் பெருமைவாத அடிப்படையில் அல்லாமல் இங்கிலாந்தில் வளர்ந்து வரும் ஆங்கிலப் பெருந்தேசியவாதத்திற்கு எதிரானதாகவே அமைந்திருந்தன.

ஸ்காட்லாந்தின் பொருளியல் நிலைமை பிரித்தானியாவின் மற்றையப் பகுதிகளைவிட மிகவும் பின்தங்கியதாகவே உள்ளது. ஏற்குறைய பதினேழு விழுக்காட்டுக்கும் மேற்பட்ட மக்கள் வறுமைக்கோட்டுக்கு கீழ் இருக்கிறார்கள். மற்றைய ஜிரோப்பிய தேசங்களைவிட அதீத வறுமை சூழல் நிலவுவதையே கீப்புள்ளி விவரங்கள் காட்டுகின்றன. ஸ்காட்லாந்து மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் அங்குள்ள அரசின் சமூகப் பாதுகாப்பு (Social Security) நடவடிக்கைகளைச் சார்ந்தே இருக்கிறது. அரசின் மொத்த வருவாயில் பொதுச் செலவினங்களுக்கு அதிகம் செலவிடுவதன் வாயிலாக ஏழை எளிய மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் சீரளவுக்கு உத்தரவாதப்படியுத்தப்படுகிறது. இந்த சமூகக் காப்பு நடவடிக்கையில் இருந்து விலகிக் கொள்வதை மையப்படுத்திய பிரித்தானிய மைய அரசின் அரசியல் பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் மக்களை நடுத்தருவில் நிறுத்தி இருக்கின்றன. ஒருபுறம் ஸ்காட்லாந்து தேசத்தின் வளங்களைச் சூழ்நியாடுக்கொண்டு, உற்பத்தி மற்றும் பொருளாதார நடவடிக்கைகளை உத்தரவாதப்படுத்தாத நிலையில், சமூகப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை விலக்கிக் கொள்ளும் சீர்திருத்தங்கள் பிரித்தானிய அரசு மீது கோபத்தையும் எல்லையற்ற சீற்றத்தையும் ஸ்காட்லாந்து மக்களுக்கு ஏற்படுத்தியுள்ளது.

அண்மைக்காலமாக இங்கிலாந்தில் வளர்ந்துவரும் வலதுசாரிப் போக்கும் பழமைவாதப் பிழப்பும் பிற மக்களுக்கு அச்சத்தையும் பாதுகாப்பின்மையையும் அதிகரித்துள்ளது. இன்னொருபுறம் தாட்சர் காலந்தொடங்கி தீவிரமாக அமல்படுத்தப்பட்டு வரும் புதிய தாராளவாதக் கொள்கைகள் சமூகப் பொருளாதார ரீதியாக பாதுகாப்பற்ற சூழலையும் உருவாக்கி உள்ளது. பி.என்.பி. (British Nationalist Party) மற்றும் யூகிப் (United Kingdom Independent Party) ஆகிய தீவிர வலதுசாரிக் கட்சிகள் பிற மக்கள் மீதான இனவெறுப்பையும் வன்முறை நடவடிக்கைகளையும் தூண்டியிடுகின்றன. தொழிலாளர் கட்சியும் டோரிக் கட்சியும் (Conservative party) வளர்ந்து வரும் பாசிச அரசியல் நிலைமையைக் கண்டு கொள்ளாமலும் மக்கள் விரோதப் பொருளாதார சீர்திருத்தங்களை நிறைவேற்றுவதையாகவும் இருக்கின்றன. அடிப்படையில் ஸ்காட்லாந்தின் பெருந்திரளான உழைக்கும் மக்கள், தொழிலாளர் கட்சியின் ஆதரவாளர்களாகவும் தாராளவாத கிடுசாய்வு உள்ளவர்களாகவும் இருப்பவர்கள். இந்நிலைமைதான் தனியரசுக் கோரிக்கையைத் தீவிரப்படுத்தியது.

வளர்ச்சியடைந்த சமூக அரசியல் உணர்வுள்ள ஸ்காட்லாந்து மக்களுக்கு மைய நீரோட்டக் கட்சிகள் தூரோகம் கிழைப்பதாகவும் புதிய வலதுசாரிக் கட்சிகள் அச்சத்தைத் தருபவையாகவும் இருக்கின்றன. இந்நிலையில்தான், வளர்ச்சி அடைந்த நார்ஷிக் நாடுகளைப் போன்ற மேம்பட்ட கூட்டரசுக்கான அரசியல் அமைப்பு சீர்திருத்தத்தையும் ஏகபோக மூலதனம் மற்றும் புதிய

தாராளவாத பொருளாதார அமைப்புக்கு மாற்றாக முற்போக்கான பொருளாதார அமைப்பையும் கோருவதன் பின்னணியில் தனியரசுக் கோரிக்கையை முன்வைத்தார்கள்.

பொதுவாக்கெடுப்பும் பிந்தைய நிலவரமும்:

ஸ்காட் மக்கள் மத்தியில் தனியரசுக் கோரிக்கைக்கான ஆதரவு செப்டம்பருக்கு முந்தைய இரண்டு மாதங்களில் பெருமளவு அதிகரித்து வருவதைக் கருத்துக் கணிப்புகள் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வந்த நிலையில், வெஸ்ட்மினிஸ்டர் நாடாளுமன்றமும் பக்கிங்காம் அரண்மனை வட்டாரமும் பதற்றம் அடைந்து அலற்ற தொடங்கின. இங்கிலாந்து நாடாளுமன்றத்தில் இரண்டு பிரதானக் கட்சிகளும் ஏகபோக ஊடக அதிகார சக்திகளும் ஸ்காட்லாந்தின் மேட்டுக்குழி வர்க்கமும் தனியரசுக் கோரிக்கைக்கு எதிராக ரசபாசமான பல அனுதாப நாடகங்களை அரங்கேற்றின. ஒருபற்ற ஸ்காட்லாந்து பிரிந்தால் ஜிரோப்பிய யூனியனின் சலுகைகளை இழக்க நேரிடும், பெரும் பொருளாதாரக் குழப்பம் நிகழும், இருக்கின்ற உத்தரவாதமான பணிப்பாதுகாப்பை, சமூகப் பாதுகாப்பை இழக்க நேரிடும் எனப் பயமறுத்தியும் இன்னொருபற்ற நாடுமெல்லாம் ஒரு தாம் மக்கள், ஸ்காட்லாந்திற்கு அதிகாரத்தைப் பரவலாக்குவோம், சமமற்ற விவகாரங்களைப் பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளலாம், பொதுவாக்கெடுப்பு நாள் அன்று ஸ்காட்டின் தேசியக் கொடியை உடையாக இங்கிலாந்தின் அதிகார வர்க்கமும் அரசியல் நடிகர்களும் அணிவார்கள் என்றெல்லாம் நயமாகப் பேசியும் ஸ்காட்டின் மேட்டுக்குடியும் இங்கிலாந்தின் ஆளும் வர்க்கமும் இணைந்து ஒரு கூட்டு நாடகத்தை அரங்கேற்றினர். ஆனால், ஸ்காட் மக்களும் சோசலிஸ்ட்களும் சனநாயக ஆற்றல்களும் இந்த நாடகத்தைப் புரிந்து கொண்டதோடு மட்டுமல்லாமல் மேம்பட்ட வழியில் இணைந்திருப்பது என்ற சீர் அரசியல் தெரிவை மேற்கொண்டு தங்கள் அரசியல் கோரிக்கைக்கு பின்னுள்ள சமூகப் பொருளாதாரக் கோரிக்கைகளுக்கான நியாயத்தையும் அழுத்தத்தையும் அனைத்துலக சமூகத்தின் முன் வலுப்படுத்தியுள்ளனர். மொத்தம் பதிவான 44.6% வாக்குகளில் 44.7% வாக்குகள் தனியரசுக்கும் 55.3% வாக்குகள் சேர்ந்திருப்பதற்கும் பதிவானது. இந்நேரத்தில் நமக்கு, 'நன்பனை நிதானமாக தேர்வு செய். நன்பனை மாற்றுவதை அடைவிட நிதானமாக செய்து (Be slow in choosing a friend, slower in changing) என்ற ஸ்காட்லாந்தின் புகழ்பெற்ற பழுமொழிதான் நினைவுக்கு வருகின்றது.

பொதுவாக்கெடுப்பும் உலகமும்:

ஸ்காட் தனியரசுக் கோரிக்கைக்கு ஆதரவு பெருகுவதைக் கண்ட அமெரிக்க மற்றும் இந்திய வெளியிறவு அமைச்சகங்களும் உலகின் அதிகார மையங்களும் பதற்றத்தை வெளிப்படுத்தின. உலகம் முழுதும் இருக்கும் சோசலிஸ்ட்களும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாளர்களும் ஆங்கிலப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் முன்னணி செயல்வீரர்களும் ஸ்காட் மக்களின் தனியரசுக் கோரிக்கையை உற்சாக்த்துடன் ஆதரித்து உலகம் முழுதும் எடுத்துச் சென்றனர்.

ஸ்பெயினின் கட்டலோனியா தேச மக்களும் கிழக்கு உக்ரைனின் டொனஸ்கு தேச மக்களும் தங்களின் தேச விடுதலைக் கோரிக்கையை முன்னிறுத்தி ஸ்காட் மக்களை வாழ்த்தி பல்லாயிரக்கணக்கில் ஆதரவுப் பேரணிகளில் பங்குபெற்றனர். காஸ்ட்ரீ, குர்து, பாலஸ்தீன், குடியுபக், பாஸ்க், ஈழம் என தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் களமுனையில் இருக்கின்ற தேசமக்கள், மீண்டும் ஒரு முறை தேச அரசு சிக்கலை சமாதானப்பூர்வமாக சனநாயக வழியில் உலக அரங்கில் தீர்த்துக் கொள்ள முடியும் என்ற உற்சாகம் அடைந்தனர். ஆனால் உலகின் அதிகார மையங்களும்

முன்றாம் உலக நாட்டின் நாடாளுமன்ற மன்னர்களும் வலதுசாரி பிற்போக்கு சக்திகளும் இதற்கு எதிர்நிலையில் நின்றன. மக்களின் சுயநிரணய உரிமையைத் தோற்கடிப்பது, ஏகாதிபத்திய பொருளாதாரவாத எல்லைக்குள் அல்லது பெருந்தேசிய பெருமூலதன் அரசமைப்புக்குள் ஒடுக்கப்படும் தேசங்களின் வளங்களை, மக்களின் உழைப்பைச் சூறையாடுவது, வன்முறையின் ஊடாக ஒடுக்கப்படும் தேசங்களை இரத்தக் களாரியால் மூழ்கடிப்பது என்ற பழைய சாம்ராஜ்ய காலக் கனவுகளோடு பதிய உலகமயமாக்கலை அமல்படுத்தும் நிலையில் ஸ்காட்லாந்தின் பொதுவாக்கெடுப்பை எதிர்த்து நின்றனர்.

நமது தமிழகத்தின் குறுகிய தேசியவாத ஆய்வாளர்களோ எவ்வித வர்க்கப் பார்வையுமின்றி உலகமய ஒழுங்கமைப்பின் கால வரலாற்றுப் பார்வையின்றி ஸ்காட்லாந்தில் பிற இன மக்களின் குழியேற்றமும் விகிதாச்சார அதிகரிப்பும் பொதுவாக்கெடுப்பின் முடிவை நிர்ணயித்ததில் முதன்மை பங்கு வகித்தது என்ற மேம்போக்கான இனவாத ஆய்வு முடிவுகளை அறிவியலாக முன் வைக்க முயற்சிக்கிறார்கள். உண்மையில் சொல்லப்போனால், முழு சுதந்திரத்திற்கு பதிலாக இங்கிலாந்து அரசியின் கீழ் தனிநாடாக இருக்கத் தயார் என்ற பிற்போக்கு கோரிக்கையைத் தான் ஸ்காட்லாந்தின் தேசியவாதக் கட்சித்தலைவரும் ஸ்காட்லாந்து நாடாளுமன்றத்தின் முதல் அமைச்சருமான அவைக்ஸ் அல்மாண்டு முன்வைத்தார் என்ற உண்மையைக்கூட வெர்கள் சொல்ல மறுக்கின்றார்கள். ஆனால் ஸ்காட் சோசலிஸ்ட் கட்சிதான் முழு சுதந்திரத்தையும் அக்கோரிக்கைக்கான சமூகப் பொருளாதார உள்ளடக்கத்தையும் தீவிரமாக எடுத்துச் சென்றது. அதன் பிறகுதான் தனியரசுக்கான ஆதரவு வாக்கு சதவிகிதம் பெருகியது என்பதையும் இந்த நேரத்தில் சௌசயின்றி மறைத்து விடுகிறார்கள். ஒரு மொழி இனமக்கள் என்பதால் எழுந்த கோரிக்கையாக விளக்கப்படுத்தி, ஸ்காட்லாந்து மக்களின் சுதந்திரக் கோரிக்கைக்கு பின்னுள்ள சமூகப் பொருளாதாரக் காரணிகளை முடி மறைத்து, ஒரு தேசத்தில் தேசிய மற்றும் மொழிச் சிறுபான்மையினரை எதிர் நிறுத்தி, சுயநிரணய உரிமைக்கோட்பாட்டையே குறிதோண்டிப் புதைத்து விடுகிறார்கள். தேசம், தேச அரசு, சனநாயகம் போன்ற வளர்ச்சியடைந்த அரசியல் வரையறுப்புகளை இனவாத சேற்றுக்குள் மூழ்கிட்டு விடுகிறார்கள்.

இன்றைய உலகமயமாக்கலை, பெருமூலதன்கொள்ளையை, அதற்கிசைவாக நடத்தப்படும் ஏகாதிபத்திய பண்பாட்டு ஆதிக்கத்தை எதிர்த்த ஒரு போராட்டத்தின் பகுதியாகத்தான் தேசிய சுதந்திரத்தைக் காத்துக் கொள்ள முடியும் என்ற சமகால அரசியல் யதார்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தேசியப் போராட்டத்திற்கு மொழி வரம்போ இனவாத ஆய்வோ மட்டும் போதுமானதல்ல. அக்குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் திட்டவட்டமான அரசியல் பொருளாதார நலன்களை புரிந்து கொள்வதும் அதற்கான திட்டவட்டமான கோரிக்கைகளை வளர்த்துதுப்பதும் இன்றியமையாததாகும். இதை தான் ஸ்காட்லாந்து பொதுவாக்கெடுப்பும் அதன் முடிவும் நமக்கு தெளிவுபடுத்துகின்றன.

(2014 இல் ஸ்காட்லாந்தில் நடத்தப்பட்ட பொதுவாக்கெடுப்பை ஒட்டி அக்டோபர் 2014 இல் மக்கள் விடுதலை தீழில் வெளிவந்த கட்டுரை)

தோழர் பாலன்
பொதுச் செயலாளர், தமிழ்நாடு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மா-லெ)
vasan08@rediffmail.com

